

MATHIAS MALZIEU

mecanica inimii

babel

MATHIAS MALZIEU, scriitor, compozitor și interpret francez născut la 16 aprilie 1974 în Montpellier. În 1993 a întemeiat formația rock Dionysos, iar în 1996 și-a abandonat studiile de cinematografie pentru a se dedica muzicii. Refuzând să se maturizeze, a fost poreclit „Peter Pan” al muzicii rock. Textele cântecelor sale au teme ca *Războiul stelelor*, *Zorro* sau *kinder surprise*. Iubește să viseze, să ruleze pe skateboard, să facă surf sau *bungee jumping*. Pe scenă, devine un adevărat cascador care se aruncă fără frică în mulțime. A debutat în 2002 cu un volum de povestiri, *38 mini westerns*, iar în 2005 publică romanul autobiografic *Maintenant qu'il fait tout le temps nuit sur toi*. În 2007 a semnat al doilea său roman, *Mecanica inimii*, primit cu deosebită căldură atât de public, cât și de critică, și însoțit de albumul rock omonim. Drepturile de adaptare cinematografică au fost achiziționate de Luc Besson, iar Mathias Malzieu va realiza scenariul.

MATHIAS MALZIEU

mecanica inimii

Traducere din limba franceză

MIHAELA TOMA UDRIȘTE

NEMIRA

Coperta colecției: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU
Ilustrația copertei: Irina DOBRESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MALZIEU, MATHIAS

Mecanica inimii / Mathias Malzieu; trad.: Mihaela Toma Udris̃te. -
București: Nemira Publishing House, 2009
ISBN 978-606-8073-27-9

I. Toma Udris̃te, Mihaela (trad.)

821.133.1-31=135.1

Mathias Malzieu
LA MECANIQUE DU CŒUR
© Flammarion, 2007

© Nemira Publishing House, 2009

Redactor: Ana ANTONESCU
Tehnoredactor: Corneliu ALEXANDRESCU

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-8073-27-9

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

*Pentru tine, Acacita, care ai făcut să
crească această carte în pântecul meu*

Întâi de toate, nu atinge acele. În al doilea rând, stăpânește-ți mânia. În al treilea rând, niciodată, nici în vecii vecilor, nu te îndrăgosti. Căci atunci, pentru totdeauna, acul care arată orele la ceasornicul inimii tale îți va străpunge pielea, oasele și se vor sfărâma, iar mecanica inimii se va strica iarăși.

1

În această zi de 16 aprilie 1874, peste Edinburgh ninge și iar ninge. Un frig de-ți îngheață sângele zăbreleşte orașul în tăcere. Bătrânii vorbesc pe la colțuri că de când e lumea și pământul nu s-a mai pomenit așa frig. Ai crede că soarele s-a ascuns pentru vecie. Vântul e tăios, fulgii, mai ușori ca aerul. ALB! ALB! ALB! Explozie înăbușită. Nimic altceva. Casele par locomotive cu abur, iar fumul plumburiu opintindu-se afară din hornuri dă cerului sclipiri de oțel.

Orașul Edinburgh și străzile lui povărnite se metamorfozează. Rând pe rând, fântânile se preschimbă în buchete de flori înghețate. Bătrânul râu, atât de credincios menirii lui odinioară, pare deghezizat într-un lac de zahăr pudră care ajunge până în buza mării. Talazurile vuiesc a sticlă spartă. Ca prin minune, pe trupul pisicilor se ivesc paiete de gheață. Copacii par

zâne durdulii în cămăși albe de noapte, care se întind somnoroase și cască la lună, urmărind din priviri caleștile gata să alunece pe derdelușul caldarâmului. E atât de frig, că păsările încremenesc în zbor și apoi se prăbușesc la pământ. Dar șuierul lor în cădere e dulce, prea dulce pentru un sunet de moarte.

Parcă nu a mai fost niciodată atât de frig ca astăzi, taman în ziua în care stau să mă nasc.

Povestea mea începe într-o colibă veche așezată pe vârful celui mai înalt deal din Edinburgh – Arthur's Seat – un vulcan din cuarț albastru în inima căruia se spune că s-ar odihni rămășițele pământeste ale bunului rege Arthur. Acoperișul este înalt și ascuțit din cale-afară, iar de hornul arătând a satâr de măcelar ce împunge stelele stă aninat însuși cornul lunii. Locul e pustiu, numai arbori cât vezi cu ochii.

Înăuntru, totul este din lemn, ca și cum întreaga casă ar fi fost scobită cu migală într-un brad uriaș. Parcă intri într-o cabană: peste tot bârne noduroase, ferestruici salvate din cimitirul trenurilor, o masă de-o șchioapă cioplită dintr-un buștean. Cu puzderia de perne de lână, umplute cu frunze uscate, coliba aduce a cuib. În casa asta se nasc, în mare taină, copiii nedoriți.

Aici trăiește Doctorița Madeleine, o moașă cam ciudată, socotită nebună de locuitorii orașului. E draguță

în ciuda vârstei înaintate, ochii nu și-au pierdut licărul, dar zâmbetul are ceva nefiresc.

Doctorița Madeleine aduce pe lume pruncii desfrânatelor, ai femeilor părăsite, prea tinere sau prea necredincioase pentru a naște după obicei. Pe lângă moșit, Doctorița Madeleine mai are un hatâr: să dreagă beteșugurile oamenilor. E marea specialistă în proteze mecanice, ochi de sticlă, picioare de lemn... În atelierul ei găsești de toate.

La sfârșitul secolului al XIX-lea nu-ți trebuie mai mult ca să acuzi pe cineva de vrăjitorie. În oraș, umblă deja zvonuri că omoară nou-născuții și-i transformă în sclavii ei spectrali și că se împreunează cu tot soiul de păsări pentru a zămisli monștri.

În clipele lungi de travaliu, numărându-și contracțiile, tânăra mea mamă urmărește absentă fulgii și păsările care se izbesc fără zgomot de geam. Pare o fetiță jucându-se de-a femeia borțoasă. Melancolia i se citește pe chip; știe că n-are să mă păstreze. Abia îndrăznește să-și plece ochii spre pântecul gata să plesnească. Simțind că nu mai am mult și ies din găoace, își coboară pleoapele cu duioșie. Are pielea atât de albă, încât n-o mai zărești în așternuturi, se afundă în ele, de parcă ar absorbi-o și ar dispărea întru totul.

A urcat plângând dealul până aici și lacrimile ei înghețate s-au împrăștiat pe pământ ca perlele

dintr-un colier rupt. Cu cât înainta, cu atât sub tălpi i se desfășura un întreg covor de mărgele strălucitoare. A început să alunece, însă și-a continuat drumul, întetind ritmul pașilor. Picioarele i s-au împleticit, s-a clătinat și a căzut pe burtă. Înăuntru, eu am scâncit ca o pușculiță spartă.

Doctorița Madeleine a fost primul chip pe care l-am văzut. Mi-a apucat cu degetele capul lunguiet ca o măslină – balon de rugby în miniatură – apoi s-a retras în liniște.

Mama preferă să-și întoarcă privirea. În orice caz, pleoapele n-o mai ascultă. „Deschide ochii! Uită-te ce mic e! Cât un fulg de nea! Și e al tău!”

Madeleine crede că seamăn cu o pasăre albă, cu picioare lungi. Mama îi dă de înțeles că nu poate nici să mă privească, darămite să mai asculte și vreo descriere a mea.

– Nu vreau nici să văd, nici să știu nimic!

Doctorița pare deodată preocupată de ceva. Îmi tot pipăie pieptul minuscul. Zâmbetul îi părăsește chipul.

– Are inima bocnă, cred că a înghețat.

– Și-a mea e la fel, închipeți-vă, nu e nevoie să mai puneți sare pe rană.

– Nu, nu, inima lui e înghețată de tot!

Mă scutură din cap până-n picioare și se aude un zdrăngănit ca și cum ai scotoci într-o geantă de scule.

Doctorița Madeleine țese planurile de bătaie. Așezată pe pat, mama așteaptă, tremurând din tot corpul, dar nu din cauza frigului. Pare o păpușă de porțelan evadată dintr-un magazin de jucării.

Afară ninge din ce în ce mai tare. Iedera argintată se cațără pe acoperiș. Trandafirii diafani își pleacă fruntea împrăștiind lumină pe alei. Cu ghearele înfipite în jgheaburi, pisicile devin garguie care împodobesc streșinile caselor.

În apa râului, peștii înghețați par că se schimonosesc. Întregul oraș se află în mâna unui suflător de sticlă a cărui respirație tăioasă pișcă urechile. Cei mai îndrăzneți, care se încumetă să se aventureze pe străzi, se trezesc încremeniți în doar câteva clipe, ca și cum un zeu ascuns i-ar immortaliza într-o fotografie. Prinși de ritmul pașilor, unii dintre ei încep să alunece ca dansatorii unui ultim balet. Sunt aproape frumoși, fiecare în felul lui, îngeri înfășurați în văluri agățate de crugul cerului sau mici balerine rotindu-se până la ultima suflare în cutiuța lor muzicală.

Peste tot, trecători înfrigurați sau gata să înghețe rămân înțepeniți printre fântânile preschimbate de ger în buchete de trandafiri. Numai ornicele mai fac să bată inima orașului, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

„Mi s-a spus doar să nu urc pe Arthur's Seat. Mi-a zis toată lumea că bătrâna e nebună“, îi trece mamei

prin minte. Sărmana fată pare moartă de frig. Dacă pe mine va izbuti doctorița să mă repare vreodată, cu inima mamei va avea mai mult de furcă. Întins în pielea goală pe o tejghea de lângă masa de lucru, stau în așteptare, cu trupul prins în cleștii unei menghine de metal. Încep să tremur de-a binelea.

O pisică neagră, bătrână și cu maniere de valet, se apleacă de pe masa din bucătărie. Doctorița i-a încropit o pereche de ochelari șic, cu rame verzi, în ton cu ochii. Urmărește scena cu un aer plictisit – un ziar ieftin și-o țigară îi mai lipsesc.

Doctorița Madeleine începe să scotocească pe etajera cu ceasuri mecanice. Are o sumedenie de modele. Unele triumphiulare, cu un aer sobru, altele rotunde, făcute din lemn sau din metal, pretențioase din cap până-n vârful acelor. Cu o ureche îmi ascultă inima dereglată, iar cu cealaltă tic-tacul ceasornicilor. Se încruntă a nemulțumire, ca o băbuță care stă un sfert de oră până să aleagă o roșie din piață. Apoi, dintr-odată, ochii i se luminează. „Asta e!“, izbucnește, mângâind cu buricele degetelor un ceas cu cuc prăfuit.

Ceasul are patru centimetri lățime și opt în lungime, făcut cu totul și cu totul din lemn, mai puțin mecanismul, cadranul și acele. E șlefuit cam grosolan, dar „trainic“, gândește doctorița cu glas tare. Cucul, cât un degețel de-al meu, e roșu cu ochi negri. Ține ciocul deschis și țeapăn ca o pasăre moartă.

- Cu ceasul ăsta o să ai o inimă pe cinste! Unde mai pui că se potrivește de minune cu căpșorul tău de pasăre, îmi spune Madeleine.

Nu-mi prea surâde povestea ei cu pasărea. Totuși, încercă să-mi salveze viața, așa că n-am de ce să fac mofturi.

Doctorița Madeleine își potrivește un șorț alb - de data asta, sigur se apucă de treabă. Mă simt ca un pui la rotisor prăjit de viu. Scotocește într-un bol, alege niște ochelari de sudură și-și acoperă fața cu o batistă. Nu-i mai văd zâmbetul. Se apleacă deasupra mea și-mi dă să inhalez eter. Îmi cobor pleoapele, încet-încet, cum se lasă obloanele într-o seară de vară, departe de aici. Nu mai am putere să țip. Mă uit la ea, cufundându-mă lent în somn. Toate formele ei sunt rotunjite, ochii, pomeții ridăți ca un măr zbârcit, pieptul. Îmi vine să mă cuibăresc lângă trupul ei cald. Chiar dacă nu mi-ar fi foame, tot m-aș preface că mi-e, doar ca să mă pună la sân.

Madeleine îmi decupează pielea de pe piept cu o foarfecă mare și zimțată. Dinții ei mărunți mă gâdilă la atingere. Doctorița îmi strecoară cesulețul sub piele și începe să lege firele angrenajului la arterele inimii. E o operațiune delicată, totul trebuie pus la locul lui. Ca să facă vreo douăsprezece noduri minuscule, folosește o sârmă oțelită, dură, dar foarte subțire. Inima bate din când în când, dar cantitatea de sânge

trimisă spre artere este prea mică. „E alb ca varul!“, șoptește ea.

În sfârșit, ora adevărului. Doctorița Madeleine fixează ceasul la douăsprezece noaptea... Nu se întâmplă nimic. Mecanismul nu pare suficient de puternic ca să pună în mișcare pulsațiile cardiace. Inima mi s-a oprit o clipă periculos de lungă. Îmi las capul într-o parte ca într-un vis istovitor. Doctorița apasă ușor mecanismul ca să dea un impuls mișcării. „Tic-tac“, murmură ceasul. „Bum-bum“, îi răspunde inima, și arterele se colorează în roșu. Încetul cu încetul, tic-tacul se întetește, iar bum-bumul îi ține isonul. Tic-tac. Bum-bum. Tic-tac. Bum-bum. Inima bate într-un ritm aproape normal. Doctorița își ridică ușor degetele de pe angrenaj. Sunetul ceasului se aude din ce în ce mai slab. Apasă din nou să-l repornească, dar imediat ce își retrage mâna, ritmul inimii încetinește. Parcă ar meșteri la o bombă întrebându-se când are de gând să explodeze.

Tic-tac. Bum-bum. Tic-tac. Bum-bum.

Primele raze de lumină țopăie prin zăpadă și se strecoară tiptil prin încheieturile obloanelor. Doctoriței Madeleine i se sleiesc puterile. Eu am adormit; poate că sunt mort pentru că mi-a stat inima prea mult timp.

Dintr-odată, în piept răsună atât de tare cântecul cucului, încât surprins, m-apucă tusea. Deschid

ochii mari și o zăresc pe doctorița cu mâinile în aer, de parcă ar fi marcat un gol din penalty în finala cupei mondiale.

Apoi, ca un croitor de mare ținută, începe să mă coasă la loc; aproape că nu se cunoaște, dar pielea zbârcită pare îmbătrânită, asemenea ridurilor lui Charles Bronson. Gata. Cadranul este protejat de un pansament enorm.

În fiecare dimineată, va trebui să mă întorcă cu o cheie. Dacă nu, s-ar putea să adorm și să nu mă mai trezesc niciodată.

Mama spune că semăn cu un fulg dolofan cu acele mele rotitoare. Madeleine îi răspunde că așa poate să mă găsească mai ușor în mijlocul unei furtuni de zăpadă.

E amiază. Doctorița o însoțește pe tânără la ușă, zâmbind duios, cum face ea de obicei la necez. Mama înaintează încet. Un tremur ușor îi încrețește colțul buzelor.

Se îndepărtează cu pași rari ca o bătrână doamnă melancolică prizonieră într-un corp de adolescentă.

Învăluită în pâcla strălucitoare a ninsorii, mama pare de departe o nălucă de porțelan. Din acea zi, minunată și stranie, nu am mai revăzut-o niciodată.

2

Madeleine primește vizitatori în fiecare zi. Pacienții care își rup câte ceva și nu au bani suficienți ca să apeleze la un medic cu „diplomă“ ajung întotdeauna la ea. Lămurindu-le fiecare amănunt, le drege inimile, fie că doar le potrivește ritmul, fie că le repară pe de-a-ntregul.

Tic-tacul dinăuntru mă umple de plăcerea de a fi normal. Deodată, aud un client văicărindu-se că i-a ruginit coloana vertebrală.

– Cum altfel? Doar e metal!

– Da, dar scârțâie la cea mai mică mișcare de braț!

– V-am prescris deja o umbrelă! Știu că e greu s-o găsiți la farmacie. De data asta, v-o împrumut pe a mea, dar aveți grijă să faceți rost de una până la următoarea noastră întâlnire.

Îmi trec pe dinainte, ca la defilare, și cupluri de tineri bine îmbrăcați, care au urcat cu greu dealul ca

să adopte un copil, pentru că nu pot avea unul al lor. Scena se petrece ca la cumpărarea unui apartament: Madeleine îl laudă pe cutare copil care nu plânge niciodată, mănâncă tot și e curățel foc.

Îmi aștept rândul, pe un colț de canapea. Sunt cel mai mic exponat, atât de mic încât mă pot ține într-o cutie de pantofi. Când se întorc spre mine, mă privesc invariabil cu un zâmbet înduioșat, mai mult sau mai puțin prefăcut, până când unul dintre viitorii părinți cere lămuriri: „De unde se aude tic-tacul ăsta?”

Atunci, doctorița mă ia pe genunchi, îmi descheie nasturii și dă la o parte pansamentul. Unii scot un strigăt, alții se mulțumesc să strâmbe din nas și să spună:

– Dumnezeule! Ce nebunie mai e și asta?

– Dacă ar fi mâna lui Dumnezeu, nu am mai avea despre ce discuta. „Nebunia“, cum îi ziceți dumneavoastră, e un ceas care face ca inima micuțului să bată normal, le răspunde ea sec.

Stânjeniți, cei doi se retrag în camera de alături, șușotesc o vreme, dar când se întorc, verdictul este mereu același:

– Nu, mulțumim, am putea vedea și alți copii?

– Bineînțeles, veniți după mine! Am două fete născute în săptămâna Crăciunului, le propune ea bucuroasă.

La început, fiind prea mic, nu-mi dădeam seama de ce se întâmplă. Dar odată cu vârsta, a devenit jignitor

să fiu ultima roată la căruță. Uneori mă întreb de ce îi dezgustă atât de tare pe oameni un simplu ceas. La urma urmelor, e doar un lemn!

Astăzi, când pentru a nu știu câta oară am picat testul adopției, un pacient care vine la doctoriță în mod regulat se apropie de mine. Arthur este un fost ofițer de poliție devenit peste noapte un om fără căpătâi și mort după băutură. Are toate lucrurile boțite, de la pardesiu până la pleoape. E destul de înalt și ar fi și mai înalt, dacă ar sta drept. De obicei, nu-mi vorbește niciodată. Surprinzător, îmi place că nu ne vorbim. Mersul lui șchiopătat când trece prin bucătărie, zâmbind cu jumătate de gură și dând din mâini, are ceva care mă liniștește.

Cât timp Madeleine se ocupă de cuplurile bine îmbrăcate în camera alăturată, Arthur se fâțâie dintr-o parte în alta. Coloana lui vertebrală scârțâie scoțând sunete triste. La un moment dat, răbufnește:

– Nu-ți face griji, micuțule! În viață, totul trece, să știi! Ne vindecăm întotdeauna, chiar dacă ne ia ceva timp. Mi-am pierdut slujba cu câteva săptămâni înainte de cea mai friguroasă zi din lume și nevastă-mea m-a dat pe ușă afară. Unde mai pui că pentru ea am acceptat să lucrez în poliție. Visam să ajung muzician, dar ne descurcam tare greu cu banii.

– Dar ce s-a întâmplat de te-au dat afară din poliție?

– Știi cum se spune, năravul din fire n-are leuire. Puneam depozițiile martorilor pe muzică și petreceam

mai mult timp bătând pe clapele unui armoniu decât la mașina de scris a comisariatului. Apoi mai beam și whisky, numai atâta cât să-mi ung vocea... Dar ăia habar n-aveau ce înseamnă muzica, pricepi? Așa că mi-au cerut să-mi strâng catrafusele. Am avut proasta inspirație să-i povestesc nevesti-mii toată tărășenia. Urmarea o știi... De atunci mi-am cheltuit ultimul ban care mi-a mai rămas pe whisky. Asta mi-a salvat viața, pricepi?

Îmi place la nebunie când mă întreabă „pricepi?” și când îmi explică, pe un ton solemn, cum băutura „i-a salvat viața“.

– În ziua aceea de pomină, 16 aprilie 1874, de atâta frig mi s-a crăpat coloana vertebrală: numai căldura alcoolului, pe care-l înghițisem ca să uit de necazuri, m-a împiedicat să îngheț de tot. Dintre toți vagabonzii doar eu am scăpat teafăr, ceilalți tovarăși au murit de frig.

Își scoate paltonul și mă îndeamnă să-i privesc spatele. Nu prea îmi vine, dar nu-mi vine nici să-l refuz.

– Doctorița Madeleine mi-a înlocuit partea crăpată cu o bucată de coloană vertebrală sonoră și i-a acordat fiecare oscior. Pot să cânt și melodii dacă bat cu un ciocănel. Sună foarte bine, dar în schimb, merg cam într-o parte. Hai, nu vrei să cânti ceva? mă îndeamnă el întinzându-mi ciocănelul.

– Dar nu știu nicio melodie!

– Ia stai puțin! O să-ți cânt ceva. Ascultă!

Începe să fredoneze *Oh When the Saints* acompaniat de instrumentul lui ciudat făcut din oase. Vocea lui mă încălzește ca o sobă cu foc mocnit într-o seară de iarnă.

Când să plece, își deschide traista plină cu ouă de găină.

- De ce cari toate ouăle astea?

- Pentru că sunt umplute cu amintiri... Nevastă-mea le gătea de minune. Când le pun la fiert, am impresia că sunt din nou cu ea.

- Și-ți ies la fel de gustoase?

- Îmi iese o porcărie, dar m-ajută să o simt aievea lângă mine, să-mi aduc aminte de noi doi. Vrei și tu unul?

- N-aș vrea să-ți iau vreo amintire.

- Nu-ți face griji pentru mine, am poate prea multe. Tu ești încă mic, n-ai amintiri, dar într-o bună zi o să-ți deschizi traista și o să găsești un crâmpei de copilărie. Și atunci o să ți se umple inima de bucurie.

Ascultându-l, mi-am dat seama că de când a răsunat primele acorduri minore din *Oh When the Saints*, gândurile întunecate mi-au dispărut ca prin farmec, pentru câteva ore.

După ce am împlinit cinci ani, doctorița nu m-a mai arătat niciunui client. Îmi pun din ce în ce mai multe întrebări, iar nevoia de a primi răspunsuri crește cu fiecare zi care trece.

Dorința de a descoperi „parterul muntelui“ devine și ea o obsesie pentru mine. Îi aud vuietul tainic de pe acoperișul casei unde mă cațăr ca să fiu singur, singur cu noaptea. Lumina lunii învăluie străzile din inima orașului într-o crustă aurie ca de zahăr, din care îmi vine să ronțai.

Madeleine nu contenește să-mi repete că foarte curând va sosi vremea să înfrunt realitatea.

– Trebuie să stai liniștit, fiecare bătaie a inimii tale este o mică minune, să știi. Dar mecanismul e încă fragil. Se va ameliora cu vârsta, numai că va fi nevoie de multă răbdare.

– Peste cât timp? De câte ori se vor roti acele?

– De puține ori... Aș vrea să ți se mai întremeze inima, înainte să-ți dau drumul în lume.

Ceasul ăsta îmi aduce multe neazuri, trebuie să recunosc. E partea cea mai șubredă din corpul meu. În afară de Madeleine, nu suport să îl atingă nimeni. Cu o cheiță, ea îl întoarce în fiecare dimineață. Dacă răcesc, accesele de tuse slăbesc mecanismul. Stă să-mi sară din piept. Urăsc zgomotul de farfurii sparte pe care-l produce.

Dar grija cea mai mare este decalajul orar. Când vine seara, din cauza tic-tacului ce-mi vibrează în tot corpul nu pot să închid un ochi. Uneori pic de oboseală în toiul amiezii și sunt plin de energie la miezul nopții. Nu sunt nici hamster, nici vampir, doar insomniac.

În schimb, așa cum se întâmplă câteodată cu oamenii suferinzi, am parte și de compensații. Trăiesc momente de neprețuit când Madeleine, ca o nălucă în cămașă de noapte, mi se strecoară în odaie cu o ceașcă de ciocolată caldă și-mi alungă nesomnul îngânând cântece de leagăn. Se întâmplă să murmure până în zori dezmierdându-mi cu vârful degetelor sistemul de roțițe. E atât de frumos! *Love is dangerous for your tiny heart*, repetă ea hipnotic. Parcă rostește formule dintr-o carte de vrăji ca să-mi găsească eu somnul. Îmi place să-i ascult glasul sub cerul tivit cu stele, deși felul în care șoptește *love is dangerous for your tiny heart* mi se pare puțin ciudat.

În ziua când împlinesc zece ani, Doctorița Madeleine acceptă, în sfârșit, să mă ducă în oraș. E marea mea rugămintă de multă vreme. Dar nu se poate stăpâni să nu amâne momentul și se face că trebăluiește, fățându-se de colo până colo, dintr-o odaie în alta.

O urmez până-n pivniță, țopăind, și descopăr o policioară înțesată cu borcane. Pe eticheta unora citesc „lacrimi 1850-1857“, iar altele sunt pline cu „mere din grădină“.

- Cine a vărsat atâtea lacrimi? o întreb.
- Eu. Când plâng, adun toate lacrimile într-o sticlută și le aduc aici, în pivniță, ca să prepar cocktailuri.
- Și cum de-ai adunat atâtea?

- În tinerețe, un embrion a greșit drumul spre pântece și s-a împotmolit într-una dintre trompe, provocând o hemoragie internă. Din ziua aceea, nu pot avea copii. Și chiar dacă le ajut bucuroasă pe alte femei la naștere, am vărsat multe lacrimi. Dar de când ești tu aici, mi-e mai bine...

Mi-e rușine că i-am pus așa o întrebare.

- După o zi întreagă de lungi suspine, mi-am dat seama că dacă-mi beau lacrimile mă liniștesc, mai ales drese cu un dram de calvados. Dar dacă bei când ești într-o stare obișnuită, ajungi să nu mai fii fericit decât dacă bei și e un cerc vicios, nu te mai oprești din plâns ca să-ți bei lacrimile.

- Îți petreci zile în șir lecuind beteșugurile oamenilor, iar tu îți îneci amarul în băutura propriilor lacrimi. De ce?

- Hai, nu te mai gândi la asta! Azi coborâm în oraș, avem pe cineva de sărbătorit, ce zici? mă ademenește ea, silindu-se să zâmbească.

Povestea lacrimilor lui Madeleine m-a tulburat atât de tare, încât, coborând dealul, nu simt nicio emoție. Totuși, îndată ce orașul Edinburgh mi se înfățișează vederii, încep să mijească visele.

Mă cred Cristofor Columb și descopăr America! Labirintul întortocheat al străzilor mă ispitește ca brațele unei iubite. Casele se înghesuie una într-alta și deasupra, cerul pare îngust. Alerg! Mi se pare

că orașul s-ar putea năruși bucată cu bucată, ca pieșele de domino, la cea mai ușoară adiere de vânt. Alerg! În vârful dealului au prins rădăcini copacii, dar aici, de peste tot, răsar oamenii, femeile dau în floare cu rochiile și pălăriile ca macul de roșii, colorând ferestrele și balcoanele până în târgul peștriș din piața St Salisbury.

Mă pierd în mulțime; zgomote de pași răsună pe dalele de piatră; mă las purtat de șoapte amestecate și, mai ales, de dangătul unui clopot enorm care bate cu o inimă de zece ori mai mare decât a mea.

– Țla-i tatăl meu?

– Nu, nu e tatăl tău... e un clopot care bate o singură dată pe zi, la ora unu, îmi răspunde Madeleine gâfâind.

Traversăm piața. La colțul unei străduțe, aud o melodie plină de tristețe și de duioșie ca un joc de scântei. Cântecul îmi răscolește sufletul și în tot trupul simt că-mi plouă și e soare totodată.

– E o flașnetă, sună tare frumos, nu-i așa? îmi spune Madeleine. Funcționează cam ca inima ta, poate tocmai de aceea îți place. E un mecanism cu emoții înăuntru.

Credeam că am auzit sunetul cel mai fermecător din viața mea, dar surprizele de-abia urmau să apară. Un ghemotoc de fată, ca un boboc înflorit, se așază în fața instrumentului muzical și începe să cânte. Vocea ei preschimbă trilul unei privighetori în cuvinte.

Mi-am pierdut ochelarii, mă rog, n-am vrut să-i pun pe nas, cu ei am o față caraghioasă, parcă-s o flacăără... cu ochelari.

Brațele îi seamănă cu niște ramuri, iar părul ondulat de abanos îi învăluie chipul ca umbra unui incendiu. Nasul bine conturat este atât de mic, încât mă întreb cum de poate respira – după părerea mea, e doar de decor. Dansează ca o pasăre în echilibru, suspendată pe tocuri cui – găselnițe femeiești. Are ochii mari de tot, poți sta ore în șir să te uiți înăuntrul lor. O hotărâre de neclintit se citește în ei. Își ține capul mândră ca o dansatoare de flamenco în miniatură. Sâni par două bezele într-atât de coapte, că îți vine să le înfuleci pe nemestecate.

Nu-mi pasă că văd în ceață, în timp ce cânt și sărut, prefer să țin ochii închiși...

Un val de căldură îmi năpădește întregul trup. Lăcașul micii cântărețe îmi dă fiori pe șira spinării, dar o nestăpânită dorință de a urca îmi dă ghies. Mirosul de vată de zahăr și praful îmi usucă gâtul. Nu știu ce-are să mi se întâmple, dar trebuie să urc cu orice preț.

Dintr-odată, încep să cânt și eu ca în comediile muzicale. Doctorița se uită la mine cu acea privire ia-ți-imediat-mâinile-de-acolo-că-te-arzi.

O, draga mea flăcăruie, lasă-mă să-ți smulg veșmintele, să le rup în bucăți, să le azvârl și să ne sărutăm sub o ploaie de confetti... Am auzit bine, „confetti“?

Din ochii lui Madeleine sar scântei de nemulțumire.

Nu văd decât foc, în doi-trei pași pot să mă rătăcesc departe, atât de departe în lume, încât nu mai îndrăznesc nici cerul să-l privesc, nu văd decât foc.

– Pot să-ți fiu călăuză pe drumul dinafara minții tale, eu o să-ți fiu perechea de ochelari, iar tu o să fii scânteia mea.

– Trebuie să-ți fac o mărturisire, te aud, dar nu te-aș putea recunoaște niciodată, nici dacă ai sta între doi bătrâni...

– O să ne lipim unul de altul atât de tare, încât o să ni se încingă oasele și, când ceasornicul inimii mele o să bată miezul nopții, o să fim cuprinși de flăcări, nu e nevoie să deschidem ochii.

– Știu, sunt o văpaie, dar când se oprește muzica, mi-e greu să deschid ochii, mă aprind ca o flacăără, mii de scântei îmi ard pleoapele și-mi sparg ochelarii și nu vreau să deschid ochii.

Glasurele noastre se înalță la unison, dar chiar în clipa aceasta îi intră tocul stâng între două scânduri și începe să se clatine ușor ca un titirez, apoi se prăbușește pe dușumeaua rece. Un accident comic, dar violent. Pe rochia ei cu pene de pasăre se întinde o pată de sânge. Seamănă cu un pescăruș căzut din zbor. Chiar și așa, chircită pe dușumea, mi se pare tulburătoare. Desface cu greu ramele sucite ale unei perechi de ochelari, băjbâind ca o somnambulă. Mama o apucă strașnic de mână, ținând-o pe loc.

Dau să-i spun ceva, dar vorbele mi se împotmolesc în gât. Mă întreb cum de vede atât de rău cu niște ochi așa de frumoși și de minunați, încât se lovește de toate lucrurile din jur.

Doctorița Madeleine schimbă câteva vorbe cu mama ei, ca stăpânele unor câini care s-au luat la harță.

Inima îmi bate din ce în ce mai tare și mi-e greu să-mi recapăt suflarea. Am impresia că ceasornicul mi se urcă, umflându-se, până în gât. Oare o fi ieșit dintr-un ou fata asta? Se mănâncă? E din ciocolată? Ce-o fi cu ea?

Încerc să mă uit în ochii ei, dar privirea mi-a rămas ațintită asupra buzelor sale răpitoare. Nu m-aș fi gândit niciodată că poți sta atât timp ca să contempli o gură.

Chiar în clipa asta, din inima mea se aude un cu-cu răsunător, mai tare decât în crizele mele obișnuite. Simt că acele mi se învârt cu toată viteza, de parcă aș fi înghițit un elicopter. Clopotul îmi sparge timpanele, îmi astup urechile, dar, bineînțeles, e mai rău. Acele or să-mi spintece gâtul. Doctorița Madeleine încearcă să mă potolească, mângâindu-mă ușor, ca un păsărar care vrea să prindă un canar înspăimântat într-o colivie. Mi-e cald de mor.

Am vrut să par un vultur regal sau un pescăruș maiestuos și n-am reușit să fiu decât un biet canar zbătându-se de groază. Trag nădejde să nu mă fi văzut micuța cântăreață. Tic-tacul se mai aude sec,

ridic pleoapele, mă pomenesc nas în nas cu azurul cerului. Pe gulerul cămășii simt mâna de fier a doctoriței care îmi desprinde călcâiele de pe pământ. Mă trage de braț.

– Facem cale-ntoarsă! Ai băgat în sperieți pe toată lumea! Pe toată lumea!

Pare neliniștită și furioasă deopotrivă. Mi-e rușine. În același timp, îmi revin în minte imagini ale fetei cu chip de arbore, care cântă fără ochelari și se uită drept în lumina soarelui.

Pe negândite, mă las cuprins de dragoste. Pe gândite, la fel. Înăuntrul ceasornicului meu, este ziua cea mai călduroasă din lume.

După un sfert de oră de reparații și o supă bună cu fidea, iată-mă din nou în starea mea normală, fără strop de sare și piper.

Cu fața trasă și un aer îngrijorat, Madeleine îmi cântă îndelung ca să mă adoarmă.

– Inima ta e doar o proteză, e mai șubredă decât celelalte inimi și așa va fi întotdeauna. Mecanismul ceasului nu poate filtra emoțiile tot atât de bine ca țesuturile. Trebuie să fii foarte atent. Ceea ce s-a întâmplat în oraș când ai văzut-o pe micuța cântăreață nu face decât să-mi adeverească temerile: dragostea e prea periculoasă pentru tine.

– Dar mi-a plăcut așa de tare gura ei!

– Să nu te-aud!

- Face gropițe atât de jucăușe, zâmbește în atât de multe feluri, încât, nu știu cum, dar nu mă mai satur privind-o!

- Nu-ți dai seama ce spui, tu iei totul în joacă. Dar te joci cu focul, un joc periculos, mai ales când ai inima din lemn. Tusea îți face foarte rău, nu-i așa?

- Da, așa e.

- Atunci să știi că asta-i o nimica toată pe lângă ce ți se poate întâmpla dacă te îndrăgostești. Mai devreme sau mai târziu, o să plătești cu multă suferință întreaga bucurie care te cuprinde când iubești. Și cu cât vei iubi mai mult, cu atât durerea pe care o vei simți va fi mai ascuțită. Vei cunoaște dorul, chinurile geloziei și ale incertitudinii, senzația că ești respins și că ți se face o mare nedreptate. Frigul o să-ți macine oasele, iar sângele se va preschimba în sloiuri de gheață rătăcind pe sub piele, prin tot trupul. Mecanismul inimii tale va sări în aer. Eu ți-am pus ceasul, așa că știu pe dinafară cât poate duce. Pesemne că forța fericirii nu-l va doborî. Dar nu e destul de voinic ca să îndure chinurile dragostei.

Madeleine surâde amar – mă privește la fel de absentă ca întotdeauna, dar de data aceasta, fără mânie.

3

Aura de mister care o învăluie pe micuța cântăreață mă umple de bucurie. Adun în mine o întreagă colecție de imagini cu genele ei lungi, cu gropițele din obraji, cu nasul ei perfect, cu mlădierea buzelor. Îi păstrez cu atâta grijă amintirea, ca și cum aş ocroti o floare plăpândă. Și asta mă face fericit.

Nu am decât un singur gând, să o regăsesc. Să gust din nou, și cât mai repede, senzația aceea fără nume pentru mine. Visez cai verzi pe pereți? Va trebui să-mi duc inima des la reparat? Și ce dacă! De când am apărut pe lume mi se tot repară. Mă paște un pericol de moarte? Poate. Dar dacă n-o revăd, îmi pun viața în pericol și, la vârsta mea, asta e și mai grav.

Abia acum înțeleg de ce doctorița ținea atât de mult să amâne întâlnirea mea cu lumea dinafară. Când nu cunoști încă gustul căpșunelor cu zahăr, nu prea îți vine să ceri, căci pofta vine mâncând.

În unele seri, micuța cântăreață hălăduiește prin visele mele. În visul din noaptea asta, având doar doi centimetri, izbutește să intre pe gaura cheii în inima mea și încalecă acul care arată orele. Se uită la mine cu ochi de căprioară grațioasă. Până și în somn, mi se pare uimitoare. Apoi începe să-mi dezmierde lin minutarul. Mă simt copleșit, ceva dinlăuntru se pune în mișcare și mă întreb dacă e doar inima...DING! DANG! DONG! DING! DANG! DONG! Fir-ai tu să fii de cuc! Mă trezesc brusc.

Love is dangerous for your tiny heart even in your dreams, so please dream softly, îmi șoptește Madeleine. Acum închide ochii și dormi...

De parc-ar fi floare la ureche să dormi cu așa o inimă!

A doua zi, câteva lovituri de ciocan m-au făcut să tresar din somn. O văd pe Madeleine cocoțată pe un scaun, hotărâtă să bată un cui deasupra patului. Între dinți ține strâns o tăbliță. Este extrem de neplăcut, ca și cum cuiul mi s-ar împlânta direct în țeastă. Apoi, ea agață tăblița pe care citesc infricoșat:

Întâi de toate, nu atinge acele. În al doilea rând, stăpânește-ți mânia. În al treilea rând, niciodată, nici în vecii vecilor, nu te îndrăgosti. Căci atunci, pentru totdeauna, acul care arată orele la ceasornicul inimii tale îți va străpunge pielea,

oasele ți se vor sfărâma, iar mecanica inimii se va strica iarăși.

Tăblița asta îmi dă fiori. Nici nu mai e nevoie să o citesc, o știu pe de rost. Dinspre ea vine un vânt amenințător care îmi încremenește roțițele.

Dar în zadar mi-e ceasornicul atât de fragil, că micuța cântăreață s-a instalat în inima mea confortabil. Și-a împrăștiat valizele grele ca plumbul prin toate ungherele și, totuși, niciodată nu m-am simțit mai ușor ca în clipa când am întâlnit-o.

Trebuie cu orice preț să găsesc o cale de-a o regăsi. Cum o cheamă? Unde-o pot întâlni? Nu știu decât că nu vede prea bine și cântă asemenea unei păsări, dar din cuvinte. Nimic altceva.

Încerc discret să le descos pe tinerele cupluri care vin să adopte un copil. De la nimeni nu primesc vreun răspuns. Îmi încerc norocul cu Arthur. „Am auzit-o cântând în oraș, dar a trecut ceva timp de când n-am mai văzut-o.“ Poate fetele or fi mai în măsură să-mi dea vreun indiciu.

Anna și Luna sunt două prostituate care își fac apariția mereu în zilele Crăciunului, cu ochii plecați spre rotunjimile pântecelui. Din felul în care îngaimă „nu, nu, habar n-avem, nu știm nimic, n-avem nicio idee... nu-i așa, Anna? Nu știm absolut nimic“, simt că sunt pe calea cea bună.

Seamănă cu două bătrâne fără căpătâi. Cel puțin așa arată, ca două vagaboande de treizeci de ani travestite în haine mulate de leopard, care au întotdeauna un miros ciudat de ierburi provensale, chiar și atunci când fetele nu fumează. Învăluindu-le chipul într-o aură argintie, țigările parcă le gâdilă creierul, pentru că le fac să râdă întruna. Joaca lor preferată este să mă învețe pe mine cuvinte noi. Nu-mi lămuresc niciodată înțelesul lor, dar țin morțiș să-l pronunț ca la carte. Dintre toate cuvintele minunate câte m-au învățat, preferatul meu va rămâne pe veci „cunilingus“. Îmi închipui un erou din Roma antică numit Cunilingus. Trebuie să-l repet de mai multe ori: Cu-ni-lin-gus, Cunilingus, Cunilingus. Ce cuvânt fantastic!

Anna și Luna nu vin niciodată cu mâna goală. Aduc mereu vreun buchet de flori culese din cimitir sau redingota vreunui client care și-a dat duhul în timpul unei partide de amor. De ziua mea, mi-au oferit un hamster. I-am pus numele „Cunilingus“. S-au înduioșat când au auzit că l-am botezat așa. „Cunilingus, dragostea mea!“, îngână Luna, zdrăngănind cu unghiile lăcuite grilajul cuștii.

Anna pare un trandafir mare și veștejit, iar din privirea ei țâșnește curcubeul. Pupila stângă – un cuarț pus de Madeleine în locul ochiului spart de un client rău-platnic – își schimbă culoarea după vreme. Vorbește foarte repede, de parcă i-ar fi frică de liniște.

Când o descos despre micuța cântăreață, îmi răspunde că „n-a auzit niciodată de ea“. Pronunțând aceste cuvinte, turuie mai repede decât de obicei. Simt totuși că arde de nerăbdare să-mi dezvăluie un secret. Așa că trag foloase și pun tot felul de întrebări despre dragoste, în general, dar pe șoptite, fiindcă nu vreau nici în ruptul capului să se bage în vorbă și Madeleine.

– Ascultă, copile, cu dragostea asta am tras multe ponoase de când mă știi. N-am primit eu prea multă, dar uneori, simplul fapt că o dăruiesc mă face fericită. Nu sunt o adevărată profesionistă. Mă îndrăgostesc cât ai zice pește de clienții care vin mai des și refuz să le mai iau banii. Apoi, pentru o vreme, trec pe la mine în fiecare zi cu mici plocoane. Dar până la urmă, se plictisesc. Știi că n-ar trebui să mă las dusă de val, dar nu mă pot abține. Am întotdeauna momente, pe cât de ridicole pe atât de dulci, în care cred într-o minune.

– O minune?

– Nu e ușor să ai un suflet sensibil în meseria mea, pricepi?

– Cred că da.

Și mai e și Luna, versiunea preistorică a lui Dalida, cu părul ei blond în mii de ape și zâmbetul obosit, cu mișcările domoale ca ale unui dansator care își po-trivește pe sârmă tocurile ascuțite. Piciorul drept i-a înghețat pe jumătate în cea mai friguroasă zi din lume. Madeleine i l-a înlocuit cu o proteză de acaju

pe care a desenat în pirogravură un portjartier. Îmi amintește de micuța cântăreață, același glas de pri-vighetoare, aceeași vioiciune.

- Nu cunoști cumva o micuță cântăreață care glăsuiește la fel ca tine și se izbește de toate lucrurile? îi strecor câteodată întrebarea.

Se preface că n-a auzit și schimbă subiectul. Intru la bănuieli că Madeleine le-a smuls jurământul să nu sufle o vorbă despre micuța cântăreață.

Într-o bună zi, sătulă de veșnicele mele întrebări, îmi răspunde:

- Nu știu nimic despre micuța *andaluză*...

- Ce înseamnă *andaluză*?

- Poftim? Eu n-am spus nimic! Întreab-o pe Anna!

- Dar Anna nu știe nimic...

Ca s-o înduplec, îmi iau figura de băiețel trist, cu capul plecat, cu ochii mijiți.

- Din câte văd, deja ai deprins câteva trucuri de seducție, continuă Anna. Juri să nu spui la nimeni?

- Jur!

Începe să șușotească, încât abia îi înțeleg cuvintele.

- Micuța ta cântăreață vine din Granada, din *Andaluzia*, departe de aici. N-am mai auzit-o de multă vreme cântând. Poate s-a întors acasă, la bunici...

- Dacă n-o fi pur și simplu la școală, adaugă cealaltă, turuind ca o moară stricată.

- Mulțumesc!

– Hai, acum valea... *calla te!* izbucnește Luna, care vorbește în limba ei natală când se enervează.

Îmi freamătă tot sângele, sunt fericit. Un acces de bucurie pură. Visurile dospesc în mine, ca un aluat în vatră, și sunt gata să devină realitate. Măine, îmi iau avânt din vârful dealului, umflu pânzele și-mi îndrept corabia spre școală!

Dar înainte de asta, va trebui s-o conving pe Madeleine.

– Cum? Școală ai zis? O să te plictisești de moarte! Vei fi pus să citești cărți care n-or să-ți placă, pe când aici, le-alegi numai după placul tău... O să trebuiască să stai neclintit ore în șir, n-o să poți scoate o vorbă, nici cel mai mic zgomot. Va trebui să aștepti pauzele ca să visezi! Știu ce-ți poate pielea, o să ți se urască de școală!

– Poate că da, dar sunt curios să știu ce se învață acolo.

– Vrei să studiezi?

– Exact. Asta-mi dolesc. Aici, de unul singur, nu e cu putință.

Ne întrecem amândoi în afurisitele de orgolii. Stăteam în cumpănă dacă să izbucnim în râs sau să ne facem foc de mânie.

– Ar fi mai bine să începi cu repetatul regulilor de pe tăbliță, din câte văd, nu prea ai ținere de minte. Mi-e teamă de ce ți s-ar putea întâmpla în oraș.

- Toată lumea merge la școală. Când ai tu de lucru, mi-e urât aici singur, în vârful dealului, aș vrea și eu să cunosc oameni de vârsta mea. Simt nevoia să descopăr lumea, crede-mă și pe mine...

- Să descoperi lumea ducându-te la școală... (Suspină prelung.) Bine, fie! Dacă vrei la școală, n-o să-ți pun piedici, încheie Madeleine, cu moartea în suflet.

Fac tot ce-mi stă în puteri să-mi înfrânez bucuria. N-ar fi cuviincios să mă pun pe dansat, cu mâinile în aer.

În sfârșit, sosește și ziua mult așteptată. Port un costum negru care mă face să par un adult, în ciuda celor unsprezece ani ai mei. Madeleine m-a sfătuit să nu-mi scot niciodată vesta, ca nu cumva să dea cineva cu ochii de ceasornic.

Înainte de a pleca, am avut grijă să-mi burdușesc ghiozdanul cu perechi de ochelari șterpelite din atelierul ei. Ocupă mai mult loc decât caietele. L-am vârât și pe Cunilingus în buzunarul stâng de la cămașă, chiar deasupra ceasornicului. Își ițește din când în când capul cu o mutră de hamster mulțumit.

- Ia seama să nu muște pe nimeni! glumesc Anna și Luna, coborând panta.

Arthur, la câțiva pași în urma noastră, merge șchiopătând și scârțâind ușor.

Școala este situată pe dealul Calton, într-un cartier burghez, chiar peste drum de catedrala St Gilles.

La poartă se întinde țara paltoanelor de blană. Pare că toate femeile s-au deghizat în găini grăsuțe de plastic și cotcodăcesc de-ți iau auzul. Strâmbă din nas, când le văd pe Anna și pe Luna râzând în hohote. Se uită cu dispreț la mersul legănat al lui Arthur și la umflătura din dreptul plămânului meu stâng. Bărbații lor, scrobiți din creștet până în tălpi, par umerase ambulante. Se prefac scandalizați de gașca noastră scrântită, dar nu se dau în lături să arunce ocheade în decolteurile celor două fete.

După ce mi-am luat rămas-bun de la familia mea improvizată, am pășit pe o poartă enormă – parcă aș fi fost înscris la o școală pentru uriași. Curtea pare imposibil de străbătut, deși arată destul de primitoare, ținând loc de teren de fotbal.

Înainte. Scrutez cu privirea fețele celorlalți. Elevii sunt copii în miniatură ale părinților. Printre șoaptele lor, ticăitul ceasornicului meu se aude cam tare. Toți se holbează la mine ca la un bolnav contagios. Deodată, o fată oacheșă se proptește în fața mea, se uită țintă la mine și începe să facă „tic, tac, tic, tac“, pufnind în răs. Curtea se adună roată. Mă simt ca pe vârful dealului, când veneau familiile să-și aleagă un copil – ba mai rău decât atât. Privirea îmi adastă zadarnic pe chipurile fetelor, nici urmă de micuța cântăreață. Și dacă Luna s-a înșelat?

Intrăm în clasă. Madeleine avusese dreptate, în viața mea nu m-am plictisit în așa hal. Dacă n-o

găsesc pe micuța cântăreață, să te ia naiba de școală!
Unde mai pui că m-am înscris pentru tot anul școlar...
Cum să-i spun acum lui Madeleine că nu mai vreau
„să studiez“?

În timpul pauzei, îmi încep ancheta întrebând în stânga și-n dreapta dacă o cunoaște cineva pe micuța cântăreață „Andaluzia“ care se izbește de toate lucrurile din cale. Nimeni nu-mi răspunde.

– Nu e la școala asta?

Niciun răspuns.

– A pățit ceva grav? S-a izbit prea tare de ceva?

Din mulțime țâșnește un tip ciudat. E mai mare decât ceilalți, mai înalt cu un cap. La vederea lui, copiii își lasă ochii în pământ. Privirea lui neagră ca smoala îmi îngheață sângele în vene. E slab ca un copac uscat, elegant ca o sperietoare îmbrăcată de un croitor vestit, iar pletele par smulse din aripile unui corb.

– Ce spui tu, bobocule? Ai vreo treabă cu micuța cântăreață?

Vocea lui sună ca o lespede de mormânt care a început să vorbească.

– Am văzut-o într-o zi cântând și se tot lovea de obiecte. Așa că m-am gândit să-i dau o pereche de ochelari.

Îmi tremură vocea. Parc-aș avea treizeci de ani.

– Nimeni nu-mi vorbește mie de domnișoara Acacia sau de ochelari! Nimeni, ai auzit, mai ales un mucos

ca tine! Să nu-i mai rostești numele niciodată! M-ai înțeles, mucosule?

Tac mâlc. Se aude o rumoare: „Joe.“ Fiecare secundă cântărește greu. Dintr-odată, își pleacă urechea spre mine și mă cercetează:

– Cum scoți tic-tacul ăsta ciudat?

Nu-i răspund.

Se apropie încet și își unduiește tot trupul ca să-și lipească urechea de inima mea. Ceasul zvâcnește. Mi se pare că timpul a stat în loc. Tuleiele lui îmi înțepă pieptul ca o sârmă ghimpată. Din buzunar răsare botul turtit al lui Cunilingus care adu-mecă aerul peste căpățâna lui Joe. Dacă face pipi, intru în mare belea.

Fără să stea pe gânduri, Joe îmi smulge nasturele de la vestă, scoțând la iveală acele ceasornicului care-mi ies prin cămașă. Mulțimea curioșilor exclamă „Oooh“. Nici dacă mi-ar fi dat jos pantalonii, nu mi-ar fi fost așa de rușine.

Îmi ascultă inima o clipă, apoi își îndreaptă spatele.

– Inima ta face atâta zgomot?

– Da.

– Ești îndrăgostit de ea, așa-i?

Vocea lui puternică și gravă îmi cutremură fiecare oscior. Mintea vrea să nege „nu, nu...“, dar, cum mi se întâmplă întotdeauna, inima dă glas buzelor, nu creierul:

- Da, cred că sunt îndrăgostit de ea.

Elevii murmură din nou: „Oooh...” O licărire de melancolie luminează furia din străfundul ochilor lui Joe, făcându-l mai înfricoșător. Cu o simplă privire amuțește întreaga curte. Până și vântul pare să-i asculte porunca.

- „Micuța cântăreață“, cum îi spui tu, e dragostea vieții mele și... nu mai e aici. Să nu te mai prind vorbind de ea niciodată! Să-ți iei și gândul de la ea, că altfel îți sparg de cap ceasul ăsta care-ți ține loc de inimă. Îl fac zob, ne-am înțeles? O să-l sfărâm în atâtea bucățele, că n-o să mai poți iubi NICIODATĂ!

Îi tremură degetele de mânie, chiar dacă își ține pumnii strânși.

Cu doar câteva ore înainte, îmi socoteam inima o corabie în stare să spintece un ocean de dispreț. Știam că nu e cea mai puternică din lume, dar credeam în puterea flăcării din mine. Ardeam de bucurie gândindu-mă că o voi regăsi pe micuța cântăreață, încât nimeni nu mi-ar fi putut sta în cale. În doar cinci minute, Joe mi-a fixat ceasul la ora realității, transformând corabia mea îndrăzneată într-o biată plută în derivă.

- O să-l sfărâm în atâtea bucățele, că n-o să mai poți iubi NICIODATĂ! repetă el.

- Cu-cu! îi răspunde coaja de nucă.

Mi-a pierit graiul, ca și când aș fi primit un pumn în stomac.

Pe drumul spre casă, mă întreb cum de-a căzut un așa de minunat sticlete cu ochelari în ghearele unui vultur ca Joe. Mă consolez numai la gândul că poate micuța cântăreață a venit la școală fără ochelari. Punde o fi acum?

O doamnă de vreo patruzeci de ani mă trezește brusc din visare. Îl ține strâns de mână pe Joe sau poate el o ține pe ea – dacă mă gândesc la mărimea vulturului. Îi seamănă leit, din cap până în tălpi, dar într-o variantă mai gârbovită și cu un dos de elefant.

– Tu ești ăla care locuiește în casa vrăjitoarei de pe deal? Aia care scoate copiii din burțile târfelor? Și tu cred c-ai ieșit din burta unei târfe, toată lumea știe că bătrâna e stearpă de mult timp!

Întotdeauna, în vorbele oamenilor mari birui urâtenia.

Deși mă încăpățânez să nu scot un sunet, Joe și mama lui stăruie cu insultele o bună parte din drum. Ajung cu greu în vârful dealului. Ceas ticălos, plin de vise! O să te azvârl în craterul vulcanului Arthur's Seat.

În seara asta, Madeleine se chinuie să mă adoarnă cântând, dar nu izbutește. Când mă hotărâsc să-i povestesc despre Joe, încearcă să mă convingă că băiatul n-a făcut-o înadins, că s-a purtat așa doar din ochii lumii. Fără îndoială că și el e îndrăgostit lule de micuța cântăreață. Chinurile dragostei preschimb

oamenii în monștri de tristețe. Îngăduința ei față de Joe mă scoate din sărite. Îmi sărută cadranul și îmi încetinește ritmul cardiac, apăsând mecanismul cu degetul arătător. În cele din urmă, mi se închid pleoapele fără să zâmbesc.

4

A trecut un an de zile de când Joe nu-mi dă pace, nedezlipit de acele mele ca un magnet. Mă face de răs în fața tuturor, lovindu-mi ceasornicul cu pumnul. Câteodată îmi vine să-i smulg claia de păr negru ca pana corbului, dar îmi îndur umilințele fără crâcnire, cuprins de o mare lehamite. Cercetările mele legate de micuța cântăreață nu dau roade. Nimeni nu îndrăznește să-mi răspundă la întrebări. Joe face legea în școală.

Astăzi, într-o pauză, am scos din mâneca hainei oul dat de Arthur. Încerc să o regăsesc pe domnișoara Acacia prin puterea gândului. Uit de Joe, uit și de afurisita de școală în care mă aflu. Tot mângâind oul, un vis frumos începe să prindă viață pe ecranul pleoapelor. Se făcea că în coajă apare o crăpătură prin care se strecoară micuța cântăreață cu trupul învelit în fulgi roșii. O apuc între două degete. Mi-e frică să n-o strivesc și, în același timp, să nu-și ia zborul. Când

să-i simt căldura și să-și ridice genele, deodată capul meu face „poc!“.

Gălbenușul oului îmi alunecă pe obraji, ca și cum visul meu s-ar elimina prin glandele lacrimale. Joe privește scena satisfăcut, scuturându-și resturile de coajă de pe degete. Toți bufnesc în râs, unii bat și din palme.

– Data viitoare, ceasornicul o ți-l sparg de cap!

În clasă, toată lumea face haz de părul meu năclăit și plin de coji. Dorul de răzbunare îmi dă ghies. Zânele din gândurile mele se împrăștie care încotro. Îmi împart timpul în mod egal între ura față de Joe și dragostea pentru domnișoara Acacia.

Zi după zi, Joe mă supune la noi umilințe. Am devenit jucăria pe care își varsă nervii și melancolia. Ud zadarnic florile amintirii cu micuța cântăreață, căci n-au destulă lumină.

Madeleine se străduiește din răspuțeri să mă liniștească, dar nu vrea să asculte ce am pe inimă. Traista cu amintiri a lui Arthur a secătuit aproape cu totul și bietul de el cântă din ce în ce mai rar.

În seara aniversării mele, Anna și Luna au venit ca în fiecare an să-mi facă aceeași surpriză. După veșnicul lor obicei, se veselesc dându-l cu parfum pe Cunilingus, dar de data asta, au întrecut măsura și l-au îmbălsămat de tot. Hamsterul s-a încordat într-un spasm, apoi a căzut mort. Imaginea prietenului meu

credincios, întins fără suflare în cușca lui, mă umple de tristețe. Un „cu-cu“ prelung răzbate din piept.

Ca să-mi aline durerea, îi cer Lunei să-mi dea câteva lecții de geografie despre Andaluzia. Andaluzia, draga de ea... Dacă aș ști sigur că domnișoara Acacia e acolo, aș fugi fără să stau pe gânduri!

S-au scurs patru ani de la întâlnirea mea cu micuța cântăreață și aproape trei de când am început școala. O caut, totuși, pretutindeni, dar nu-i de găsit nicăieri. Amintirile mi se șterg, una câte una, sub povara timpului.

În ajunul ultimei zile de școală, o să mă cule pentru ultima oară cu un gust amar. În noaptea asta n-o să mă prindă somnul. Nici măcar n-o să ațipesc, am planuri de făcut pentru mâine. M-am hotărât: plec să euceresc Vestul adorat. Nu-mi mai rămâne decât să aflu unde este micuța cântăreață în clipa asta. Și singurul om în stare să răspundă este Joe. Mă uit cum geana de lumină a zorilor risipește umbrele întunericului în cadența acelor de ceasornic.

Suntem pe 27 iunie, în curtea școlii, și cerul este senin, atât de senin, încât ai zice că ești oriunde altundeva decât în Edinburgh. Noaptea albă mi-a ascuțit simțurile și nervii.

Îmi îndrept pașii direct spre Joe, hotărât să-l înfrunt. Dar nici nu apuc să deschid gura, că el mă

înhață de gulerul cămășii. Îmi trosnește inima, mă năpădește furia, cucul șuieră. Joe dă un spectacol în fața gloatei strânse în jurul nostru.

- Ia scoate-ți cămașa și arată-ne ce ai în burtă!
Vrem să vedem și noi mașinăria aia care ticăie!

- Da, vrem, arată-ne-o și nouă! încuviințează mulțimea.

Îmi smulge cămașa cu mâna lui și se repede cu ghearele spre cadran.

- Cum se deschide?

- Îți trebuie o cheie.

- Dă-mi cheia atunci!

- N-o am, a rămas acasă, lasă-mă în pace!

Își vâără unghia de la degetul mic pe gaura cheii și răsuțește fără milă. Nu se dă bătut până când, în cele din urmă, cadranul cedează.

- Ai văzut că am putut și fără cheie? Hai, cine vrea să pună mâna?

Elevi cu care n-am schimbat în viața mea o vorbă se bulucesc unii în alții să mă tragă de ace sau să-mi sucească roțițele. Nici nu se uită la mine. Îmi fac rău! Cucul începe să sughițe și nu se mai oprește. Cei din jurul meu râd în hohote și bat din palme. Toată curtea murmură în cor: „Cu-cu, cu-cu!”

În clipa asta, în creierul meu ceva se dă peste cap. Visele anesteziate atâția ani, mânia înfrânată, umilințele grele, toate astea stau gata să răbufnească.

Stăvilarul este pe punctul de a se năruî. Și n-am cum să-i mai pun proptele.

- Unde e domnișoara Acacia?

- Poftim? N-am auzit bine ce-ai zis! se răstește Joe, sucindu-mi brațul.

- Unde e? Răspunde-mi! Zi-mi odată unde e! Aici sau în Andaluzia, tot o s-o găsec, m-ai înțeles?

Joe mă trânteste cu burta de pământ. Cucul zbiară cât îl ține gura, am arsuri în tot trupul, ceva se transformă în mine. La fiecare trei secunde, spasme cumplite îmi zdruncină corpul. Joe se ridică victorios.

- În halul ăsta ai tu de gând să pleci în Andaluzia? îmi spune el scrâșnind din dinți.

- Da, o să plec! Chiar azi o să plec!

Ochii mi-au ieșit din orbite, vocea mi-a ieșit din orbite, gesturile mi-au ieșit din orbite. Sunt preschimbat într-o foarfecă însuflețită, gata să taie în bucăți orice îi iese în cale.

Ca un câine care adulmecă prin gunoaie, Joe își apropie nasul de pieptul meu. Spectatorii izbucnesc în râs. Asta-i prea de tot! Îl apuc de ceafă și-i turtesc fața de acele ceasornicului. Trântit de inima mea de lemn, capul îi sună dogit. Aplauzele continesc brusc. Îl mai lovesc de două ori cu toată puterea. Dintr-odată, timpul pare să se fi oprit. Aș da orice să am fotografia acestei clipe neasemuite! Primele urlete ale privitorilor tulbură liniștea din curte și, în același timp, primii stropi de sânge împrășcă

veșmintele prospăt călcate ale celor mai zeloși spectatori din preajma noastră. Limba orelor îi străpunge pupila ochiului drept, transformând-o într-o fântână însângerată. Toată groaza lui Joe se adună în ochiul stâng care contemplă șuvoiul propriului sânge. Mai slăbesc strânsoarea, iar Joe schelălăie ca un pudel cu laba zdrobită. Sângele îi curge printre degete. Nu simt pic de milă! Se așterne o liniște deplină.

Ceasornicul îmi arde pieptul, abia dacă pot să-l ating. Joe a rămas nemișcat. Poate a murit. Mi-ar plăcea să înceteze odată să-și șteargă picioarele pe visele mele, dar nu într-atât încât să-i doresc moartea. Mi se face frică. În văzduh, roiesc șiraguri de picături sângerii. În jurul meu, elevii stau împietriți ca niște statui. Poate că l-am ucis pe Joe! Niciodată n-aș fi crezut că-mi va fi teamă că Joe va muri.

O iau la fugă, traversând curtea cu gândul că toată lumea e pe urmele mele. Mă cațăr iute pe un stâlp ca să ajung pe acoperișul școlii. Conștiința faptei săvârșite îmi îngheață sângele în vene. Inima scoate aceleași sunete ca în clipa când m-am îndrăgostit de micuța cântăreață. De pe acoperiș, se zărește vârful dealului printre fâșii de ceață. *O, Madeleine, ce furioasă o să fii...*

Deasupra mea, ca atârnat de o etajeră cioplită în nori, se oprește un stol de păsări călătoare. Aș vrea să mă agăț de aripile lor și să mă desprind de pământ.

Cum ar dispărea tot răul, dac-aș scăpa de chinurile mecanice ale inimii! O, păsări pribege, să mă lăsați să cad în brațele Andaluziei și apoi să găsec drumul spre ea!

Dar păsările sunt mult prea sus pentru mine, cum era ciocolata de pe policioară, cum erau borcanele lui Madeleine cu licoare din lacrimi, cum e visul meu de dragoste cu micuța cântăreață când trebuie să trec de Joe. Dacă l-am omorât, va fi și mai complicat. Ceasornicul ticăie din ce în ce mai rău. Madeleine, o să ai mult de furcă!

Trebuie să încerc să întorc ceasul. Acul care arată orele mai păstrează încă fierbințeala sângelui, îl apuc și, dintr-o smucitură, îl trag în sens invers.

Roțițele scârțâie prelung, durerea e insuportabilă. Dar nu se întâmplă nimic. Se aud strigăte venind dinspre curte. Joe își ține mâna la ochiul drept. Schelălăielile lui de pudel rănit ajung până la urechile mele.

Un profesor cere lămuriri, îi aud pe copii denunțându-mă. Toate privirile dau roată prin curte ca niște radare. Cuprins de panică, mă cobor valvârtej de pe acoperiș și sar pe prima creangă care-mi iese în cale. Îmi zdrelesc brațele printre ramuri și mă prăbușesc pe pământ. Adrenalina îmi dă aripi, picioarele nu s-au grăbit niciodată atât de tare să mă ducă la casa din vârful dealului.

— A fost bine la școală? mă întreabă Madeleine, care își aranjează cumpărăturile în dulapul de bucătărie.

- Și da, și nu, îi răspund tremurând din toate încheieturile.

Își ridică ochii spre mine, îmi zărește acul răsucit, apoi mă țintuiește cu o privire dojenitoare.

- Ai văzut-o iar pe micuța cântăreață, așa-i? Ultima oară când te-ai întors acasă cu inima în halul ăsta a fost atunci când ai auzit-o cântând.

Madeleine îmi vorbește de parcă aș fi venit cu încălțările bune distruse la un meci de fotbal.

În timp ce se chinuie să-mi repare acul cu un șperaclu, mă apuc să-i povestesc despre încăierare. Istorisirea îmi face inima să palpite.

- Ai făcut o mare prostie!

- Pot să dau timpul înapoi schimbând sensul acestor de ceasornic?

- Nici să nu-ți treacă prin minte, o să forțezi roțile și o să te doară rău. Nu poți să faci nimic. Niciodată nu putem reveni asupra faptelor săvârșite în trecut, chiar dacă avem un ceasornic în inimă.

M-așteptam la muștrări cumplite pentru că i-am spart ochiul lui Joe. Degeaba încearcă Madeleine să pară șocată, că nu reușește. Îi tremură vocea mai mult de îngrijorare, decât de mânie. Ca și cum i se pare mai grav să te îndrăgostești decât să-i spargi ochiul unui mojiu.

Afară, se aude deodată *Oh When the Saints*. O vizită la o oră atât de târzie în noapte nu-i stă în obicei lui Arthur.

– O trăsură plină cu polițiști a pornit-o încoace, și-au pus în cap să urce până aici, pe deal, bâigui el trăgându-și sufletul.

– Trebuie să plec, mă caută pentru ochiul lui Joe.

Un mănunchi de simțăminte răzlețe îmi năpădesc sufletul, gândul, roz, că o voi regăsi pe micuța cântăreață e umbrit de teama că va trebui să-mi ascult inima bătând după gratiile unei temnițe. Dar toate se înecă într-un val uriaș de melancolie. Ce-o să mă fac fără Arthur, fără Anna, fără Luna și, mai ales, fără Madeleine?

Multe priviri triste voi mai vedea la viața mea și, totuși, felul în care mă privește Madeleine în clipa asta va rămâne – alături de altul – unul dintre cele mai triste din câte voi cunoaște.

– Arthur, caută-le iute pe Anna și pe Luna și fă rost de o trăsură. Jack trebuie să plece numaidecât. Eu rămân aici să-i întâmpin pe polițiști...

Trăgându-și după el piciorul șchiop, Arthur se face nevăzut în întunericul nopții ca să ajungă cât mai repede la poalele colinei.

– Îți pregătesc imediat câteva lucrșoare, trebuie să pleci în mai puțin de zece minute.

– Și tu ce-o să le spui?

– Că nu te-ai întors acasă. După vreo două-trei zile, îi anunț că ai dispărut. O să mai treacă o vreme și-o să te declar mort. Arthur o să m-ajute să-ți

sap mormântul la rădăcina copacului tău preferat, lângă Cunilingus.

- Și pe cine-o să puneți în sicriu?

- Nu punem sicriu, doar un epitaf scrijelit în scoarța copacului. Poliția n-o să verifice. Țta-i avantajul că mă consideră vrăjitoare, n-or să-mi scormonească prin morminte.

Madeleine îmi burdușește ranița cu borcane cu lacrimi și câteva haine. Nu știu cum s-o ajut. Aș putea să spun cuvinte mari sau să împăturesc așternuturile, dar rămân înfîpt în loc asemenea unui cui în dușumea.

Îmi ascunde dublura cheii în redingotă ca să-mi întorc ceasul inimii de câte ori e nevoie. Apoi mai îndeasă ici și colo, prin sac, niște clătite învelite într-o hârtie cafenie, iar în buzunarele pantalonilor, câteva cărți.

- Doar n-o să mă trambalez cu toate astea!

Încerc s-o fac pe durul, deși fiecare gest al ei mă înduioșează până la lacrimi. În loc de răspuns, îmi aruncă bine cunoscutul ei zâmbet prefăcut. În orice situație, de la cele mai nostime până la cele mai tragice, ea trebuie să pregătească ceva de mâncare.

Mă așez pe raniță, ca s-o pot închide ca lumea.

- Imediat ce te stabilești într-un loc, să nu uii să iei legătura cu un ceasornicar.

- C-un doctor, vrei să spui!

- Nu, nu, cu niciun chip! Să nu mergi niciodată la doctor, dacă ai probleme cu inima! N-o să priceapă o iotă. Ai nevoie de un ceasornicar ca să te vindec.

Îmi vine să-i mărturisesc dragostea și recunoștința, o mulțime de cuvinte îmi stau pe limbă, dar refuză să treacă de hotarul buzelor. Numai brațele îmi rămân, așa că încerc să-i transmit mesajul strângând-o la piept cu toată puterea.

– Potolește-te! O să spargi ceasul, dacă mă mai strângi așa de tare! îmi spune cu glas sec și blajin totodată. Acum e timpul să pleci, n-aș vrea să te găsească aici!

Îmi descleștez brațele din jurul ei, Madeleine deschide ușa. Sunt încă în casă și mi-e deja frig.

Coborând poteca pe care o cunosc atât de bine, vărs un borcan întreg de lacrimi. Îmi ușurează ranița, dar nu și inima. Ca să-mi mut gândurile în altă parte, înfulec toate clătitele până mi se umflă burta ca unei femei însărcinate.

Văd trecând polițiștii pe versantul celălalt al bătrânului vulcan. Joe și mama lui îi însoțesc. Tremur deopotrivă de frică și de fericire.

La poalele dealului Arthur's Seat ne așteaptă o trăsură. Lunecă prin lumina felinarelor ca un crâmpiei de noapte. Anna, Luna și Arthur se urcă în grabă. Vizitiul, cu mustățile lungi până la sprâncene, își îndeamnă caii cu o voce găunoasă.

Cu nasul lipit de geam, privesc orașul Edinburgh risipindu-se în ceață.

Las în urmă Ținutul Lacurilor, fiecare colină îmi măsoară cu precizie îndepărtarea. Arthur sforăie ca o locomotivă cu abur, Anna și Luna își leagă capul, părând niște surori siameze. Tic-tacul ceasornicului răsună în liniștea nopții. Îmi dau seama că lumea asta mărunță se va întoarce acasă fără mine.

La ivirea zorilor, mă trezesc în cântecul răgușit *Oh When the Saints...* Nu l-am auzit niciodată cântând atât de lin. Trăsura se oprește.

- Am ajuns! anunță Anna.

Luna îmi pune pe genunchi o colivie ruginită pentru păsări.

- E un porumbel voiajor pe care mi l-a dat acum câțiva ani un client romantic. E foarte bine dresat. Scrie-ne să ne dai vești despre tine. Leagă scrisorile de piciorul lui stâng, o să ni le aducă. Așa o să putem ține legătura, o să te găsească oriunde ai fi, chiar și în Andaluzia, țara în care fetele te privesc drept în ochi! Mult noroc, *pequenito*, îmi urează strângându-mă în brațe cu putere.

5

Jack,

Scrisoarea asta are cuvinte grele, atât de grele, încât mă întreb cum va izbuti porumbelul să poarte povara veștilor.

Într-o dimineață, când am ajuns cu Anna și cu Luna în vârful dealului, am găsit ușa întredeschisă, dar nu era nimeni. Atelierul era răvășit, de parcă trecuse un uragan. Toate sticlele lui Madeleine erau destupate, chiar și pisica dispăruse.

Am pornit cu toții în căutarea lui Madeleine. Într-un târziu, am găsit-o la închisoarea St Calford. În cele câteva minute cât am avut dreptul s-o vedem, ne-a explicat că poliția o arestase imediat după plecarea noastră și a mai spus că nu trebuie să ne facem griji fiindcă nu e prima oară în temniță și totul se va rezolva.

Mi-ar plăcea să-ți scriu că a fost eliberată, mi-ar plăcea să-ți pot povesti cum face ea de mâncare cu

o mână, iar cu cealaltă mai repară pe cineva, că se simte bine, deși îi este dor de tine. Dar ieri-seară, Madeleine a plecat. A hotărât să plece într-o lungă călătorie, din care nu se mai poate întoarce niciodată. Și-a părăsit trupul în închisoare și și-a eliberat sufletul. Chiar dacă tristețea ți-e amară, să nu uiți vreodată că datorită ție a avut bucuria de a fi mamă în toată puterea cuvântului. Visul ei de-o viață.

Acum așteptăm ca porumbelul să ne aducă vești despre tine. Să dea Domnul să ajungă iute zburătoarea asta blestemată! N-am putut suporta gândul s-o crezi pe Madeleine în viață. O să încerc să nu recitesc scrisoarea de prea multe ori, ca nu cumva să-mi piară curajul de-a ți-o mai trimite.

Anna, Luna și eu îți urăm să ai destulă putere să treci și peste încercarea asta nouă.

Cu toată dragostea noastră,

Arthur

P.S.: Să nu dai niciodată uitării melodia Oh When the Saints!

Când intru în panică, mecanica inimii mele o ia razna atât de tare, încât mă simt ca o locomotivă cu abur ale cărei roți sar de pe calea ferată la curbe. Rătăcesc pe șinele propriei frici. De ce mă tem? De tine, mai precis, de mine fără tine. Aburii, panica

mecanică a inimii, pătrund printre șine. O, Madeleine, ce cald îmi țineai! Încă mai simt căldura ultimei noastre îmbrățișări și, totuși, mi-e așa de frig, de parcă nu te-aș fi întâlnit deloc în ziua cea mai friguroasă din lume.

Trenul scoate aburi și un hureit asurzitor. Aș vrea să dau timpul înapoi și să-mi pun inima hârbuită în brațele tale. Ritmul ei sacadat îmi aduce neazuri, pe care mai târziu voi învăța să le evit, dar în clipa asta parc-aș avea un aparat de făcut pop-corn în loc de inimă. O, Madeleine, nici nu m-am îndepărtat bine de umbrele Londrei, că ți-am băut toate lacrimile! O, Madeleine, la următoarea oprire o să caut un ceasornicar, îți făgăduiesc! O să vezi, o să ne reîntâlnim sănătoși, eu o să fiu doar puțin dereglat, cât să-ți poți tu încerca pe mine puterile tămăduitoare.

Cu fiecare clipă care trece, trenul mă înspăimântă din ce în ce mai tare. Inima lui care găfăie și trosnește pare la fel de șubredă ca a mea. Și el cred că e îndrăgostit lulea de locomotiva care îl face să meargă înainte. Doar că nu are ca mine nostalgia a ceea ce lasă în urmă.

Mă simt cumplit de singur în vagon. Lacrimile lui Madeleine mi se învârt în cap ca o ruletă. Trebuie să vomit sau să stau de vorbă cu cineva. Zăresc un individ înalt rezemat de fereastră, pregătindu-se de scris. De departe, silueta lui îmi amintește de Arthur,

dar cu cât mă apropii, cu atât această impresie dispare. Nu e nimeni în jur, doar umbrele proiectate de el pe perete. Beat de singurătate, izbucnesc:

- Ce scrieți acolo, domnule?

Omul tresare și-și ascunde fața cu brațul stâng.

- V-am speriat?

- M-ai surprins, e altceva.

Se apucă de scris cu migală, de parcă ar fi pictat un tablou. Vârtejul din cap se întetește.

- Ce dorești, micuțule?

- Să merg în Andaluzia, să seduc o fată, dar nu mă pricep deloc la dragoste. Femeile pe care le-am cunoscut n-au vrut să mă învețe nimic în privința asta și mă simt singur în tot trenul... Poate îmi dați o mână de ajutor.

- Ai dat taman de cine nu trebuia, măi, băiete! Nu sunt prea înzestrat pentru dragoste... cel puțin, nu cu femeile în viață. Nu, cu ele nu mi-a mers niciodată!

M-apucă tremurul. Îl enervează că-i citește peste umăr.

- Folosiți cerneală roșie...

- E sânge! Hai, pleacă, micuțule, acuma valea!

Copiază metodic aceeași frază, pe mai multe bucăți de hârtie: „Umilul dumneavoastră slujitor, Jack Spintecătorul.“

- Avem același prenume, nu credeți că-i semn bun?

Ridică din umeri, supărat că nu m-a impresionat îndeajuns. Șuierul locomotivei zbiară în depărtare, ceața pătrunde prin ferestre. Încep să dârdâi.

– Du-te odată, micuțule!

Bate în pământ cu piciorul stâng, ca și cum ar vrea să sperie o pisică. Nu sunt pisică, dar gestul lui are un anumit efect asupra mea. Zgomotul cizmei se întrece cu vuietul trenului. Bărbatul se întoarce spre mine, cu trăsăturile feței ascuțite ca niște lame.

– Șterge-o în clipa asta!

Mânia din ochii lui îmi aduce aminte de Joe, care-mi făcea picioarele să tremure de la distanță. Se apropie de mine, cântând monoton:

– Veniți, cețuri întunecate! Trenuri bântuite, răsunăți în noapte! Pot să vă aduc stafii nenumărate, să desprind din neguri fantomele unor femei sublime, bălaie sau brunete...

Glasul i se schimbă în horcăit.

– Pot să le spintec fără să le sperii... și să semnez umilul dumneavoastră slujitor, Jack Spintecătorul! Nu-ți fie teamă, băiete, o să înveți foarte repede să împrăștii groaza în jurul tău ca să poți trăi! Nu-ți fie teamă, băiete, o să înveți foarte repede să împrăștii groaza în jurul tău ca să poți trăi...

Inima și corpul mi-o iau razna și, de data asta, nu din cauza dragostei. Alerg pe culoarele trenului. Nimeni. Spintecătorul e pe urmele mele, spărgând

toate geamurile cu un cuțit uriaș. Un alai de păsări negre năpădește vagonul dând roată următorului meu. Mersul lui e mai rapid decât fuga mea. Alt vagon. Nimeni. Zgomotul pașilor lui răsună din ce în ce mai tare, păsările își îngroașă rândurile, îi ies din haină, îi țâșnesc din ochi și se reped asupra mea. Sar peste scaune ca să măresc distanța dintre noi. Mă uit în spate, ochii lui Jack luminează tot trenul, păsările mă ajung din urmă, umbra lui Jack Spintecătorul se întinde la picioarele mele, ușa locomotivei pare o țintă. Jack are să mă spintece! O, Madeleine! Nici nu mai aud ticăitul ceasornicului, acele îmi înțepă burta. Mă prinde de umăr cu mâna stângă. O să mă nimicească, o să mă nimicească și n-am apucat nici măcar să mă îndrăgostesc!

Trenul încetinește, intrând într-o gară.

- Nu-ți fie teamă, băiete, o să înveți foarte repede să împrăștii groaza în jurul tău ca să poți trăi! Îmi repetă pentru ultima oară Jack Spintecătorul, vârându-și cuțitul în teacă.

Tremur de spaimă. Dar el coboară treptele vagonului și se face nevăzut prin mulțimea de pasageri care așteaptă pe peron.

Îmi vin în fire, așezat pe o bancă în gara Victoria. Inima ticăie din ce în ce mai slab, deși lemnul ceasornicului este încă fierbinte. Îmi spun în sinea mea că dragostea nu poate fi mai înspăimântătoare decât

să fiu singur, într-un tren aproape fantomatic, cu Jack Spintecătorul. Cum ar putea o fată cât o cinteză să-mi dea ceasornicul peste cap mai tare decât un spintecător? Cu răutatea tulburătoare din ochii ei? Cu oastea ei de gene fără sfârșit? Cu profilul de temut al sânilor ei? Cu neputință. Nu poate să fie la fel de periculoasă ca experiența pe care am trăit-o de curând.

O vrăbiuță se așază pe minutar, făcându-mă să tresar. Blegul de mine, ce spaimă am tras! Penele ei îmi mângâie ușor cadranul. O să aștept să-și ia zborul și apoi o să părăsesc în grabă Marea Britanie.

Vaporul în care traversez Canalul Mânecii este mai sărac în frisoane decât trenul din Londra. În afara câtorva doamne în vârstă cu chip de flori ofilite, nu e nimeni cu adevărat înfricoșător. Totuși negura melancoliei, care mi s-a cuibărit în suflet, întârzie să se destrame. Îmi întorc inima cu cheia și am senzația că dau timpul înapoi. Cel puțin, timpul amintirilor. E pentru prima oară în viața mea când mă aplec astfel asupra amintirilor. Abia ieri am plecat de acasă și mi se pare că a trecut un car de vreme.

La Paris, iau micul dejun pe malul Senei, într-un restaurant cu miros îmbietor de supă de legume pe care am urât întotdeauna s-o mănânc, dar mi-a plăcut

la nebunie s-o adulmec. Chelnerițele durdului îmi zâmbesc așa cum îi zâmbești unui prunc în fașă. Moșnegei plini de farmec stau la taclale cu glas șoptit. Ascult zgomotele capacelor și ale furculițelor trântite. Atmosfera aceasta călduroasă îmi aduce aminte de casa bătrânească a Doctoriței Madeleine. Mă întreb ce-o face ea acolo, în vârful dealului. Iau hotărârea să-i scriu.

Dragă Madeleine,

Toate îmi merg ca pe roate. Deocamdată sunt la Paris. Trag nădejde că Joe și poliția ți-au dat pace. Nu uita să pui flori pe mormântul meu așteptând să mă întorc!

Mi-e dor de tine și de casă.

Am mare grijă de ceasornic. Așa cum m-ai rugat, voi încerca să găsesc un ceasornicar ca să mă vindece de toate emoțiile. Îmbrățișează-i din partea mea pe Arthur, pe Luna și pe Anna.

„Micul Jack“

Înadins am scris puține rânduri, pentru ca porumbelul să poată zbura ușor. Mi-ar plăcea să-mi aducă vești despre ei cât mai curând. Îi înfășor hârtia în jurul gheruței și azvârl pasărea în văzduhul Parisului. Porumbelul începe să zboare pieziș. De bună seamă că Luna a vrut să-i tundă penele într-un mod foarte original pentru perioada împerecherii. I-a ras și capul

de-o parte și de alta și, de aceea, seamănă cu o perie cu aripi. Mă întreb dacă n-ar fi fost mai bine să folosească poșta clasică.

Până să pornesc mai departe, trebuie să dau de-un ceasornicar priceput. De când am plecat, niciodată nu mi-a scârțâit inima mai tare ca acum. Și mi-ar plăcea să fie reglată corect ca s-o pot regăsi pe micuța cântăreață. Îi sunt dator lui Madeleine. Sun la poarta unui bijutier de pe Boulevard Saint Germain. Un bătrânel pus la patru ace se apropie și mă întrebă de ce am venit.

- Să-mi reparați ceasornicul...

- Îl aveți la dumneavoastră?

- Da!

Îmi deschei nasturii de la vestă, apoi cămașa.

- Nu sunt doctor, îmi răspunde sec.

- Puteți totuși să aruncați o privire, să vedeți dacă toate rotițele sunt la locul lor?

- Nu sunt doctor, ți-am mai spus o dată, nu sunt doctor!

Vorbește pe un ton cam disprețuitor, dar încere să-mi păstrez calmul. Se uită la ceasornicul meu, de parcă i-aș fi arătat ceva murdar.

- Știu că nu sunteți doctor! E un ceas obișnuit, pe care trebuie numai să-l reglez din când în când ca să meargă bine...

- Ceasurile sunt instrumente menite să măsoare timpul și nimic mai mult. Șterge-o de aici cu mecanismul tău drăcesc. Valea sau chem poliția!

Aceeași poveste ca la școală și ca atunci când veneau tinerele cupluri. M-am lovit degeaba de atâtea nedreptăți, că n-o să mă obișnuiesc niciodată cu ele! Dimpotrivă, cu cât cresc, cu atât mă dor mai tare. Nu e decât un afurisit de ceas din lemn, doar niște roțițe care-mi fac inima să bată!

La intrarea în dugheană trăncănește de zor o veche pendulă din metal cu o sumedenie de ornamente din aur și argint, care mai de care mai cu ifose. Seamănă leit cu proprietarul, așa cum unii câini seamănă cu stăpânul lor. Înainte de a trece pragul, îi dau un șut ca un fotbalist profesionist. Pendula se clatină, lanțul se lovește de toți pereții. Mi-am luat picioarele la spinare pe Boulevard Saint Germain și am auzit în urmă un bubuit de sticlă spartă. E de necrezut câtă liniște îmi aduce acest zgomot.

Următorul ceasornicar, un bătrânel pleșuv și rotofei, de vreo cincizeci de ani, se arată mai îngăduitor.

- Ar trebui să mergi la M. Méliès, micuțule! E un iluzionist plin de imaginație, sunt convins că o să se priceapă mai bine ca mine să-ți rezolve problema.

- Dar eu am nevoie de un ceasornicar, nu de un magician!

– Unii ceasornicari sunt și un pic magicieni, iar magicianul de care ți-am vorbit e și un pic ceasornicar, ca Robert Houdin¹ de la care, de altfel, tocmai a cumpărat un teatru! spuse cu răutate. Fă-i o vizită din partea mea, sunt sigur că o să te facă iar ca nou!

Nu-mi dau seama de ce domnul acesta simpatic nu mă îngrijește el însuși, dar felul în care îmi înțelege ciudățenia este liniștitor. Mi se umple inima de bucurie la gândul că voi întâlni un magician care, pe deasupra, mai e și magician-ceasornicar. O să-i semene lui Madeleine, cine știe, poate chiar sunt rude.

Trec podul peste Sena. Uriașa catedrală este atât de elegantă, încât tot privind-o mă aleg cu spatele și cu gâtul răsucit. Orașul acesta pare un tort de nuntă cu o biserică la ultimul etaj. În cele din urmă, ajung pe Boulevard des Italiens unde se află faimosul teatru. Un tânăr cu mustață și cu privirea ageră îmi deschide ușa.

– Magicianul locuiește aici?

– Care dintre ei, îmi răspunde ca într-un joc de-a ghicitoarea.

---

¹Jean-Eugene Robert Houdin (1805–1871), ceasornicar, iluzionist, inventator, printre altele, al kilometrajului de bord și al unor aparate folosite în oftalmologie. Houdin deschide o sală de teatru împodobită cu ceasuri cu păsări cântătoare și alte minunății mecanice. Are o influență considerabilă asupra activității lui Georges Méliès (primul realizator cinematografic și părintele efectelor speciale), iar cunoscutul magician „Hudini” își alege patronimul în semn de omagiu adus predecesorului său (n.a.).

- Așa-numitul Georges Méliès.

- Eu sunt!

Se mișcă asemenea unui robot, sacadat și grațios deopotrivă. Vorbește repede, mâinile îi întregesc cuvintele asemenea unor semne de exclamație însuflețite. Îmi ascultă cu luare-aminte întreaga poveste, mai cu seamă sfârșitul, care îl privește direct:

- Deși ceasul ăsta îmi ține loc de inimă, serviciile de întreținere pe care vi le cer nu depășesc atribuțiile dumneavoastră de ceasornicar.

Ceasornicarul-prestidigitator deschide cadranul, mă cercetează cu un aparat care îl ajută să vadă mai ușor cele mai mărunte piese, și deodată se înduioșează ca și când toată copilăria i-ar fi trecut pe dinaintea ochilor. Pune în funcțiune sistemul declanșator al cului mecanic, apoi își exprimă admirația față de priceperea lui Madeleine.

- Dar cum de ți-ai răsucit acul care arată orele?

- Vedeți dumneavoastră, sunt îndrăgostit, dar nu știu o iotă despre dragoste. De aceea, mă înfurii, mă iau la trântă, uneori încerc să-i grăbesc ritmul sau să încetinesc scurgerea timpului. E stricat rău?

Râde ca un flăcăiaș căruia i-a mijit mustața.

- Fii pe pace, merge strună. Ce vrei să știi mai exact?

- Păi, uitați, Doctorița Madeleine care mi-a pus ceasornicul zice că inima mea de ocazie nu se potrivește cu starea de îndrăgostit. E convinsă că n-ar rezista unui astfel de șoc emoțional.

- Așa zice? Păi...

Își pleacă pleoapele și-și mângâie barba.

- Ei, ea poate să creadă orice... dar tu, tu nu ești obligat să fii de aceeași părere cu ea, așa-i?

- E adevărat. N-am aceeași părere. Dar când am văzut-o prima oară pe micuța cântăreață, am avut senzația că s-a cutremurat pământul sub ceasornicul meu. Rotițele scârțâiau, ticăitul se întetă. Am început să mă sufoc, să mi se împleticească picioarele, totul s-a dereglat.

- Și ți-a plăcut?

- La nebunie...

- Păi, și-atunci?

- Și-atunci mi-a fost foarte teamă că Madeleine a avut dreptate.

Georges Méliès clatină din cap netezindu-și mustața. Își caută cuvintele ca un chirurg care-și alege instrumentele.

- Dacă te temi că o să-ți fie rău, nu faci decât să mărești șansele de a ți se face rău. Uită-te la acrobați, crezi că se gândesc vreo clipă că or să cadă când merg pe sârmă? Nicidecum, acceptă riscul și savurează plăcerea de a înfrunta pericolul. Dacă-ți duci viața cu ochii în patru să nu-ți rupi ceva, o să te plictisești de moarte, să știi... Nu cunosc nimic pe lumea asta mai amuzant ca imprudența! Uită-te la tine! Am rostit numai „imprudență“ și au și început să-ți lucească ochii! Of, Of! Dacă la paisprezece ani te hotărăști să

străbați Europa ca să găsești o fată, înseamnă că ai o aplecare serioasă către imprudență, nu-i așa?

- Ba da, ba da... dar nu știți vreo șmecherie să-mi înzdrăveniți un pic inima?

- Bineînțeles că știu... Ia aminte la ce-ți spun, ești gata? Ascultă-mă bine, fii ochi și urechi: singura șmecherie, cum o numești tu, care-ți va permite să o seduci pe fata viselor tale este chiar inima ta. Nu cea în formă de ceas, care ți-a fost pusă la naștere. Eu vorbesc de cea adevărată, cea de dedesubt, din carne și sânge, care pulsează. Pe asta trebuie s-o pui la treabă! Uită de problemele de mecanică, nu le mai da atâta importanță! Fii imprudent, dar mai înainte de toate, dăruiește, dăruiește-te fără să te gândești prea mult!

Méliès este deosebit de expresiv, vorbele îi pun în mișcare toate trăsăturile chipului. Mustața lui pare modelată de zâmbet, cam ca la pisici.

- Nu merge întotdeauna, nu mă pun chezaș pentru nimic, eu însumi am dat greș cu cea pe care o socoteam femeia vieții mele! Oricum, nicio „șmecherie“ nu-ți iese mereu.

Acest prestidigitator pe care unii îl consideră de geniu îmi ține predici despre farmecele de dragoste ca să mi se destăinuie pe urmă că ultima poțiune i-a explodat în gură. Totuși, trebuie să mărturisesc că îmi face bine să îl aud vorbind în timp ce-mi repară angrenajele. E un om blajin, care știe să asculte. Se

vede de la o poștă că se pricepe la oameni. Poate c-a reușit să pătrundă taina fiecărei rotițe în mecanismul psihologic omenesc. În doar câteva ore, am ajuns să ne împărtășim secretele.

- Aș putea scrie o carte despre povestea ta, îi știu acum fiecare amănunt de parcă ar fi povestea vieții mele, îmi spune.

- Pune-o pe hârtie. Dacă o să am vreodată copii, vor putea s-o citească. Dar dacă vrei să-i cunoști sfârșitul, va trebui să vii cu mine în Andaluzia!

- Ți-ar fi de folos un prestidigitator depresiv în pelerinajul tău amoros?

- Da, mi-ar fi de mare trebuință.

- Îți dai seama că sunt în stare să distrug până și minunile!

- Nu-i adevărat!

- Dă-mi răgaz de gândire în noaptea asta, vrei?

- De acord!

Când primele raze de soare se strecoară printre obloanele atelierului lui Georges Méliès, aud un urlet:

- *Andaluzia! Anda! Andaluzia! Anda! Andaaaah!*

Deodată se ivește un nebun în pijama ca ieșit direct dintr-un spectacol de operă.

- Accept, micuțule. Simt nevoia să călătoresc, la propriu și la figurat, doar n-o să mă las pe veci înecat în butoiul cu melancolie! O să luăm amândoi o gură

de aer proaspăt! Asta dacă nu te-ai răzgândit și mai vrei să te însoțesc.

- Bineînțeles! Când plecăm?

- Imediat după micul dejun! Îmi răspunde, arătându-mi bocceaua.

Ne așezăm la o masă cu picioarele strâmbe ca să îmbucăm câteva tartine cu dulceață tuflite rău și o ciocolată prea fierbinte. Nici nu se compară cu gustul mâncărurilor lui Madeleine, dar e nostim să mănânci printre extraterestri din hârtie decupată.

- Știi, când eram îndrăgostit, îmi venea tot timpul să inventez lucruri. Un întreg talcioc de artificii, de scamatorii și de trucaje, ca s-o fac să râdă pe logodnica mea. Cred că până la urmă s-a săturat de invențiile mele, se întristează el de i se lasă în jos și mustățile, ca un steag în bernă. Voiam să pun la cale o călătorie pe Lună de dragul ei, dar ar fi trebuit s-o duc, de fapt, într-o mare călătorie aici, pe Pământ. S-o cer de soție, să găsească o casă pentru noi mai primitoare decât vechiul meu atelier, cine știe... suspină el. Într-o zi, am decupat două tăblii din etajerele ei, apoi le-am pus rotilele de la un cărucior de spital, ca să hoinărim amândoi sub clar de lună. N-a vrut nici în ruptul capului să se urce. Și am fost nevoit să-i repar etajerele. E greu cu dragostea, băiete, repetă gânditor. Dar o să ne urcăm amândoi pe tăbliile alea, pe planșe cu rotile! Eu și cu tine! O să străbatem jumătate de Europă pe planșe cu rotile!

- N-o să luăm și trenul? Pentru că eu sunt puțin cam presat de timp...

- Opresat de timp?

- Și asta.

Aș putea spune că ceasornicul meu este un magnet care atrage inimile frânte. Madeleine, Arthur, Anna, Luna, chiar și Joe, iar acum Méliès. Mi se pare că inimile lor au mai multă nevoie decât mine de îngrijirile unui ceasornicar iscusit.

Cu toate pânzele sus spre sud! Iată-ne pe cărările Franței, pelerini pe roțile în căutarea visului imposibil. Facem o pereche pe cinste: un uriaș deșelat cu mustață de cotoi și o piticanie roșcovană cu inima de lemn. Doi Don Quijote de ocazie bătându-se cu morile de pe meleagurile westernului andaluz. Luna mi-a descris sudul Spaniei ca pe un ținut plin de neprevăzut, în care visele și coșmarurile stau laolaltă, ca indienii și cowboy-i în Vestul Sălbatic. Vom trăi și vom vedea!

Pe drum stăm mult de vorbă. Într-un fel, Méliès a devenit pentru mine un adevărat Doctor Love, într-un cuvânt, opusul lui Madeleine. Totuși gândul mă poartă mereu la ea. Încerc, la rândul meu, să-i dau curaj în expediția asta de (re)cucerire amoroasă.

– Cine știe? Poate că într-un ungher a mai păstrat încă dragostea pentru tine... Chiar și într-o rachetă

de carton, o călătorie pe Lună nu-i de ici de colo, s-ar putea să-i placă. Ce zici?

– Nu prea cred. Toate invențiile mele i se par jalnice. Sunt convins că se va îndrăgosti de vreun om de știință sau de vreun militar, doar știi cum s-a terminat totul.

Chiar și atunci când este copleșit de melancolie, ceasornicarul meu prestidigitator nu-și pierde deloc înfățișarea hazlie. Firește că mustața răsucită, mereu încâlcită de vânt, n-are niciun amestec în treaba asta.

Niciodată n-am mai râs cu așa o poftă ca în fabuloasa noastră cavalcadă. Călătorim fără bilet în trenuri de marfă, dormim puțin, mâncăm ce ne pică în mână. Eu, care trăiesc cu un ceas în inimă, nici nu mai știu cum trece timpul. Ne-a prins ploaia de atâtea ori, încât mă întreb dacă nu cumva am intrat la apă. Dar nimic nu ne poate sta în cale. Și ne simțim mai vii ca niciodată.

În Auxerre, n-avem ce face și dormim în cimitir. A doua zi, luăm micul dejun pe o piatră funerară în chip de masă joasă. Viață pe picior mare, ce mai!

În Lyon, trecem podul La Guillotière pe planșele noastre cu rotile, prinși de coada unei căruțe. Trecătorii ne aplaudă de parc-am fi în fruntea clasamentului din Turul Franței.

În Valence, după o noapte de hoinăreală, o bătrânică ne-a confundat cu nepoții ei și ne-a gătit cel mai

gustos pui cu cartofi prăjiți. Ne mai alegem și cu o baie cu spumă și cu un pahar de limonadă fără bule. Asta da, viață pe picior mare!

Spălați și primeniți, luăm cu asalt porțile Marelui Sud. În Orange, poliția feroviară ne pune pe fugă și nu ne lasă să dormim nici în vagoanele pentru animale. În Perpignan, simțim pentru prima oară mirosul Spaniei... Cu fiecare kilometru, visul meu e pe cale să devină posibil. Domnișoară Acacia, sosesc!

Cu Căpitanul Méliès lângă mine, sunt de neînfrânt. Trecem granița spaniolă cocoțați pe planșele noastre cu roțile. O adiere caldă pătrunde în mine preschimbind acele ceasornicului în aripi uriașe de moară. O moară care macină semințele visului și le transformă în realitate. Domnișoară Acacia, sosesc!

O ceată de măslini ne deschide drumul, apoi le iau locul portocalii care-și pârguiesc roadele chiar în înaltul cerului. Munții roșietici ai Andaluziei taie orizontul în fâșii.

Un nor palid se sparge de creste azvârlindu-și trăsnetul nervos la câteva sute de metri de noi. Méliès îmi face semn să îmi acopăr acele metalice. N-a venit încă timpul să fiu lovit de fulger.

O pasăre se apropie de noi, dându-ne roată ca deasupra unui stârv. Salba de stânci din jurul nostru o face să pară mai amenințătoare. Dar nu e decât bătrânul porumbel voiajor al Lunei, care mi-aduce vești

de la Madeleine. Mi s-a luat o piatră de pe inimă văzându-l venind în sfârșit. Căci în ciuda viselor care clocotesc în mine, Madeleine nu-mi părăsește nicio-dată gândurile.

Porumbelul se lasă pe pământ, stârnind un nor mărunț de praf. Ritmul inimii se precipită, sunt nerăbdător să citesc scrisoarea. Dar nu reușesc să pun mâna pe nenorocita de pasăre! Indianul mustăcios, tovarășul meu de drum, începe să ciripească pentru a-l îmblânzi și, în cele din urmă, izbutesc să prind trupul lui moale de pene.

Degeaba, porumbelul a zburat în gol. I-a mai rămas numai o bucată de sforcică atârnată de piciorul stâng. Nici urmă de scrisoarea lui Madeleine. Pesemne că vântul a pus stăpânire pe ea. Poate în împrejurimile Valenciei, în valea Rhonului, unde se năpustește cu toată puterea înainte de a muri în soare.

Mă simt descumpănit, ca și când aș fi deschis o cutie de cadouri plină de stafii. Mă așez pe planșa cu roțile și scriu la repezeală câteva rânduri.

Dragă Madeleine,

În următoarea scrisoare, te rog să mi-o rezumi și pe prima, pentru că ticălosul de porumbel s-a descotorosit de ea până să ajungă la mine.

Am dat de un ceasornicar care are grijă de inima mea și mi-e bine.

Mi-e dor de tine. Și de Anna, și de Luna, și de Arthur.

Te îmbrățișez,

Jack

Méliès mă ajută să leg zdravăn hârtia de piciorușul păsării.

– Dacă m-ar ști la porțile Andaluziei gata s-o iau la goană pentru o clipă de dragoste, s-ar face foc și pară!

– Așa-s mamele! Își fac griji pentru odraslele lor și le țin în palme, dar pentru tine a sosit timpul să părăsești cuibul! Uită-te la inima ta! E amiază! Acum e momentul să-ți iei zborul! Ai văzut ce scrie pe pancarta din fața noastră: „Granada!“ *Anda! Anda!*, chiuie Méliès, iar prin ochi îi trec sclipiri de cometă.

Ne copleșește bucuria ca pe căutătorii de comori care se codesc să deschidă capacul cutărului, deși întrezăresc prin încuietoare strălucirea monedelor de aur. Teama de izbândă!

A trecut atâta vreme de când clocesc acest vis! Joe mi l-a zdrobit de cap și l-am adunat de pe jos, fărâmă cu fărâmă. Mi s-a urât așteptând și refăcând în minte, bucată cu bucată, oul plin cu imagini ale micuței cântărețe! Iată-l pe cale să-și scoată puii din găoace și sunt paralizat de emoție. Palatul Alhambra își întinde spre noi arabescurile cu vârfurile în cerul opalin. Caleștile se hurducăie. Ceasornicul mi se

hurducăie. Se pornește un vânt care ridică nori de praf și umflă poalele rochiilor-umbrele. Domnișoară Acacia, o să îndrăznesc vreodată să-ți cer să mi te deschizi?

Din clipa când pășim pragul străvechiului oraș, plecăm în căutarea unei săli de spectacole. Lumina puternică aproape ne orbește. Méliès pune aceeași întrebare în toate teatrele care ne ies în cale:

- Nu cunoașteți cumva o micuță dansatoare de flamenco, una care nu prea vede?

Ar fi mai lesne să găsim un fulg într-o furtună de zăpadă. Peste oraș se lasă amurgul în tonuri de roșu și portocaliu, potolind arșița soarelui, dar noi tot nu dăm de urma domnișoarei Acacia.

- Avem o groază de dansatoare de astea, ne răspunde sec un moșneag, măturând piațeta din fața unei săli de teatru.

- Cea despre care vă întreb nu este o dansatoare ca oricare. E o copilă de vreo paisprezece, cincisprezece ani, dar cântă ca o femeie în toată firea și se lovește adesea de lucruri.

- Ei, dacă-i așa de neobișnuită după cum vă lăudați, încercați atunci la Extraordinarium.

- Asta ce mai e?

- Un fost circ transformat în bâlci. Acolo vezi o sumedenie de spectacole, caravane de trubaduri, dansatoare vestite, trenuri-fantomă, îmblânzitori de elefanți

sălbatici, păsări cântătoare, parade de monștri în carne și oase... Din câte am auzit, au și o micuță cântăreață. Îl găsiți în cartierul Cartuja, pe strada Pablo Jardim, la numărul 7. Faceți un sfert de oră de aici.

- Vă mulțumesc din suflet, domnule.

- E un loc tare ciudat, trebuie să iubești... Oricum, vă doresc mult noroc!

Pe drumul spre Extraordinarium, Méliès îmi ține ultimele predici.

- Să te porți ca un jucător de poker. Să nu-ți arăți nici temerile, nici îndoiala. Pui în joc o carte atotcâștigătoare, inima ta. Crezi că-i punctul tău vulnerabil, dar dacă îți intră odată-n cap să-ți asumi această slăbiciune, ceasornicul-inimă te va face să fii altfel decât ceilalți. Și tocmai această diferență va fi arma ta de seducție!

- Chiar crezi că-mi pot folosi handicapul ca armă de seducție?

- Bineînțeles! Să știi că micuța cântăreață te-a vrăjit cu felul ei de-a se împiedica de toate lucrurile, pentru că nu și-a pus ochelarii.

- Ei, nu cu asta...

- Nu numai cu asta, firește, dar „diferența“ asta îi sporește farmecul. E timpul să te folosești și tu de a ta.

Noaptea, pe la zece, ajungem și noi la Extraordinarium. Străbatem aleile și muzica răsună din toate

părțile, melodiile amestecându-se într-o hărmălaie veselă. De pe tarabe se înalță un miros de friptură și de praf – cred că mori de sete tot timpul aici!

Adunătura de barăci șubrede pare gata să se prăbușească la cea mai mică boare de vânt. Colivia păsărilor cântătoare seamănă cu inima mea, doar că e mai mare. Trebuie să bată o anumită oră ca să le vezi ieșind din cadran; e mai ușor să reglezi un ceasornic atunci când înăuntru nu-i nimic însuflețit.

După ce ne-am fâțâit o bună bucată de vreme, dintr-odată, pe un zid, zăresc un afiș anunțând spectacolele din această seară însoțite de fotografii.

*Domnișoara Acacia, flamenco în sos picant,
ora 22, pe scena cea mică, peste drum de trenul
groazei.*

I-am recunoscut pe dată trăsăturile chipului.

Au trecut patru ani de când tot scormonesc prin lumea viselor și iată că la capătul drumului, realitatea în sfârșit se răzbună. Mă simt ca un pui pe care îl ia amețeala în ziua primului său zbor. Cuibul moale al închipuirii s-a șubrezit, va trebui să mă arunc în gol.

Trandafirii de hârtie cusuți pe rochia micuței cântărețe desenează o hartă a comorilor trupului ei. Simt gustul electricității pe vârful limbii. Sunt ca o

bombă gata să explodeze, o bombă terorizată, dar tot bombă se cheamă.

Ne strecurăm până la scenă și ne așezăm pe scaune. Scena este o simplă estradă improvizată sub copertina unei rulote. În câteva clipe o voi vedea... Câte milioane de secunde s-au scurs de când am împlinit zece ani? De câte milioane de ori am visat la această clipă? Euforia care îmi invadează sufletul este atât de intensă, încât abia mai pot să stau pe scaun. Totuși, în pieptul meu, moara de vânt care se fălea că înghite totul în cale a devenit din nou un cuc elvețian cât o gămălie de ac.

Spectatorii din primul rând își răsucesc fețele spre mine, deranjați de ticăitul din ce în ce mai răsunător al ceasornicului. În semn de răspuns, Méliès le întoarce un zâmbet pisicesc. Trei fete pufnesc în râs și șușotesc ceva în spaniolă, pesemne „ăștia doi parcă au scăpat din cușca monștrilor“. Știu prea bine că nu sunt departe de adevăr.

Deodată, se stinge lumina. Întreaga sală este invadată de o muzică stridentă, iar în spatele cortinei întrezăresc o umbră în mișcare. O siluetă cunoscută...

Micuța cântăreață intră în scenă, tropăind cu pantofii ei galbeni. Începe să se legene pe tocuri într-un balans grațios de pasăre. Vocea subțire de privighetoare sună mai frumos decât în visele mele. Ochii mei tânjesc să o privească în tăcere, inima vrea să se deprindă cu prezența ei.

Domnișoara Acacia își mlădiază trupul și stă cu buzele întredeschise în așteptarea sărutului unei fantome. Își ascunde ochii imenși sub pleoapele grele și își înalță brațele, scoțând ritmuri de castaniete din podul palmelor. Dar în timpul unei melodii dragi sufletului meu, în ceasornic, cucul se pune pe cântat. Îmi vine să intru în pământ de rușine, însă privirea surzătoare a lui Méliès îmi dă curaj să nu mă las cuprins de brațele neliniștii.

Scena dărăpănată se potrivește ca nuca în perete cu unduirile delicate ale micuței mele cântărețe. E ca și cum s-ar aprinde flacăra olimpică în macheta de plastic a unui stadion.

La sfârșitul spectacolului, o mulțime de spectatori se înghesuie să-i vorbească sau să-i ceară un autograf. Trebuie să stau la coadă ca toți ceilalți, chit că eu nu vreau un autograf, ci luna de pe cer. Noi doi îmbrățișați pe cornul lunii. Méliès îmi șoptește la ureche:

– Ușa cabinei e deschisă și înăuntru nu e nimeni!

Mă strecor ca un tâlhar în încăperea strâmtă și trag ușa după mine. Ochii îmi zăbovesc pe cutia cu farduri, pe droaia de ghetuțe cu sclipici, pe hainele ei – care ar fi încântat-o și pe zâna Tinkerbell. Cu toate că mă simt stingher printre atâtea semne ale feminității ei, îmi saltă inima de bucurie. Aștept, pe un colț de canapea, îmbătat de parfumul ei suav.

În cele din urmă, ușa se deschide. Micuța cântăreață intră valvârtej asemenea unui uragan în fustă. Își zvârle cât colo pantofiorii galbeni, împrăștie peste tot agrafe de păr. Se așază la masa de toaletă. Și un mort ar fi făcut mai mult zgomot decât mine.

Ea începe să se demachieze, cu mișcări delicate ca un șarpe trandafiriu care își leapădă pielea, apoi își pune pe nas o pereche de ochelari.

– Ce căutați aici? mă întrebă, zărindu-mă în luciul oglinzii.

„Îmi cer iertare că am intrat. Dar de când v-am auzit cântând acum câțiva ani, am un singur vis: să vă regăsesc. Ca să-l împlinesc, am cutreierat jumătate de Europă. Mi s-au spart ouă în cap și era cât pe ce să fiu spintecat de un maestru în dragostea cu morții. De bună seamă, sunt un soi de infirm când e vorba de marea iubire și inimii mele improvizate îi e greu să reziste cutremurului care o clatină când vă văd, dar bate numai pentru dumneavoastră.“ Îmi stă pe limbă să-i spun toate astea, buzele îmi rămân însă pecețluite într-o tăcere de mormânt.

– Cum ați intrat?

E mândioasă foc, dar uimirea îi mai înmoaie din furie, iar în gestul ei de a-și scoate ușor ochelarii se ascunde un dram de curiozitate.

Méliès mă dăscălise dinainte: „Bagă de seamă, e o cântăreață foarte drăguță, să nu cumva să pară că ești primul căruia i-a trecut prin cap să... Știi care e

culmea seducției? Să-i dai iluzia că nici măcar nu încerci s-o seduci.“

– M-am rezemat de ușă. Nu era bine închisă și m-am trezit pe canapeaua dumneavoastră.

– Vi se întâmplă des să aterizați așa în cabina unei fete care se pregătește să se schimbe?

– Nu mi se întâmplă des!

Am impresia că fiecare vorbă rostită va avea o importanță capitală; fiecare silabă se desprinde cu dificultate; povara visului îmi apasă pe umeri.

– Da' unde ajungeți de obicei? Direct în pat sau sub duș?

– N-ajung nicăieri de obicei.

Încerc să îmi aduc aminte lecția de fărmece de dragoste dată de Méliès. „Fii tu însuși, smulge-i un zâmbet sau o lacrimă, prefăcându-te că vrei să-i fii prieten. Fii ochi și urechi la ea, nu la fundul ei. O să ajungi și acolo, dacă nu te gândești numai la asta. Nu te înfioară pentru mult timp cineva care se uită doar la fundul tău, să știi.“

E adevărat, dar acum că l-am văzut legănându-se, mi s-a pus pata pe el atât de tare, încât situația se complică.

– Nu cumva dumneavoastră scoteați tic-tacul ăla înnebunitor în timpul spectacolului? Mi se pare că vă recunosc...

– Mă recunoașteți?

– Și ce vreți de la mine?

Îmi iau inima-n dinți și trag aer în piept.

- Aș vrea să vă dăruiesc ceva. Nu flori, nici ciocolată...

- Atunci, ce?

Scot mănunchiul de ochelari din raniță și i-l întind, străduindu-mă să nu tremur. Totuși, ramele metalice zornăie în tremurul mâinii.

Face o mutră de păpușă îmbufnată. Nu mai știu ce să cred, dacă zâmbește sau e supărată. Mănunchiul e greu, risc să m-apuice durerile de spate sau să cad în ridicol.

- Ce-i asta?

- Un mănunchi de ochelari.

- Nu sunt florile mele preferate.

La marginea lumii, undeva între bărbie și colțul buzelor, îi apare un zâmbet microscopic.

- Mulțumesc, dar acum aș vrea să mă schimb în liniște.

Îmi deschide ușa, strălucirea felinarului o orbește. Îi apăr ochii, punându-mi mâinile pavază în calea razei de lumină, și fruntea i se descrețește încet-încet. E o clipă tulbure și minunată.

- Nu port ochelarii, am capul mic și mă fac să semăn cu o muscă.

- Mie îmi place!

Prin comparația cu musca mai domolise emoția, dar eu am stârnit-o din nou rostind „mie îmi place“.

A urmat un moment de liniște dulce ca o vijelie într-o grădină de margarete.

- Ne mai putem vedea, cu sau fără ochelari?

- Da.

Un „da“ abia șoptit, ieșit din pliscul unei păsări cât un bob, care răsună în mine ca un strigăt eroic de luptă. Fiorii dragostei mă împresoară, tic-tacul ceasornicului seamănă cu clinchetul unui șirag de perle răsucit între degetele ei. Mă simt fericit din cale-afară.

– Dacă a primit hârburile alea de ochelari înseamnă că te place! mă încredințează Méliès. Sunt convins că i-ai căzut cu tronc! Nimeni nu acceptă un cadou atât de jalnic fără să simtă cât de cât ceva! adaugă șugubăt.

După ce i-am povestit de-a fir a păr prima noastră așa-zisă întâlnire și m-am mai liniștit, l-am rugat pe Méliès să mai arunce un ochi la ceasornic, pentru că nu mai trecusem niciodată prin asemenea emoții. O, Madeleine, te-ai face foc și pară, dacă m-ai vedea... Méliès zâmbește pe sub mustață, apoi începe să verifice roțițele.

– Te doare undeva?

- Nu, deloc.

- Metalul s-a încălzit puțin, dar nu-i nimic anormal, toate merg strună. Am terminat. Acum hai să căutăm un loc de dormit. Avem nevoie și de-o baie bună.

Am răscolit prin tot bâlciul Extrordinarium și am luat cu asalt o baracă părăsită, unde puteam să înnoptăm. În ciuda mirosului de umezeală și a foamei chinuitoare, am adormit ca pruncii.

La mijitul zorilor, hotărârea mea e deja luată: trebuie să-mi găsesc ceva de lucru undeva prin preajmă.

La Extraordinarium toate posturile sunt ocupate, mai puțin unul, la trenul groazei, unde au nevoie de cineva care să-i sperie pe îndrăzneți în timpul călătoriei. Cu multe insistențe, am reușit să obțin pentru seara următoare o întâlnire cu proprietăreasa.

Așteptându-mă la intrare, Méliès face scamatorii cu un pachet de cărți măsluite. Are mult succes, mai ales cu femeile. „Frumoasele“, cum le numește el, se bulucesc în jurul mesei de joc, făcând ochii mari de uimire la fiecare gest al lui. Le îndrugă tot soiul de povești că va fabrica un fel de carte în mișcare, cu fotografiile care prind viață. Se pricepe de minune să le cucerească pe „frumoase“.

Azi-dimineață l-am văzut adunând cartoane din care decupa rachete. Cred că încă mai speră să-și regăsească logodnica, fiindcă a început iar să vorbească

despre călătoria pe Lună. Mașina lui de vise se pune încet pe picioare.

La ora zece, mă prezint la baraca de piatră, în fața trenului groazei. Mă întâmpină proprietăreasa, o bătrânică sfrijită, care răspunde la numele de Brigitte Heim.

Are fața crispată, de parcă ar strânge un cuțit între dinți. Poartă o pereche de încălțări mari și triste – sandale de călugăriță – ideale pentru strivit vise.

– Și zici că vrei să muncești la trenul cu fantome, măi, băiețuș?

Glasul ei te face să te gândești la țipetele unui struț înfuriat. Are darul de a stârni angoasă de la primul sunet.

– Ce știi să faci ca să pari înspăimântător?

Ecoul ultimelor cuvinte ale lui Jack Spintecătorul îmi răsună în minte: „O să înveți foarte repede să împrăștii groaza în jurul tău ca să poți trăi.“

Îmi deschei nasturii de la cămașă și răsucesc o dată cheia ca să pornesc cântecul cucului. Proprietăreasa mă privește cu același dispreț ca și ceasornicarul parizian.

– Nu cu asta o să câștigăm noi milioane! Dar n-am pe nimeni, așa că ești angajat.

Mândria mă împinge de la spate să izbucnesc, dar îmi înghit vorbele, fiindcă am mare nevoie de slujbă. Patroana îmi arată locurile.

– Am un contract cu cei de la cimitir, îmi dau craniile și oasele morților pentru care familiile nu mai au bani să plătească locul de veci, îmi spune mergând țăntoșă înaintea mea. O podoabă pe cinste pentru un tren-fantomă, nu-i așa? Oricum, dacă nu le iau eu, ajung la groapa de gunoi! Vai de capul lor, săracele! se văicărește cu o voce isterică și seacă deopotrivă.

Craniile și pânzele de păianjen sunt aranjate înadins să cearnă prin ele lumina candelabrelor. Nicăieri nu e nici fir de praf, nimic nelalocul lui. Mă întreb din ce lume intersiderală vine femeia asta, de-și petrece viața făcând curat prin catacombe.

Mă întorc spre ea.

– Aveți copii?

– Ce întrebare mai e și asta? Nu, am un câine și mi-e de-ajuns.

Dacă voi ajunge până la bătrânețe și am norocul să fac și copii, să am poate și nepoți, cred că mi-ar veni să construiesc case pline de jocuri zglobii, de hohote de răs și de strigăte de bucurie. Dacă nu am copii, mai bine mă lipsesc de o casă plină cu vid.

– E interzis să atingi decorațiunile. Calci pe vreun craniu și-l strivești, ești bun de plată.

„Plată“, cuvântul ei de căpătâi.

Mă iscodește de ce am bătut atâta drum până în Granada. Îi povestesc pe scurt povestea vieții mele. Încerc, de fapt și de drept, căci îmi taie vorba întruna.

- Nu cred nici în brașoavele tale despre inima mecanică, nici în povestea ta de dragoste. Cine Dumnezeu te-o fi învățat atâtea tâmpenii? Ce, crezi c-o să faci miracole dacă bați câmpii? O să cazi de la mare înălțime, chiar dacă ești așa de scund, să știi. Oamenii resping ceea ce e diferit de ei. Chiar dacă apreciază spectacolul, îl privesc doar cu o plăcere de voyeur. Pentru ei, să fie martorii unui accident sau s-o vadă pe femeia cu două capete e totuna. Mulți bărbați s-au uitat la ea, dar nu știu niciunul căruia să i se fi aprins călcâiele după ea. Asta te așteaptă și pe tine. O să se holbeze la cicatricile de pe inima ta, dar niciodată n-o să te iubească pentru ceea ce ești. Chiar crezi că o fată drăguță ca aceea de care-mi tot povestești o să aibă chef să umble cu unul care are o proteză în loc de inimă? Până și eu găsesc că e respingător... În sfârșit, dacă reușești să bagi clienții în toți sperieții, toată lumea o să fie mulțumită!

Înfrișătoarea Brigitte Heim se potrivește de minune în grupul celor cu inima de gheață. Dar habar n-are că m-am învelit în carapacea viselor de când eram mic și de-atunci s-a îngroșat. Sunt cea mai rezistentă broască țestoasă din univers! Dacă mă gândesc la domnișoara Acacia, pot să zbor și să infulec luna ca pe-o clătită fosforescentă. Degeaba te uiți la mine cu rânjetul tău de strigoi, că n-o să pățesc nimic!

Ora 22.00. E prima seară la locul de muncă. Trenul e aproape plin. Într-o jumătate de oră intru în pâine, deci mai am timp să exersez trucuri de groază. Am ceva emoții, pentru că e musai să-mi păstrez slujba ca să fiu în continuare vecinul oficial al micuței cântărețe.

Îmi pregătesc inima ca s-o transform în instrument de dat fiori pe șira spinării. Când stăteam pe vârful dealului, mă amuza să pun în ceasornic tot soiul de chestii: pietricele, hârtie de ziar, bile etc. Rotițele scrâșneau, tic-tacul suna aiurea, iar cucul se făția între plămâni ca un buldozer în miniatură. O scoteam din sărite pe Madeleine...

Ora 22.30. Agățat de peretele ultimului vagon semăn cu un indian gata să atace o diligență. Brigitte Heim trage cu ochiul la mine. Mi se taie răsuflarea de-a binelea când o zăresc pe domnișoara Acacia așezată într-un vagon al trenului groazei. De atâta emoție, tic-tacul se pune pe scâncit.

Trenul pornește, sar din vagon în vagon. Începe cucerirea Vestului adorat! E în joc viața mea! Mă trântesc de pereții mașinării, cucul pocnește ca un aparat de făcut pop-corn. Îmi implânt acul înghețat care arată orele în spatele clienților. Gândindu-mă la Arthur, fredonez *Oh When the Saints*. Se aud câteva țipete. *Ce știi să faci ca să pari înspăimântător?* Dar eu îmi doresc numai să mă desprind de învelișul trupesc, să fac să răsară soarele între pereții ăștia și ea

să-l vadă, să-i fie cald și să tânjească după răcoarea brațelor mele. Din păcate, pentru *marele final*, nu pot decât să apar câteva clipe în lumina albă și să-mi umflu pieptul din toate puterile. Îmi deschid cămașa, lăsând să se vadă sub piele rotițele care se mișcă la fiecare bătaie a inimii. Un țipăt uimitor asemenea unui behăit de capră scos de o bătrânică și câteva aplauze prăpădite, acoperite de hohote de râs, cu asta m-am procopsit pentru prestația mea.

Îmi îndrept ochii spre domnișoara Acacia cu speranța că-i voi citi pe chip încântarea.

Îmi zâmbește cu răutatea unei hoațe de bomboane.

- S-a terminat?

- ...

- Foarte bine atunci, felicitări! N-am văzut mare lucru, dar părea nostim. Nu știam că erați dumnea-voastră, bravo!

- Mulțumesc! Ați încercat ochelarii?

- Da, dar ba sunt încârligați, ba au lentilele sparte...

- Înadins i-am ales așa, ca să îi puneți pe nas și să nu stați cu frica, Doamne ferește, că îi stricați!

- De aia credeți că nu port ochelari? Că mi-e teamă să nu-i stric?

- Nu, nu de asta...

În timp ce vorbește, râde subțire, cristalin ca trilarile unui xilofon atins în treacăt cu un șirag de perle.

- Punctul terminus, vă rugăm să coborâți din vagoane! urlă struțul-șef chiar atunci.

Micuța cântăreață se ridică în picioare și îmi face un semn discret cu mâna. Părul ondulat îi saltă pe contururile umbrei. Deși mi-ar fi plăcut să o impresionez cât de puțin, totuși, nu-mi pare rău că forma inimii mele i-a rămas necunoscută. Dar zadarnic mă visez soare pe cerul nopții, cotoroașa de Brigitte cheamă la viață demonii adormiți de mult în sufletul meu. Uneori, în momentele de trezie, carapacea broaștei țestoase, cea mai solidă din lume, își pierde rezistența.

Tropăitul cadențat al pantofiorilor galbeni se aude încă în depărtare. Mă las purtat de ritmul lor, până când micuța mea cântăreață se izbește de poarta de la intrare. Toți pufnesc în răs, nimeni nu-i sare în ajutor. Se clatină ca un bețivan în haine bune, apoi se face nevăzută.

În tot acest timp, Brigitte Heim îmi trage un perdaf pentru prestația proastă și, chiar dacă vorbele ei îmi trec pe lângă urechi la sute de ani-lumină, cred că a pronunțat cuvântul „plată“ la un moment dat.

Mă duc iute să-i povestesc lui Méliès tot ce s-a întâmplat. Pe drum, băgând mâna în buzunar, dau de un ghemotoc de hârtie.

Nu-mi trebuie ochelari ca să văd că nu ești chiar ageamiu. Bănuiesc că ai un adevărat catastif în douăsprezece volume în loc de agendă cu

întâlniri... Cum o să găsești pagina unde mi-ai scris numele?

Îi citesc și ceasornicarului-prestidigitator răvașul, într-o pauză la jocul de cărți.

– Hm, înțeleg... Domnișoara Acacia nu se poartă asemenea celorlalte cântărețe pe care le-am cunoscut, nu e egocentrică. Nu-și dă seama de puterea ei de seducție – ceea ce, fie vorba între noi, face parte din farmecul ei. Dimpotrivă, te-a remarcat pe tine. Acum, n-ai decât să încerci marea cu degetul. Și bagă la cap că nu se crede atât de dorită pe cât e. Folosește-te de asta!

Alerg într-un suflet la cabina ei și fi strecor pe sub ușa un bilețel.

La miezul nopții, în spatele trenului groazei, puneți-vă ochelarii ca să nu vă izbiți de lună și așteptați-mă, vă făgăduiesc să vă las destul timp să-i scoateți înaintea de a vă privi chipul.

– *Anda hombre! Anda!* E timpul să-ți deschizi inima! Îmi spune Méliès la nesfârșit.

– Și ce fac cu toate acele? Dac-o zăpăcesc? Mă îngrozesc numai la gândul că mă va respinge... De când visez la clipa asta, îți mai amintești?

– Arată-i inima ta cea adevărată, ții minte ce ți-am spus odată, e singura vrajă posibilă. Dacă-ți vede

adevărata inimă, ceasornicul n-o s-o mai înspăimânte,
ai încredere în mine!

Așteptând miezul nopții cum aștepți zilele
Crăciunului când ești îndrăgostit, pe umăr mi se așază
porumbelul vlăguit al Lunei. N-a mai pierdut scrisoa-
rea de data asta. O desfac nerăbdător, cu degetele
tremurânde.

Micuțul meu Jack,

*Sperăm că nu-ți lipsește nimic și ai grijă de
tine. Va trebui să mai aștepți până să te întorci
acasă, din cauza poliției.*

Te îmbrățișez,

Doctorița Madeleine

Sosirea porumbelului mi-a umplut inima de bucu-
rie, dar conținutul scrisorii m-a întristat adânc.
Semnătura e ciudată: DOCTORIȚA Madeleine. Și,
pe deasupra, ea e mai vorbăreață de obicei. Pesemne
că a vrut să scutească mesagerul de o povară prea
greă. Trimit pasărea înapoi imediat:

*Trimite-mi scrisori mai lungi prin poșta
obișnuită, o să mai rămân o vreme pe aici. Mi-e dor
de tine. Simt nevoia să citesc mai mult decât
două-trei cuvinte agățate de gheara unei zbură-
toare. Îmi merge bine. Tovarășul meu de drum este*

un ceasornicar-prestidigitator care are grijă să-mi funcționeze inima cum trebuie. Poliția te lasă în pace? Dă-mi un răspuns cât mai curând!

Te îmbrățișez,

Jack

P.S.: Extraordinarium, Strada Pablo Jardim, numărul 7, La Cartura, Granada

În crucea nopții, mă pun pe așteptat ca un neghiob fericit. Port o bluză de un albastru electric, ca să-mi pună în evidență ochii verzi. Trenul groazei e învăluit în tăcere.

Se face douăsprezece și douăzeci, nicio mișcare. Se face douăsprezece și jumătate, nici urmă de domnișoara Acacia. La unu fără douăzeci, îmi îngheață inima, tic-tacul abia dacă se mai aude.

- Hei!

- Sunt aici...

Micuța cântăreață nu coboară, stă ținută, în echilibru, pe covorașul de la intrare. Chiar și umbra ei proiectată pe ușă mi se pare ispititoare. M-aș mulțumi și cu ea ca să-mi exersezi sărutul.

- Fără să știu, m-am deghizat în tine!

Într-adevăr, poartă și ea o bluză leită cu a mea.

- Iartă-mă, n-am avut timp să găsesc o ținută potrivită pentru o întâlnire, dar văd că așa ți s-a întâmplat și ție!

Surâsul meu ștregăresc o încredințază că sunt mereu la patru ace.

Nu-mi pot lua ochii de la freamătul umed al buzelor ei. Și ea își dă seama. Cuvintele aleargă între noi, alungând tăcerile, iar ticăitul ceasornicului răzbate până la urechile ei.

- Ai făcut furori în trenul groazei. Toate fetele au ieșit cu zâmbetul pe buze - vorbele-i tăioase decapitează îngerul care plutește deasupra noastră.

- Păi, nu-i a bună, ar trebui să *împrăștii groaza ca să pot trăi...* vreau să spun, ca să-mi pot păstra slujba.

- Ce contează dacă îi faci să plângă sau să râdă, atât timp cât le trezești o emoție? N-am dreptate?

- Ba da, dar zgripturoaica de Brigitte mi-a zis că nu dă bine la imagine. Nu se poate să ieși glumind din trenul groazei. Mort-copt, trebuie să învăț să stârnesc frica, dacă mai vreau să lucrez aici.

- A stârni frica e tot o formă de seducție, ca toate celelalte și, din câte văd, tu ești mare crai!

Mă arde limba să-i mărturisesc taina, că am o proteză în loc de inimă, că nu știu o iotă despre dragoste. Îmi doresc să simtă că n-am mai trecut niciodată prin ce trec acum. Sigur, am luat câteva lecții despre farmecele de dragoste de la un iluzionist, dar numai ca să ajung la „ea“. Aș vrea să o cuceresc fără să mă creadă un cuceritor. Dar e greu să ții cumpăna dreaptă, așa că mă trezesc spunându-i:

- Mi-ar plăcea să ne luăm în brațe.

Ea tace, făcând iar mutricica de păpușă îmbufnată.

- Mai stăm de vorbă după aceea, dar mai întâi, vrei să ne luăm în brațe?

Printre buze îi scapă un „vreau“ abia șoptit. Peste gesturile noastre se abate o liniște tandră. Se apropie în pas legănat. De aproape, este mult mai frumoasă decât umbra ei și-mi dă mai mulți fiori.

Brațele ne sunt făcute parcă să se contopească. Îmi lipesc șovăielnic pieptul de sânii ei, fără tărie, pentru că acele ceasornicului mă stingheresc. N-aș vrea s-o sperii cu inima mea plină de petice. Dar cum să nu sperii ghemotocul ăsta de fată, când din plămâni îmi ies atâtea ace ascuțite? Mecanismul intră iar în panică.

Îmi feresc partea stângă, ca și cum aș avea inima de sticlă. De aceea, ne poticnim la dans, deși ea pare să fie campioana lumii la tangou. În același timp, ticăitul ceasornicului răsună din ce în ce mai tare. Sfaturile lui Madeleine îmi revin în minte, unul câte unul. Și dacă mor fără s-apuc să simt gustul îmbrățișării ei? Se învâlmășesc în mine senzația de cădere în gol, bucuria zborului, teama de prăbușire.

Degetele îi adastă pe gâtul meu, iar mâinile mele se pierd în mângâieri, plimbându-i-se pe spate. Încerc să sudez visul de realitate, dar am uitat să-mi pun masca. Gurile ni se apropie una de cealaltă. Timpul se scurge încet, aproape stă în loc. Buzele se ating cu nesaț în cea

mai dulce atingere din lume și se întrec în apăsări, când delicate, când cu putere. Simt gustul surprinzător de căpșuni și zbaterea de pasăre zglobie a limbii ei.

O văd ascunzându-și ochii mari sub umbrelele pleoapelor și mă închipui un halterofil care ține Himalaya în stânga și Munții Stâncoși în dreapta. Atlas este mic copil pe lângă mine! Îmi simt toată ființa inundată de o bucurie copleșitoare. Cu fiecare gest pe care-l facem, se mai trezește câte o fantomă în trenul groazei. Tocurile tropăie pe dușumea, învăluindu-ne în zgomotul lor.

- Faceți liniște! urlă o voce aspră.

Ne desprindem din îmbrățișare, temători, cu respirația tăiată. Am trezit monstrul din Loch Ness.

- Tu ești, piticule? Ce-i cu tine la ora asta?

- Mă gândesc la tot soiul de trucuri ca să-i înspăimânt pe clienți.

- Păi, gândește-te în liniște! Și vezi să nu care cumva să calci pe craniile mele nou-nouțe!

- Bine, bine...

Înfrișată, domnișoara Acacia s-a cuibărit mai strâns în brațele mele. Timpul și-a oprit curgerea și îmi doresc atât de mult să nu mai intre în matca lui obișnuită, încât uit să-mi țin inima la distanță. Culcându-și fruntea pe pieptul meu, micuța cântăreață se încruntă.

- Ce-ai aici dedesubt? Că înțepă...

Nu-i răspund, însă mă trec toate apele ca pe un șarlatan dat în vileag. Îmi trece prin cap să-i torn o

minciună, să inventez ceva, să schimb vorba, dar nu izbutesc, pentru că sinceritatea naivă din întrebarea ei mă copleșește! Îmi deschei cămașa, nasture cu nasture. Ceasornicul iese la iveală, iar ticăitul se aude mai tare. Aștept sentința. Își apropie mâna stângă, șoptindu-mi:

– Ce-i asta?

Din vocea ei răzbate atâta duioșie, încât mă închipui bolnav până la capătul zilelor, iar pe ea infirmieră la căpătâiul meu. Cântecul cucului bate orele. Micuța cântăreață tresare. Răsucesc o dată cheia și îi spun sfios:

– Îmi pare rău. Am un secret, aș fi vrut să ți-l dezvălui mai demult, dar mi-a fost frică să nu te pierd pentru totdeauna.

Îi dau lămuriri că am un ceasornic în loc de inimă de când m-am născut. Nu scot o vorbă despre incompatibilitatea organică dintre inima mea și dragoste sau furie, trăiri care-mi sunt cu desăvârșire interzise. E curioasă să afle dacă mi se modifică și sentimentele odată cu înlocuirea ceasornicului sau dacă este doar un proces mecanic. O răutate ciudată răzbate din glasul ei, întreaga poveste o amuză. Îi răspund că mecanica inimii nu poate funcționa fără emoții, dar că, totuși, nu trebuie să mă aventurez pe acest teren alunecos.

Zâmbește ca și cum i-aș explica regulile unui joc îndrăgît. Nici nu scoate strigăte de spaimă, nici nu izbucnește în râs. Până acum, numai Arthur, Anna, Luna și Méliès n-au fost șocați de ceasornicul-inimă.

Pentru mine, înseamnă o adevărată dovadă de dragoste felul în care mă liniștește: „Ai între coaste un cuc? Cui îi pasă?“ Pur și simplu, și ce simplu e...

Oricum, nu e bine să mă aprind prea tare. Poate că prin ochii ei miopi, ceasornicul este mai puțin respingător.

– Chestia asta e practică... Dacă obosești cum se întâmplă cu ceilalți oameni, aș putea încerca să-ți înlocuiesc inima, până să apuci tu să mă înlocuiești cu o altă fată.

– După ceasul meu, ne-am îmbrățișat exact acum treizeci și șapte de minute pentru prima oară, cred că avem destul timp să ne gândim și la asta.

Chiar când se smulge de la pieptul meu și zice „dă-mi drumul“, mi se pare că se alintă.

O însoțesc cu pași de lup, o îmbrățișez cu poftă de lup, îi adulmec urmele când se face nevăzută.

Am sărutat-o pe fata cu limba de pasăre și nimic nu va mai fi ca înainte. Mecanismul îmi palpită asemenea unui vulcan în fierbere, dar nu mă doare nicăieri. Mă rog, puțin, un junghi în coastă. Îmi zic în sinea mea că pentru ora asta de fericită beție, e un preț infim. La noapte o să mă cațăr pe lună, o să mă trântesc pe cornul ei strălucitor ca într-un hamac și o să visez cu ochii deschiși.

A doua zi, Brigitte Heim mă trezește cu o voce de vrăjitoare fără puteri magice.

- Ia scoală-te, băiete! Azi te dai peste cap și-i sperii pe oameni, că altfel îți dau papucii, fără niciun sfaț!

Chipul ei înăcrit îmi face greață, așa, dis-de-dimi-neată. Sunt mahmur după beția de dragoste prin care am trecut. Mă scol din somn cu greu.

Nu cumva ieri-seară am confundat visul cu realitatea? Următoarea întâlnire va avea aceeași strălucire? Numai când mi-o închipui, simt furnicături în tot trupul. Sigur, trebuie să ascult sfaturile lui Madeleine. N-am fost niciodată atât de fericit și de neliniștit, în același timp.

Trec pe la Méliès ca să-mi examineze ceasornicul.

- N-a mai mers așa de bine în viața lui, băiete, mă asigură el. N-ar fi rău să te uiți în oglindă când îmi povestești ce ți s-a întâmplat noaptea trecută, ai vedea că barometrul inimii tale arată zile însorite.

Toată ziua, am bântuit prin trenul groazei, cu gândul că diseară mă voi putea din nou juca de-a alchimistul.

Nu ne vedem decât noaptea. Mândră și cochetă, își anunță sosirea ciocnindu-se de tot ce e în jur. E modul ei original de a bate la ușa trenului.

Ne iubim ca două bețe de chibrituri. Nu vorbim, ci ne aprindem. Nu ne sărutăm, ci provocăm „incendii”. Cât sunt de înalt, de un metru șaizeci și șase, corpul mi-e zgâlțâit de un cutremur de pământ. Inima evadează din învelișul-închisoare, se scurge prin artere, îmi ajunge în țeastă și se preschimbă în creier. Sunt tot o inimă, de la fiecare mușchi până în vârful degetelor! Pretutindeni, raze de soare arzător, pasiune roz cu reflexe roșii.

Nu-mi iese din minte făptura ei; mirosul pielii, tonul vocii, măruntele capricii care o fac cea mai aprigă și mai fragilă fată din lume. Încăpățânarea ei de a nu-și pune ochelarii ca să vadă oamenii pe ecranul aburit al ochilor ei miopi; armele ei unice de apărare. Vede fără să vadă într-adevăr și, mai presus de toate, nu sare în ochi.

Încetul cu încetul, deslușesc mecanica stranie a inimii ei, care funcționează pe baza unui amestec între un sistem de cochilii autoprotectoare și o lipsă de încredere profundă. Nemulțumirea de sine se ia la trântă cu o hotărâre de neclintit. În timp ce cântă, domnișoara Acacia împrăștie raze – scânteii ale

propriilor imperfecțiuni. Când se află pe scenă strălucește, dar când amuțește muzica, își pierde echilibrul într-o clipită. N-am găsit încă roțița lipsă din întregul angrenaj.

La intrarea în inima ei, lacătul își schimbă cifra zi de zi. Uneori, cochilia este tare ca o stâncă. Mă străduiesc zadarnic să scornesc mii de combinații de mângâieri și de vorbe meșteșugite, ușa tot închisă rămâne. Cu toate astea, îmi place la nebunie să-i strivesc cochilia! Să-i aud geamătul când se crapă, să-i văd gropițele adâncindu-i-se la colțul buzelor, care par să șoptească „sufală ca să-mi treacă“, să-i fac țândări sistemul de apărare.

- Aș avea nevoie de un manual care să mă învețe cum să îmblânzesc o scânteie! îi mărturisesc lui Méliès.

- Bine că nu de un tratat de alchimie absolută... Of, măi, băiete, scânteile nu se îmblânzesc. Crezi că ai trăi liniștit cu o scânteie într-o cușcă? Ar arde și te-ar face și pe tine scrum, n-ai putea nici măcar să te apropii de zăbrele!

- Dar eu n-am de gând să o închid într-o cușcă! Aș vrea numai să-i dau mai multă încredere în ea.

- Asta da, alchimie absolută!

- Cum să-ți explic? Tânjeam după o dragoste mare ca dealul Arthur's Seat și acum m-am pomenit cu un lanț de munți care îmi crește direct sub oase.

– Păi, este o șansă extraordinară! Știi cât de puțini oameni au norocul ăsta?

– Poate că ai dreptate, dar acum că i-am simțit gustul, nu-mi mai iese din minte. Și când ea se închide în sine, mă simt tare neputincios.

– Bucură-te cât poți de momentele acestea neprețuite! Și eu am cunoscut o scânteie, vorbesc din experiență, fetele astea sunt ca vremea la munte: total imprezibile! Chiar dacă domnișoara Acacia te va iubi, nu vei putea niciodată să pui stăpânire pe ea.

Ne iubim în taină. Împreună avem treizeci de ani. Ea este micuța cântăreață, faimoasă încă din copilărie, iar eu, străinul care-și câștigă banii muncind la trenul groazei.

Bâlciiul Extraordinarium este un adevărat cătun, în care toți se știu între ei, iar zvonurile zboară din gură în gură. S-au adunat aici oameni de tot soiul, geloși, tandri, moraliști, meschini, curajoși sau binevoitori băgăreți.

Eu nu dau doi bani pe ce-ar zice alții, mi-aș dori să nu mi se mai desprindă din brațe, dar ea nici nu vrea să audă că cineva ne-ar putea descoperi secretul. La început ne convenea situația, ne furișam ca niște pirați în ascunzișuri, feriți de ochii lumii și tocmai de aceea trăiam clipe de vrajă.

Dar când inima stă încă pe jar aprins, deși s-au stins scânteile dintru început ale flăcării, dragostea iese la

suprafață ca o navă maritimă scufundată într-o cadă. Așa că am nevoie de mai mult spațiu... Degeaba ne întâlnim sub clar de lună, vreau să ne iubim în plin soare.

– O să te sărut în văzul tuturor. Doar n-or să cadă munții...

– Crezi că mie nu mi-ar plăcea să te sărut în miezul zilei și să fac tot ce fac și ceilalți? Înțelege că stând departe de ochii lumii, scăpăm de bârfe. N-am mai avea liniște niciodată, dacă oameni ca Brigitte Heim ne-ar afla taina.

Bineînțeles, micile scrisori pe care mi le strecoară în buzunare ascund cuvinte atât de dulci, încât mi se topesc în gură. Dar nu mă mai rabdă inima să stau s-o privesc dispărând în pliurile nopții, de îndată ce mijesc zorile. Cadența pașilor măsoară distanța dintre noi și-mi răsună în urechi alungându-mi somnul. Iar când se crapă de ziuă și cântecul păsărilor mă anunță că nu mai am timp de dormit, îmi vine rău.

În câteva luni, marea dragoste a făcut întâii pași, nu se mai poate adăpa doar la sânul nopților. Oasele au nevoie de calciu, căci neatinse de soare și de adieri de vânt se fărâmă. Vreau să-mi dau jos masca de liliac romantic și să iubesc în lumină.

S-a scurs aproape un an de la primele noastre „incendii” și situația nu s-a schimbat deloc. Nici în bine, nici în rău. Nu reușesc să-i alung sfiala de a fi văzută. Méliès

mă sfătuiește să am răbdare cu domnișoara Acacia. Îi cercetez cu pasiune mecanica inimii, încerc să-i deschid încuietorile înțepenite folosind chei ușoare ca fulgul, dar unele unghere par închise pentru totdeauna.

Faima de cântăreață înfocată trece de hotarele bâlciului Extraordinarium. Îmi place să merg în cabaretele orașelor din împrejurimi și să-i ascult vocea. Să simt vântul în mișcările ei de flamenco. Intru la spectacol după ce a început și dispar înainte de a se trage cortina, pentru ca nimeni să nu-și dea seama că sunt un spectator fidel.

După concerte, cohorte întregi de bărbați îmbrăcați la dungă așteaptă în ploaie ca să-i ofere buchete de flori mai mari decât ea. Îi fac o curte nebună chiar sub nasul meu, dar nu-mi este îngăduit să mă arăt la față, trebuie să stau nemișcat ca o umbră. Pentru ei e o minune un asemenea talent la o cântăreață așa de micuță, pe când eu îi știu pe dinafară harul șlefuit pe fiecare scenă pe care pășește. Trăiesc la marginea vieții ei sociale. Să văd sclipirile din ochii atâtor bărbați cu inima întreagă e pentru mine un adevărat prilej de tortură. Reversul medaliei de îndrăgostit își împrăștie reflexele întunecate: descopăr că și eu pot fi gelos.

Diseară, m-am hotărât să fac un experiment, ca s-o înduplec să nu-mi părăsească așternuturile. O să blochez acele ceasornicului și-o să opresc timpul. O să-l pornesc din nou numai la rugămințile ei. Poate de

aceea îmi interzicea Madeleine să le ating, de teamă să nu pun stăvilă curgerii timpului. Sunt convins că dac-ar fi avut un ceasornic în locul inimii, Cenușăreasa l-ar fi oprit la ora douăsprezece fără un minut și ar fi rămas la bal toată viața.

În vreme ce domnișoara Acacia își potrivește pantofiorii cu o mână și părul cu cealaltă, opresc minutarul. De vreun sfert de oră, acele arată tot 4.37, dar le eliberez din strânsoare, pentru că micuța cântăreață a dispărut deja în labirintul tăcut al bălciului, primele păsări ale dimineții acompaniindu-i zgomotul pașilor.

Cât aș fi dat să mai am răgazul să-i cercetez în voie călcăiele dulci la pipăit, să-mi trec podul palmei peste nisipurile mișcătoare ale gleznelor ei catifelate și peste pietrele chihlimbarii ale genunchilor. Să mă înfrupt din frăgezimile coapselor și ele să mă primească întredeschise asemenea celei mai line piste de aterizare. Să o strivesc sub mii de sărutări și mângâieri, să-și uite gândul de a se întoarce acasă. Blocaj temporal, urmat de un curs de limbi nu tocmai străine. Apoi, să pun iar pe roți caruselul grăbit al lumii, iar ea să nu se dea plecată, să nu mai poată rezista ispitei de a mai rămâne câteva clipe luminoase în căușul molatic al patului meu. Și în aceste momente sustrase curgerii timpului, domnișoara Acacia să fie a mea și numai a mea.

Dar ceasornicul bătrân, care știe pe de rost mersul orelor și-mi bântuie insomniile cu ticăitul lui

monoton, se împotrivește îndărătnic să mă ajute la un număr de magie. Singur în patul gol, încerc să mai potolesc din durerea ceasornicului, apăsând între degete roțițele mecanismului. O, Madeleine, te-ai face foc și pară, dacă m-ai vedea!

A doua zi, dimineată, trag o fugă la Méliès. Și-a ridicat un atelier unde tălmăcește visul cu fotografia în mișcare la care muncește din greu. Îl vizitez aproape în fiecare după-amiază înainte de a merge la slujbă și deseori îl surprind în compania unor „frumuseți“. Azi, cu o brunetă cu plete lungi, mâine, cu o roșcată mărunțică. Totuși, nu i-a ieșit din minte uimitoarea călătorie pe Lună pregătită în dar pentru aleasa inimii lui.

– Îmi mai mângâi zilele păstrând amintirea acestei iubiri pierdute, e un medicament cu gust dulceag, care mă mai pișcă de limbă uneori, dar mă lecuiește încetul cu încetul. Farmecele de dragoste s-au întors împotriva mea; doar ți-am spus, trucerile nu-mi reușesc întotdeauna. De acum înainte, va trebui mai întâi să deschid bine ochii și abia pe urmă să mai trăiesc senzații tari. Dar tu să nu te iei după mine. Pune altoiul visului pe realitate și nu uita lucrul cel mai important: astăzi, domnișoara Acacia este îndrăgostită de tine.

Zi de zi, Brigitte Heim mă amenință că-mi dă papucii, dacă mai continui să transform trenul groazei într-un spectacol comic, dar nu trece la fapte fiindcă sunt atracția clienților. Fac tot ce-mi stă în putință să-i sperii, dar fără să vreau le smulg zâmbetele. Degeaba cânt *Oh When the Saints*, șchiopătând ca Arthur, degeaba sparg ouă de marginea inimii tulburând liniștea candelabrelor în curbe, degeaba scârțâi cu arcușul pe strunele mecanismului și sar din vagon în vagon, țopăind pe genunchii oamenilor, ei pufnesc în râs. Toate efectele mele de surpriză dau greș, pentru că tic-tacul răsunător al ceasornicului îi anunță din timp că apar pe la spatele lor și strică orice efect de surpriză. Cei obișnuiți deja râd când mă apropii. Méliès crede că nu sunt în stare să înpăimânt cu adevărat pe cineva, din pricina privirii mele de îndrăgostit.

Din când în când, domnișoara Acacia își face apariția în trenul groazei. Când o văd așezându-și trupul

firav pe bancheta vreunui compartiment, ceasornicul îmi ticăie mai tare. Până la regăsirea noastră nocturnă, îi strecor în buzunar un bilețel ca să mai sting focul așteptării.

Tu ești copacul meu și ai dat în floare. În seara asta o să închidem lumina și o să-ți potrivesc pe muguri o pereche de ochelari. Cu vârfurile ramurilor o să brăzdezi bolta cerească și o să-ți scuturi trunchiul nevăzut pe care se reazemă luna. Alte vise o să ni se cearnă la picioare ca fulgii moi de zăpadă. O să-ți înfigi adânc în pământ rădăcinile în formă de tocuri ascuțite. Lasă-mă să ure în inima ta de bambus, vreau să adorm lângă tine.

Ceasornicul arată miezul nopții. Bag de seamă că pe pat stau împrăștiate câteva așchii; din loc în loc, lemnul e scorojit. Domnișoara Acacia vine fără ochelari, dar mă privește încruntată, de parcă am fi la o întâlnire de afaceri.

— Te-ai purtat ciudat ieri-seară. Nici tu la vedere, nici tu sărut, nimic. Nu știu ce tot meșterei la ceasornic, ca hipnotizat. Mi-a fost teamă să nu te înțepi în ace.

— Îmi pare rău, nu voiam decât să fac un experiment ca să mai rămâi puțin la mine, dar nu mi-a mers.

— Nu, n-a mers. Să nu te joci cu mine! Te iubesc, dar știi prea bine că nu pot sta până dimineața.

— Știu, de n-aș mai ști... tocmai de aia am încercat să...

- Plus de asta, ai putea să-ți scoți ceasul când suntem împreună, mă rănese în el când...

- Să-l scot? Nu se poate!

- Bineînțeles că se poate! Eu îmi dau jos machiajul de scenă, când ne vedem la sfârșitul spectacolului!

- Nu mereu! Și ești așa de frumoasă, goală, cu ochii machiați!

Printre genele prelungi pâlپاie ușor o lumină.

- Eu n-o să pot niciodată să renunț la ceasornic! Nu e un accesoriu!

Îmi răspunde răsucindu-și buzele pline, ca și cum ar spune „nu cred nici șaptezeci la sută din poveștile tale...”

- Ascultă, Jack, îmi place cum te încrezi în vise, dar uneori trebuie să cobori cu picioarele pe pământ și să te maturizezi! Doar n-o să-ți duci viața cu grămada asta de ace care-ți ies prin palton - îmi ține ea predici pe un ton de învățătoare.

De la prima noastră întâlnire, nu m-am mai simțit niciodată atât de departe de ea, deși stăm în aceeași odaie.

- Ba chiar asta o să se întâmple! Așa funcționez eu! Ceasornicul este o bucățică din mine, datorită lui îmi bate inima, viața mea depinde de el! Trebuie să mă obișnuiesc. Încerc să profit de ceea ce sunt ca să pot trăi. Așa cum faci și tu pe scenă, când cânti, e același lucru!

- Ei, nu-i chiar același lucru, nu fi prostuț! mă alintă ea, dezmiardându-mi cadranul cu vârful degetelor.

Îmi îngheață sângele în vene numai la gândul că ar putea să-mi considere ceasornicul „un accesoriu“. Eu n-aș putea s-o iubesc, dacă i-aș lua inima drept un fals, fie ea de sticlă, de carne sau dintr-o coajă de ou.

– Păstrează-l dacă ții morțiș! Dar ai grijă cu acele...

– Asta înseamnă că ai încredere în mine sută la sută?

– Să zicem șaptezeci deocamdată. Depinde numai de tine să-mi arăți că pot ajunge până la sută la sută, micuțul meu Jack...

– Și ce pot face pentru încă treizeci la sută?

– Las' că știu eu prea bine cum stă treaba cu bărbații...

– Eu nu sunt asemenea celorlalți „bărbați“.

– Ei, nu mai spune!

– Crede-mă!

– Ești un șmecher înăscut! Până și inima ta e tot o șmecherie!

– Singura mea șmecherie!

– Vezi, tot timpul cazi în picioare! De aceea te iubesc eu pe tine!

– Nu vreau să mă iubești „de aceea“, vreau să mă iubești „pe mine întreg“.

Pleoapele arcuite ca niște umbrele îi clipesc în ritmul tic-tacului. Colțul gurii, pe care n-am mai sărutat-o de ceva vreme, își schimbă unghiul, când amuzat, când șovăielnic. Sub cadran, roțițele încep să se învârtă din ce în ce mai tare și simt înțepături în inimă.

Atunci vocea de tunet i se preschimbă într-o șoaptă liniștitoare, iar în obraz i se adâncește o gropiță.

- Te iubesc pe tine întreg.

Îi primesc mângâierile ispititoare cu răsufierea tăiată. Când stinge lumina, gândurile mi se dizolvă în tot trupul.

Constelații de alunițe minuscule îi roiesc de la gât până la sâni. Sunt astronomul pielii ei presărate cu stele, pe care le adulmec cu nesaț. Buzele întredeschise mă înnebunesc, sângele mi se înfierbântă, iar picioarele îmi iau foc. Îi strivesc sub sărutări florile trupului și ea își risipește petalele sub ochii mei, dându-mi toată seva. Atingerile ei sunt descărcări electrice dureros de dulci. O strâng în brațe.

- Pentru celelalte treizeci la sută, îți dau cheia de la inima mea. N-ai voie s-o arunci, în rest, poți să faci ce vrei și când vrei cu ea. Oricum, tu ești cheia care-mi descuie toate porțile. Cum eu am deplină încredere în tine, o să te rog să-ți pui ochelarii și să mă lași să te privesc în ochi prin lentile. Primești?

Micuța cântăreață îmi acceptă propunerea. Își dă părul pe spate, descoperindu-și ochii de căprioară grațioasă. Apoi își alege o pereche din mănunchiul șterpelit de la Madeleine, fără să-și ridice fruntea. O, Madeleine, te-ai face foc și pară, dacă ai fi aici!

Aș putea să-i spun că-i stă minunat cu ochelari, dar tot n-o să mă creadă, așa că prefer s-o mângâi pe mână. Îmi fac gânduri negre că poate,

văzându-mă așa cum sunt, n-o să-i mai fiu pe plac. Mă cuprinde teama.

Îi pun cheia în mâna dreaptă. De emoție, pufăi ca un tren în miniatură.

- De ce sunt două găuri?

- Asta e pentru deschis, cealaltă, pentru întors ceasul.

- Pot să-l deschid?

- Cum să nu?

Bagă cu grijă cheia în gaura din dreapta. Închid ochii, apoi îi deschid din nou, ca atunci când ne sărutăm cu patimă.

Își pleacă pleoapele cu sfială. Cu un calm uimitor, apucă între degete o rotiță, strângând-o ușor cât să n-o oprească din mers. Dintr-odată, o mare de lacrimi stă gata să se reverse. O eliberează din strânsoare și robinetul cu melancolie nu mai curge. Domnișoara Acacia mângâie o altă rotiță - are să mă gâdile la inimă? Mă străduiesc să râd, dar nu-mi iese decât un zâmbet sonor. Atunci, fără să-i dea drumul din mâna dreaptă celei de-a doua rotițe, o apucă iar pe prima cu mâna stângă. Mă sărută, apăsându-mi gura cu putere, și mă simt un Pinocchio însuflețit de Zâna Albastră în carne și oase, doar că mie nu-mi crește nasul. Ea își dă seama, își precipită mișcările, îmi chinuie rotițele mai tare. Vrând-nevrând, de pe buze îmi scapă un geamăt. Sunt surprins, rușinat, dar mai presus de toate, înfierbântat, ca și cum întreg angrenajul mi s-ar

fi preschimbat într-un potențiomtru. Suspinele se transformă în horcăit.

– Am chef de-o baie! îmi șoptește.

Încuviințez din priviri, de altfel, nu știu cu ce n-aș putea fi de acord. Mă răsucesc pe călcâie și mă îndrept spre baie ca să umplu cada cu apă fierbinte.

Pășesc fără zgomot ca să n-o trezesc pe Brigitte pe care o aud tușind din camera de-alături.

Scelipirile argintii ale apei dau impresia că cerul a coborât în apă cu stele cu tot. Ca prin farmec, robinetul meu obișnuit împrăștie stele de spumă în întunericul tăcut al nopții. Ne cufundăm în cadă, cu grijă, ca nu cumva să irosim vreun strop de voluptate. Părem două stelute de fidea în format mare și facem dragoste cu încetinitorul, în clipocitul apei, doar sărutându-ne, fără să ne pătrundem. Niciodată n-am mai trăit o senzație atât de intensă.

Ne stăpânim cu greu, înghițindu-ne strigătele în șoapte de plăcere. Ea se ridică în picioare, se întoarce cu spatele și devenim niște animale feroce.

La sfârșit, mă prăbușesc cât sunt de lung, cum mor actorii într-un western, iar ea începe să urle mutește. Cucul pornește să cânte alene. O, Madeleine...

Domnișoara Acacia adoarme. Îi privesc nemișcat genele lungi, rimelate, care îi sporesc frumusețea sălbatică. Este atât de ispititoare, încât mă întreb dacă pentru postul de cântăreață n-a trebuit să pozeze goală unor pictori imaginari, chiar la lumina zilei.

Seamănă cu un tablou al lui Modigliani, în care personajul a început puțin să sforăie.

A doua zi, viața micuței cântărețe o ia de la capăt, cu aceeași șleahță de bărbați care roiesc în jurul ei, fără un scop precis, ca niște fantome în carne și oase.

Această faună îmbălsămată cu parfumuri îmi dă mai mulți fiori pe șira spinării decât o haită de lupi într-o noapte cu lună plină. Totul miroase a prefăcătorie, a pălăvrăgeală scornită de minți mai înguste decât un cavou. Dacă mă gândesc bine, chiar îi admir curajul de a înota prin vârtejul amețitor de diamante false și noroi.

Într-o bună zi, mi-o vor trimite pe Lună ca să ațâțe poftele trupești ale extratereștrilor. Ea va cânta în pași de dans, va răspunde la întrebările jurnaliștilor lunari, va fi fotografiată și nu se va mai întoarce niciodată. Câteodată îmi spun în sinea mea că numai Joe mai lipsește din povestea asta, cireașa viermănoasă pe tortul plin de mucegai.

În săptămâna următoare, domnișoara Acacia are concert la Sevilla. Scot de la păstrare planșa cu roțile inventată de Méliès și străbat crestele roșii ale munților, ca s-o regălesc în camera ei de hotel, la sfârșitul spectacolului.

Pe drum, porumbelul voiajor îmi aduce o altă scrisoare de la Madeleine. Doar câteva cuvinte, aceleași - care par scrise de o mână străină. Mi-aș fi dorit atât

de mult să aud vești de la ea... Cât aș da să o cunoască pe domnișoara Acacia! Lui Madeleine i-ar fi frică, de bună seamă, de complicațiile iubirii, dar personalitatea micuței cântărețe i-ar alunga toate temerile. Adeseori mă las purtat de vîsul de a le vedea discutând împreună.

A doua zi după concert, hoinărim pe străzile din Sevilla, ca doi îndrăgostiți adevărați. Afară e frumos și un vînticel jilav ne mîngăie trupurile. Măinile se caută neîndemnatice, nu știu să facă ce fac oamenii normali. În bezna nopților, împinse de dorință, se știu una pe alta pe de rost, dar aici, în plină lumină, parcă ar fi patru mâini stîngi care se chinuie să scrie „bună ziua“.

Așa stîngaci cum suntem, semănăm cu un cuplu de vampiri ieșiți la cumpărături fără ochelari de soare. Culmea romantismului. Pentru noi, să stăm în miezul zilei, înlănțuiți, pur și simplu, pe malurile fluviului Guadalquivir, e apogeul erotismului.

Pe deasupra acestei fericiri depline în simplitatea ei, plutește un nor de amenințări. Alături de Acacia mă cuprinde o mândrie de stăpân. Însă, pe măsură ce trece timpul, privirile extaziate ale celor din jur mă fac din ce în ce mai gelos. Deși mă mai consolez la gândul că fără ochelari nu-i în stare să vadă turma de bărbați care mă întrec în frumusețe, totuși, mă simt părăsit în mijlocul mulțimii crescînde de aplaudaci. Trebuie să-mi reintru în rolul de străin și să mă

retrag în pustietatea umbroasă a culiselor, cu atât mai singur, cu cât ea nu-mi înțelege suferința. Cred că nu e prea convinsă că am un ceasornic în locul inimii.

Încă nu i-am explicat că având o inimă improvizată, comportamentul meu este la fel de periculos ca acela al unui diabetic îmbuibat cu ecleruri cu ciocolată de dimineață până seara. Nici nu sunt sigur că vreau să-i dau atâtea lămuriri. Dacă e să mă iau după teoriile lui Madeleine, în clipa asta sunt în pragul morții.

Oare o să-i fac față? Păcătoasa asta de inimă învechită va rezista?

Colac peste pupăză, ca să mai toarne puțin piper în sosul iute ca focul, în care ne scaldăm, domnișoara Acacia este, cel puțin, la fel de geloasă ca mine. Încruntă din sprâncene asemenea unei leoaice gata să se năpustească asupra prăzii, când vreo fetișcană cu pletele în vânt intră în câmpul meu vizual, chiar și când nu suntem în trenul groazei.

La început mi se părea măgulitor, mă vedeam în stare să trec în zbor peste toate opreliștile. Încrederea ei îmi dădea aripi. Mai târziu, când mi-am dat seama că mă ia drept un trișor, aripile mi s-au frânt și, în singurătatea nopților, mi-am pierdut și încrederea în mine.

Povestea noastră nu mai e în sos picant, se scaldă într-o ciorbă înăcrită.

Într-o bună zi, un individ ciudat a venit să candideze pentru postul de sperietoare în trenul groazei. Din acel moment, ciorba înăcrită a început să-mi stea în gât.

E atât de înalt, încât atinge cu fruntea acoperișul trenului. Are ochiul drept acoperit cu o bucată de cârpă neagră, iar cu cel stâng, privește iscoditor prin toate ungherele bâlciului, ca un far în mijlocul mării. Rămâne pironit pe chipul domnișoarei Acacia și n-o mai slăbește.

Brigitte îl angajează pe loc, deși chiar atunci reușisem, în sfârșit, să-i sperii cu adevărat pe clienți, spre disperarea ei. M-a luat așa de repede pe sus, că nici n-am avut timp să mă dezmeticesc. O să-l rog pe Méliès să mă adăpostească o vreme în atelier, dar întâlnirile fierbinți cu micuța cântăreață vor avea de suferit în aceste condiții.

Spre seară, domnișoara Acacia are spectacol într-o sală de teatru din oraș. Ca de obicei, mă furișez în

fundul sălii, abia după prima melodie. Noua sperietoare stă în rândul întâi. Jumătate dintre spectatori nu văd de capul lui. În orice caz, eu nu deslușesc nimic din ce se întâmplă pe scenă.

Văzându-i ochiul țintuit pe domnișoara Acacia, simt că mă arde și cămașa de pe mine. Nici după concert, nu și-a stins o clipă girofarul. Îmi vine să-i spun lampadarului ăstuia ambulant să se care, dar îmi înghit vorbele. În schimb, inima începe să țipe din toți rărunchii, într-un *la* minor cam dogit. Spectatorii se întorc spre mine și-mi râd în nas. Unii se întreabă mirați de unde se aud zgomotele, altul îmi strigă:

– Te recunosc! Tu ești tipul ăla caraghios din trenul groazei!

– Nu mai lucrez acolo de ieri!

– Ah, da? Păcat, făceai chestii haioase!

Parcă sunt aruncat cu câțiva ani în urmă, în curtea școlii. Încrederea în mine câștigată în brațele domnișoarei Acacia s-a dus pe apa sâmbetei. Încet, încet, întreaga mea ființă se face praf și pulbere.

După spectacol, nu m-am putut stăpâni să nu-mi vărs oful. Aleasa inimii mele strâmbă din nas:

– Haide, zău, pentru matahala aia...

– Dar se uită la tine ca la soare!

– Trăncănești întruna despre încredere și uite ce povești scornești pentru un biet pirat chior!

– Ție nu-ți reproșez nimic, să știi, el îți dă târcoale ca un rechin!

Stau în cumpănă. Dacă am încredere în ea, mă tem că piratul o să se facă luntre și punte să o cucerească. Cunosc eu bine privirea asta, și chiar dacă vine de la un singur ochi, are efect înmiit.

Ciorba înăcrită devine sos picant abia în clipa când matahala chioară se apropie și se răstește la noi:

- Nu mă mai țineți minte?

La auzul întrebării, mă trec fiorii pe șira spinării. Am mai avut senzația asta, pe care o urăsc din toată inima, doar când eram școlar.

- Joe, ce-î cu tine aici? strigă domnișoara Acacia, stânjenită.

- Am străbătut în lung și-n lat ca să dau de voi amândoi, peste tot am fost...

I se împleticește limba. Nu s-a schimbat deloc, mai puțin câteva tuleie în barbă și cărpa de pe ochi. Curios că nu l-am recunoscut din prima! Nu-mi vine să cred că Joe e aici în carne și oase. Îmi repet în minte ca să prind curaj: „Aici nu ești acasă, Joe, o să te întorci cu coada între picioare pe meleagurile tale cețoase!”

- Dar voi vă știți de undeva?

- Am fost colegi de școală. Să zicem că suntem cunoștințe vechi, îi răspunde el, zâmbind pe sub mustață.

Sunt împietrit de ură. I-aș sparge ochiul numai-decât și l-aș trimite de unde a venit, dar încerc să-mi păstrez calmul în fața micuței cântărețe.

- Noi doi va trebui să purtăm o discuție, îmi spune, înghețându-mă cu privirea.

– Măine după-masă, la trenul groazei, discutăm între patru ochi.

– Ne-am înțeles. Și nu uita să aduci dublura de la chei! se răstește el amenințător.

Chiar în seara aceea, Joe și-a adus catrafusele în fosta mea cameră. O să doarmă în așternuturile în care m-am hârjonit cu domnișoara Acacia, o să colinde holurile unde ne-am îmbrățișat noi adesea, o să zărească rămășițele viselor noastre în luciul oglinzilor... Îl auzim cotrobăind prin sertare, prin pereții băii în care ne-am pitit.

– Joe e unul dintre foștii tăi iubiți, nu-i așa?

– Ei, iubit... Eram o copilă. Când îl văd acum, mă întreb cum de l-am băgat în seamă!

– Da, și eu mă întreb același lucru... Chiar așa, cum de ți-a căzut cu tronc un băiat ca el?

– Era un fel de căpetenie în școală, pe atunci îi avea pe toți la picioare. Iar eu eram necoaptă, asta-i tot. Ce coincidență că-l cunoaștem amândoi!

– Ba bine că nu.

Nu vreau să-i povestesc ce s-a întâmplat cu ochiul lui Joe. Mi-e frică să nu mă creadă un maniac periculos. În jurul meu simt că se strânge lațul, nemilos. Un singur gând mă obsedează: Joe s-a întors și habar n-am cum o să-i țin piept.

– De ce ți-a cerut dublura de la chei?

– Păi... Brigitte Heim l-a angajat în locul meu la trenul groazei. Așa că i-a dat și camera mea.

- Femeia asta nu-i bună de nimic!

- Nu ea e problema, ci Joe!

- Te-ar fi dat afară oricum, sunt sigură. O să ne căutăm altă ascunzătoare... o să ne petrecem nopțile în cimitire, în lipsă de altceva. Numai bine, o să-mi oferi și mie astfel flori adevărate! Haide, nu-ți face griji, o să-ți găsești de lucru în altă parte. Poate nici n-o să mai fie nevoie să bagi oamenii în sperieți ca să poți trăi. Sunt convinsă că dacă te concentrezi pe ceea ce poți să faci, o să găsești ceva mai bun decât trenul groazei. Plus de asta, nu mai lua așa în tragic întoarcerea lui Joe. Nu te vreau decât pe tine, îți jur!

Vorbele ei mă ung pe inimă, dar nu pentru mult timp. Neliniștea îmi țese în gâtleej o pânză de păianjen, care prinde cuvintele în capcană. Mi-ar plăcea să mă arăt nepăsător, însă tremur din toate încheieturile. Hai, măi, inimioară, nu te lăsa! Nu te da bătută!

Mă chinui zadarnic să pun pe picioare mecanica inimii, mă afund tot mai tare în negurile întunecate ale amintirilor din copilărie. Frica pune stăpânire pe mine, ca în ziua aceea, la școală. O, Madeleine, te-ai face foc și pară, dacă m-ai vedea... Cât mi-ar plăcea să vii diseară și să-mi șoptești la ureche vechiul cântec, *love is dangerous for your tiny heart*. Câtă nevoie am de tine în clipa asta...

Soarele își izbește razele de acoperișul trenului. Ceasornicul inimii mele arată ora douăsprezece fix.

Așteptându-l pe Joe, simt că îmi ia foc pielea roșcovană puțin câte puțin. Trei păsări de pradă se rotesc agale.

M-a căutat ca să se răzbune pe mine și care poate fi cea mai cruntă răzbunare, dacă nu să mi-o fure pe domnișoara Acacia? Stau la pândă. Arcadele Alhambrei își înghit umbrele. O perlă de sudoare mi se prelinge de pe frunte până în ochiul drept. Îmi dau lacrimile de la picătura sărată.

Joe se ivește la colțul străzii principale care străbate bâlciul Extraordinarium. Tremur mai mult de furie decât de frică. Îmi iau o atitudine dezinvoltă, dar sub piele îmi simt angrenajele carbonizându-se. Bătăile inimii fac mai mult zgomot decât hârletul unui gropar.

Joe se oprește la vreo zece metri de mine, față în față. Umbra lui uriașă șterge urmele pașilor care ridică nori de praf.

– Voiam să te revăd, dar nu ca să mă răzbun, cum crezi tu!

Glasul lui îmi sună în ureche asemenea unei detunături de armă. Ca și Brigitte Heim, are darul de-a arunca în aer visele mele de sticlă.

– Nu dau doi bani pe ce spui! M-ai umilit și m-ai bătut ani de-a rândul! Într-o zi, toate acestea s-au întors împotriva ta. Cred că suntem chit.

– Recunosc că ți-am făcut rău înadins, că te-am batjocorit, dar după ce mi-am pierdut o lumină, am înțeles ce înseamnă să suferi. Am văzut privirile înspăimântate, i-am văzut pe oameni schimbându-și

comportamentul, unii mă evitau de parcă aveam o boală molipsitoare, de parcă ar fi orbit și ei dacă mi-ar fi adresat vreun cuvânt. Zi după zi, mi-am dat seama cât rău am putut să-ți fac...

- Nu-mi spune c-ai străbătut jumătate din Europa ca să-ți ceri iertare.

- Nu, ai dreptate. Mai avem niște conturi de reglat. Nu te-ai întrebat niciodată de ce eram așa de înverșunat împotriva ta?

- La început, da... Chiar am căutat să-ți vorbesc, dar mă loveam întotdeauna de un zid. Îți amintești? Locuiam la vrăjitoarea „aia care scoate copiii din burțile târfelor“ și eu eram unul care „a ieșit din burta unei târfe“, ca să citez vorbele dulci pe care mi le repetai întruna... Unde mai pui că eram nou-venit, cel mai pișpirel din clasă, iar inima mea scotea sunete ciudate. Nu era greu să mă domini fizic. Pe scurt, prada ideală... Până în ziua aceea de pomină, când ai întrecut orice măsură.

- Ai dreptate, în mare parte. Nu și într-o privință: în prima zi de școală m-ai întrebat dacă o cunosc pe „micuța cântăreață“, cum îi spuneai tu la vremea aceea. În ochii mei, atunci ți-ai semnat condamnarea la moarte. O iubeam ca un nebun. Înainte să vii, tot anul școlar m-am străduit să mă apropiu de domnișoara Acacia, fără sorți de izbândă. Într-o zi de primăvară, însă, în timp ce patina pe râul înghețat cântând ca de obicei, i s-a crăpat gheața sub picioare.

Înalt cum sunt și cu brațe vânjoase, am reușit s-o scot. Putea să moară. Parc-o văd aievea chircită de frig, în mâinile mele. De atunci, nu ne-am mai despărțit, până la începutul verii. Niciodată n-am fost atât de fericit. Dar în prima zi de școală, după nopți în șir în care am visat s-o revăd, am aflat că a rămas în Granada și nu se știe când se va mai întoarce.

Cuvântul „am visat“ pe buzele lui Joe se potrivește ca nuca în perete, ca și cum un păstor german ar încerca să mănânce un corn și-ar fi cu ochii în patru, ca nu cumva să împrăștie firimituri pe pășune.

— Și chiar atunci te-ai găsit să apari, cu chipul tău nevinovat și cu ghiozdanul în spate, și să-mi spui că vrei s-o reîntâlnești ca să-i oferi o pereche de ochelari. Nu era de ajuns că sufeream ca un câine după ea, a trebuit să mai vii și tu ca să-mi stârnești gelozia dezvăluindu-mi îngrozitorul punct comun pe care-l avem și astăzi: iubirea nemărginită pentru domnișoara Acacia. Îmi aduc aminte cum îți tresălta inima când vorbeai de ea. Te-am urât din prima clipă. Ticăitul ceasornicului tău era pentru mine instrumentul de măsură a timpului pe care-l petreceam departe de ea. O unealtă de tortură care mă făcea să mi te închipui visând la dragostea ei. Iar domnișoara Acacia era a mea.

— Asta nu justifică în niciun fel umilințele zilnice la care m-ai supus. N-aveam cum să ghicesc ce se petrecuse înainte.

– Știu, dar umilințele cotidiene la care te-am supus nu fac nici cât o ceapă degerată pe lângă suferința mea.

Zicând acestea, își scoate bucata de cârpă și-și dă la iveală ochiul ca un albuș de ou brăzdat de dungi albastrii și pătat de sânge închegat.

– Ți-am mai spus o dată, durerea m-a învățat multe despre mine și despre viață. Ți dau dreptate, suntem chit.

Îi vine greu să rostească ultimele cuvinte. Mi-e greu să-l ascult, așa că izbucnesc:

– *Eram* chit. Acum că ai venit, iar o să te iei de mine!

– N-am venit ca să mă răzbun, îți repet. Am venit s-o iau pe domnișoara Acacia în Edinburgh. De ani de zile tânjesc după ea, chiar dacă am îmbrățișat și alte fete. Tic-tacul tău afurisit îmi răsună în cap atât de tare, încât mai că-mi vine să cred că atunci când mi-ai spart ochiul m-ai molipsit cu boala ta. Dacă nu vrea să fie cu mine, mă întorc acasă. Dacă mă vrea, va trebui să dispari. Nu-ți mai port pică, dar o iubesc la nebunie.

– Eu îți port pică, să știi!

– O să-ți treacă! Suntem la fel, nebuni după domnișoara Acacia. Dar în lupta asta, singurul arbitru va fi ea. Cel care-i mai bun să câștige, micuțule Jack.

Își arborează surâsul îngâmfat, pe care îl recunosc dintr-o mie, și îmi întinde mâna cu degete lunguiețe. Îi cedez cheia de la cameră, cu presentimentul infam

că astfel poate să descurie inima domnișoarei Acacia. Îmi dau seama că vraja clipelor petrecute alături de văpaia mea cu ochelari s-a risipit ca toate ale lumii.

Adio, căbănuță liniștită pe malul mării, adio plimbări de-a lungul țărmului, din zori și până-n seară. Pielea, zâmbetul, vorbele, întreaga ei făptură strălucitoare în care îmi venea să mă pierd, „visul aievea“ trăit aici, pe pământ, au devenit trecut. Joe vrea să o ia de lângă mine. Mă afund în întunericul care-mi hrănește vechii demoni. Lăncile ceasornicului se chircesc sub cadranul fragil. Nu sunt încă înfrânt, dar mi-e frică, mi-e foarte frică.

În loc să mă uit cum îi crește pânțelele domnișoarei Acacia ca un grădinar fericit că i-au încolțit semințele, sunt nevoit să scot iar armura din dulap și să-l înfrunt pe Joe.

În aceeași seară, domnișoara Acacia îmi bate la ușă, scoțând flăcări pe nări. Îmi caut de lucru, încercând să închid valiza cu hainele trântite la întâmplare, dar simt că într-o clipită se va dezlănțui furtuna. Ca să-i mai potolesc furia, o alint:

– Ei, ei, norișor de ploaie, ce-i cu tine?

Dacă de obicei e senină ca o zi de vară, în seara asta, tună și fulgeră.

– Așa, deci, spargi ochii oamenilor! Doamne, de cine m-am îndrăgostit?

– Eu...

- Cum ai putut să faci ceva atât de îngrozitor? I-ai spart ochiul!

Trec prin botezul focului – tornada flamenco își pocnește castanietele de praf și își înfige tocurile ascuțite între nervii mei. Nu mă așteptam. Încerc să bâiguie ceva, dar nu-mi dă răgaz.

- Cine ești tu cu adevărat? Dac-ai fost în stare să-mi ascunzi o faptă atât de gravă, ce-o să mai descopăr?

Nici nu îndrăznesc să mă uit în ochii ei bulbucăți de mânie, dar și mai greu de îndurat îmi este amărăciunea sinceră care îi scaldă în lacrimi.

- Cum ai putut să-mi ascunzi ceva atât de monstruos? repetă ea în neștire.

Dezgropându-mi trecutul, ticălosul de Joe a tulburat apele cele mai întunecate. Nu vreau s-o mint pe micuța cântăreață, dar nici nu țin să-i povestesc totul, ceea ce, trebuie să recunosc, e totuna.

- Ei, bine, i-am spart ochiul. Fii convinsă că nu am vrut să se ajungă acolo. Dar a uitat să-ți spună la ce m-a supus EL pe mine preț de câțiva ani, și mai ales de ce-a făcut asta... Joe m-a făcut să trăiesc cele mai negre zile din viața mea. La școală, eram victima lui preferată. Ia gândește-te! Eram nou-venit, o piti-canie care scotea sunete ciudate din inimă... Joe își petrecea toată ziua bătându-și joc de mine, făcându-mă să simt cât sunt de diferit de „ei“. Am devenit un fel de jucărie în mâinile lui. Azi un ou spart în cap, mâine

un pumn în ceasornic și tot așa, zi după zi, mereu în văzul tuturor.

– Știu că-i place să facă pe grozavul, că vrea să atragă atenția, dar nu-i în stare să omoare o muscă. N-avea de ce să se poarte ca un criminal!

– Nu i-am strivit ochiul din cauză că-i place să facă pe grozavul, e mai mult decât atât!

Mă năpădesc amintirile și cuvintele abia țin pasul cu ele. Adânc rănit, rușinat și trist, mă străduiesc din răputeri să vorbesc rar.

– Totul a început în ziua când am împlinit zece ani. Coborâsem în oraș pentru prima oară, îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri. Te-am auzit cântând, apoi te-am zărit. Acele ceasornicului mi-au arătat drumul spre tine, ca atrase de un magnet. Cucul s-a pus pe cântat. Madeleine mă ținea strâns de mână. Am scăpat din strânsoare și te-am găsit. Ți-am răspuns cântând, ca într-o comedie muzicală. Tu cântai, eu îți răspundeam, comunicam într-un limbaj pe care nu-l cunoșteam, dar ne înțelegeam de minune. Tu dansai și-am început să dansez cu tine, deși nu știam niciun pas de dans! Mă simțeam capabil de orice!

– Îmi aduc aminte, îmi aduc bine aminte. Din clipa în care te-am găsit în cabină, am știut că ești tu. Băiețelul ciudat pe care l-am văzut la zece ani, cel care trăia în amintirile mele. Tu erai...

În tonul vocii ei se citește melancolia.

- Mai ții minte? Pluteam într-un balon de aer și Madeleine a avut nevoie de o mână de fier ca să ne smulgă de acolo!

- Am călcat pe ochelari, pe urmă mi i-am pus pe nas, așa răsuciți cum erau...

- Da! Ți-ai pus ochelarii cu un pansament pe lentila dreaptă! Madeleine mă lămurise că e o tehnică folosită pentru a pune la treabă ochiul mai slab.

- Așa e...

- Din ziua aceea, n-am încetat să visez că te voi regăsi. Am rugat-o pe Madeleine cu cerul și cu pământul să mă înscrie la școală când am aflat că te pot găsi acolo, am așteptat o groază, doi ani cel puțin, dar în loc de tine, m-am ales cu Joe. Cu Joe și cu ceata lui de rânjiți. În prima zi de școală, m-a pus naiba să întreb din om în om dacă o știe cineva pe „micuța cântăreață care se lovește de toate lucrurile“. Mi-am semnat condamnarea la moarte. Joe era atât de disperat că nu-i erai alături, încât și-a vărsat toții nervii pe mine. Simțind cât de mult te iubesc, a fost cuprins de gelozie. În fiecare dimineață, pășeam pe poarta școlii cu un gol care rămânea în stomac toată ziua. Trei ani i-am răbdat umilințele. Până în clipa când a hotărât să-mi smulgă cămașa de pe mine și să mă lase gol-puşcă în văzul tuturor. A vrut să-mi deschidă ceasornicul ca să pună și mai multă sare pe rană, dar pentru prima dată i-am ținut piept. Ne-am luat la bătaie și s-a sfârșit rău, după cum știi. Atunci am

părăsit orașul Edinburgh, în plină noapte, cu gândul să ajung în Andaluzia. Am colindat jumătate de Europă ca să te regăsesc. N-a fost ușor deloc. Mi-era dor de Madeleine, de Arthur, de Anna și de Luna. Și acum mi-e dor de ei, în rest... Însă voiam să te revăd, era cel mai mare vis al meu. Știu că Joe a venit să mi-l fure. O să facă orice ca să te îndepărteze de mine. Deja a început, nu vezi?

- Crezi c-aș putea să te părăsesc?

- Nu de tine îmi fac eu griji, ci de puterea lui de a distruge încrederea pe care am câștigat-o pas cu pas. Nu te mai recunosc de când a sosit. Mi-a luat locul în trenul groazei, doarme în patul nostru, singurul loc unde eram la adăpost de ochii lumii. Cum întorc spațele, cum îți toarnă tot soiul de brașoave despre trecutul meu... Am impresia că mi-a furat totul.

- Dar tu...

- Ascultă-mă! Într-o zi, m-a privit drept în ochi și m-a amenințat: „O să-ți sfărâm ceasornicul în atâtea bucățele, că n-o să mai poți iubi niciodată!“ Știe unde să țintească.

- Nici tu nu ești departe.

- De ce crezi că ți-a povestit cum s-a întâmplat cu ochiul?

- Dă din umeri ca o pasăre tristă.

- Joe te cunoaște bine. Știe cum să-ți aprindă fitilele din creier conectate la inima ta în formă de grenadă. Îți cunoaște însă și punctul vulnerabil. Știe că

dacă ți se strecoară în suflet îndoiala, sari în aer. Joe încearcă să ne slăbească puterile, ca să te poată recupera mai ușor! Dacă ți-ai da seama, ai putea să mă ajuți să-l împiedic!

Se răsuțește cu fața spre mine, deschizându-și umbrele pleoapelor. Din ochii ei minunați se preling două lacrimi uriașe. Machiajul i se scurge de pe genele lungi, arcuite. Și în suferință, chipul ei are aceeași frumusețe nepământească ca atunci când e fericită.

– Te iubesc.

– Și eu te iubesc.

Îi sărut gura scăldată în lacrimi. Are un gust de fruct pârguit prea tare. Apoi, domnișoara Acacia se desprinde din îmbrățișare. O privesc dispărând în adâncul pădurii. Umbrele crengilor o devorează.

Doar câțiva pași au dus-o departe, în întuneric. E timpul viselor năruite! Rotițele mi se învârt nebunește, din ce în ce mai gălăgios – și mă dor. O, Madeleine, am senzația că nu o s-o mai văd niciodată.

11

Pe drumul spre Méliès, îmi aud ceasornicul trosnind din când în când. Alcovurile încântătoare ale palatului Alhambra își trimit spre mine ecourile lugubre.

La atelier nu găsesc pe nimeni. Îmi trag sufletul printre invențiile lui din carton presat. Proțăpît în mijlocul lor, încep să le semăn. Par o iluzie ieșită din mâinile unui scamator, un trucaj cu chip uman care visează să devină un om fără trucaje. La vârsta mea, cea mai reușită scamatorie ar fi să mă creadă lumea om în toată firea. O să am puterea să-i arăt domnișoarei Acacia cine sunt cu adevărat și cât de mult tânjesc după ea? O să-i câștig vreodată încrederea deplină? O să-i alung bănuielile că umblu cu scamatorii?

Gândurile mă poartă până în vârful dealului din Edinburgh. Aș vrea să-l aduc aici, chiar în fața palatului Alhambra. Să aflu cum o mai duce familia mea de ocazie. Mi-ar plăcea să-i am lângă mine! Mi-e atât de dor de ei...

În timpul unei mese cu bunătăți gătite după rețete secrete, Madeleine și Méliès ar sta la taclale despre psihologie sau despre tot felul de fleacuri. Apoi, ea și domnișoara Acacia ar purta discuții aprinse despre dragoste până când ar ajunge să se ia la păruială. Ar cădea la pace doar la desert. S-ar împunge una pe alta cu răutate și tandrețe, până ar deveni complice. Pe urmă, ni s-ar alătura Anna, Luna și Arthur, cu poveștile lor pline de haz și de tristețe.

– Ce-ai pățit? Ți s-au înecat corăbiile? Ia hai să-ți prezint niște „frumușele“! mă strigă Méliès, împingând ușa.

Intră braț la braț cu o blondă lălăie, care îmi zâmbește binevoitor, și cu o brunetă durdulie, care trage din țigară ca dintr-un tub de oxigen. Îmi face cunoștință:

– Domnișoarelor! El este tovarășul meu de călătorie și cel mai credincios prieten. El m-a salvat de chinurile dragostei.

Mă simt măgulit. Fetele bat din palme, mijindu-și ochii ademenitori. Când să deschid gura, Méliès îmi taie vorba:

– Îmi pare rău, dar trebuie să mă retrag în dormitor vreo câteva secole, ca să-mi fac siesta.

– Și călătoria pe Lună, cu ea cum rămâne?

– Fiecare lucru la timpul său. E bine să te mai și odihnești din când în când. Un strop de liniște nu strică în procesul de creație.

Mă ardea inima să-i povestesc despre întoarcerea lui Joe, să-l pun să-mi verifice roțițele, să-l mai iscolesc despre viața alături de o văpaie, dar se vede treaba că nu era momentul cel mai potrivit. Puicuțele lui afumate cotcodăcesc deja în cada fierbinte, o să-l las să facă o baie bună.

– S-ar putea să treacă domnișoara Acacia mai pe seară, dacă nu te deranjează...

– Știi bine că nu, simte-te ca acasă.

Mă întorc la trenul groazei să-mi strâng restul de lucruri. Gândul că plec pentru totdeauna din locul acesta bântuit de amintirile domnișoarei Acacia mai adaugă un pic de sare pe rană. Unde mai pui că începuse să-mi placă să-i văd pe clienți râzând la spectacolele mele.

Un afiș cât toate zilele cu portretul lui Joe stă lipit peste al meu. Odaia e încuiată. Boarfele care nu mi-au încăput în valiză mă așteaptă pe hol, burdușite pe planșa cu rotile. Am devenit o fantomă de-a binelea. Nu mai înspăimânt pe nimeni, nimeni nu pufnește în hohote la vederea mea, sunt invizibil. Până și privirea tăioasă a Brigittei Heim trece prin mine ca prin sită, ca și cum n-aș mai exista.

Un băiat care stătea la coadă, așteptând să intre la spectacol, îmi iese în cale:

– Scuzați-mă, domnule, nu sunteți omul-ceasornic?

– Cine? Eu?

– Da, dumneavoastră! V-am recunoscut ticăitul! Așadar, vă întoarceți la trenul groazei?

– Nu, tocmai plecam.

– Haideți, domnule, veniți înapoi! Toată lumea vă simte lipsa...

Nu mă așteptam la atâta prietenie. Rotițele încep să vibreze de plăcere.

– Cum să vă spun, în trenul groazei am îmbrățișat o fată pentru prima oară în viața mea. Dar de când cu Joe uriașul, s-a isprăvit totul. Îi e frică să mai pună piciorul aici. Nu ne lăsați, domnule, cu Joe uriașul!

– Are dreptate, ne distram de minune până să vină el! exclamă un puști.

– Veniți înapoi! adaugă altul.

În timp ce îi salut și le mulțumesc pentru cuvintele de laudă, se aude cântecul cucului. Cei trei copilandri bat din palme, câțiva oameni mari îi îngână șovăitori.

Cocoțat pe planșa cu roțile, sunt gata să străbat strada care trece prin fața palatului, în strigătele de încurajare ale mulțimii.

– Trebuie să vă întoarceți! Trebuie să vă întoarceți!

– Trebuie să pleci! răsună deodată o voce groasă.

Mă răsucesc. Joe se uită la mine cu un zâmbet de învingător. Îmi închipui că așa ar zâmbi dinozaurii, rar și neliniștitor.

– Tocmai plecam, dar te previn, nu scapi tu cu una cu două! Ai câștigat doar bătălia pentru trenul

groazei, nu tot războiul! Eu sunt prințul inimii ei! Știi tu despre cine vorbesc!

Mulțimea începe să ne încurajeze ca la o luptă între cocoși.

– Încă nu ți-ai dat seama de nimic?

– De ce anume?

– Nu ți se pare că domnișoara Acacia te privește cu alți ochi?

– Hai să nu ne spălăm rufele în public, Joe! Nu rosti nume!

– Totuși, v-am auzit certându-vă ieri-seară, în baie...

– Bineînțeles, i-ai turnat numai minciuni despre mine!

– Nu i-am spus decât că mi-ai spart ochiul din senin! Nu cred c-am greșit cu ceva!

Unii se desprind din mulțime și trec de partea lui Joe, alții – mult mai puțini – rămân de partea mea.

– Ai spus că o să fie o luptă dreaptă! Mincinosule!

– Tu vorbești de minciuni? Tu care falsifici totul! Tu care-ți trăiești viața visând! Invențiile tale poetice nu sunt decât niște gogorițe! Ai un stil diferit, dar tot acolo ajungi... Mă rog, te-ai întâlnit azi cu ea?

– Nu încă.

– Ți-am luat slujba, ți-am luat camera. Ce mai vrei? Ai pierdut totul! Și pe ea ai pierdut-o, micuțule Jack! Asta este! Ieri, după cearta voastră, a apărut la ușa mea. Avea nevoie de o alinare după criza de gelozie pe care i-ai făcut-o... Nici n-am adus vorba de

prostiile tale, de ceasornicul tău stupid. Am discutat chestii de viață. Dacă și-ar dori să locuiască într-un colțișor retras, ce casă i-ar plăcea, dacă vrea să aibă copii... Asta am vorbit, pricepi?

Intru la bănuiele. Mă trec fiori pe șira spinării. Mă zguduie frisoane peste tot, sub piele.

- Ne-am amintit și de ziua aceea când era să rămână blocată în lacul înghețat. Și s-a ghemuit în brațele mele. Ca atunci, exact ca atunci.

- O să-ți crăp și celălalt ochi, lepădătură!

- Și ne-am îmbrățișat. Ca în ziua aceea, exact ca atunci.

Se învârte pământul cu mine, mă simt vlăguit de toate puterile. Aud ca prin vis glasul Brigittei Heim anunțând începutul spectacolului în trenul groazei. Mi se taie respirația, mă sufoc, mă fac urât ca noaptea.

Până să plece în treaba lui, Joe mă mai zgândăre o dată:

- Nici măcar nu te-ai prins c-o vei pierde. Mă așteptam la un vrăjmaș neînduplecat. Nu-i de nasul tău!

Mă năpustesc asupra lui cu acele înainte ca un taur pipernicit cu coarne de plastic, iar el e toreadorul furunos gata să implănte sabia în mine. Mă apucă de guler cu mâna dreaptă și, fără nicio efortare, mă azvârle cât colo, cu nasul în țărână.

Apoi, dispare în trenul groazei, urmat de mulțime. Rămân așa o veșnicie, cu brațul rezemat neputincios de planșa cu rotile.

Fac iar cale întoarsă spre atelierul lui Méliès. Drumul mi se pare lung cât o zi de post. De fiecare dată când ceasornicul anunță ora exactă, mi se pare că îmi pătrunde un cuțit între oase.

Ceasornicul bate miezul nopții. O aștept pe domnișoara Acacia, zgâindu-mă la luna de carton pe care a meșterit-o prestidigitatorul pentru Dulcineea lui. Douăsprezece și zece, douăsprezece și douăzeci și cinci, unu fără douăzeci. Mecanismul inimii mele se încălzește și miroase a ars. Ciorba înăcrită se îngroașă. Și totuși am făcut tot ce mi-a stat în putință ca să n-am îndoieli.

Méliès iese din cameră în alaiul vesel al nurilor. Chiar amețit, înțelege că nu mi-e bine. Cu o privire blândă, le face semn „frumușelelor“ să se potolească, să nu mă cuprindă și mai tare tristețea, văzându-i pe ei așa de veseli.

Domnișoara Acacia n-a venit.

Ziua următoare, domnișoara Acacia urmează să aibă un concert într-un cabaret din Marbella, o stațiune balneară la câțiva kilometri de Granada. „Uite un prilej să vă întâlniți, departe de Joe“, îmi spune Méliès.

Îmi dă cu împrumut costumul lui cel mai frumos și pălăria care îi poartă noroc. Stărui să vină cu mine, iar el acceptă la fel de senin ca atunci când ne-am văzut prima oară.

Pe drum, înlăuntrul meu se dă o luptă între dorință, frică și îndoială. N-aș fi crezut niciodată că o să fie atât de greu să țin lângă mine ființa pe care o iubesc din toată inima. Ea mi se dăruiește toată, fără reținere, mi-a pus sufletul ei în palmă cu mărinimie. Eu fac la fel, dar nu se cunoaște. Poate că nu știu să mă dăruiesc. Dar pentru asta n-o să mă dau bătut, n-o să cobor din trenul cel mai fermecat din viața mea, care scuipe narcise în flăcări, nu aburi. Chiar în seara asta

o s-o încredințez că sunt gata să mă schimb, că accept orice, numai să mă iubească. Și totul va fi ca înainte.

Scena se înalță chiar în buza mării și totuși lumea întreagă pare să se fi adunat în jurul ei. Undeva în primul rând, îl zăresc pe Joe, pe veșnicul Joe, totemul care are puterea să-mi facă trupul să se cutremure.

Micuța cântăreață intră în scenă, tropăie cu o violență nebănuită, din ce în ce mai tare. Țipă, chiuie, urlă, de parcă s-ar fi întrupat în ea un lup. Un blues o cru îi însoțește dansul de flamenco. Pe limbă îi sfârâie ardei iuți. Rochia îi face ape portocalii, semănând cu o pudrieră cântătoare. În seara asta, o ceată de demoni este exorcizată.

Deodată, cu trosnet de lemn ars, călcâiul stâng îi străpunge podeaua, urmat de cel drept. Mă reped să o sprijin, dar nu pot trece printre oamenii care nu mișcă un deget, dar se îmbulzesc să se uite cum se înfinge ca un cui viu. Îi întâlnesc privirea, dar nu cred că mă recunoaște, poate din cauza pălăriei lui Méliès. Joe se năpustește spre ea, croindu-și iute drum prin mulțime. Parcă înot împotriva curentului. El mi-o ia înainte. În doar câteva clipe, o va prinde de mână. Nu pot s-o las în brațele lui. Domnișoara Acacia e rănită, chipul îi este schimonosit de durere. Nu e genul să plângă din orice. Mi-ar plăcea să fiu doctor sau mai bine un vrăjitor capabil s-o pună imediat pe picioare. Trec peste capetele mulțimii ca în trenul groazei. O s-o prind, o s-o prind. Îi e rău și nu vreau.

Spectatorii se înghesuie lângă scenă „s-o vadă“. Îl ajung din urmă pe Joe. Colții podelei n-o s-o înghită, o să-i împiedic! De data asta, nu mă las! O s-o salvez pe domnișoara Acacia și în brațele ei o să-mi găsească și eu salvarea.

Biciul durerii îmi șfichiuite trupul, din adâncul inimii până în plămâni. Joe m-a depășit. Mi-o ia pe domnișoara Acacia chiar de sub nas, apucând-o cu degetele lui care nu se mai termină. Sunt purtat de gândul de a o salva. Îi cuprinde trupul moale de pasăre. Ceasornicul scârțâie ca mii de bucăți de cretă pe tablă. O duce în brațe pe domnișoara Acacia, de parcă ar trece-o pragul. Chiar și în brațele lui mi se pare frumoasă. Dispar amândoi în cabina ei. Cu greu mă stăpânesc să nu urlu, îmi tremură trupul. Ajutor, Madeleine! Trimite-mi o armată de inimi din oțel.

Trebuie să deschid ușa cu orice preț. Mă trântesc în ea cu toată puterea și mă prăbușesc în fața ușii care rămâne încuiată. Mă ridic cu greu de pe jos. Îmi zăresc propria imagine în oglindă. Un cucui vinețiu mi se umflă la tâmpla stângă.

După mai multe încercări, ușa se deschide și o văd pe domnișoara Acacia în brațele lui Joe. Rochia roșie, ușor sumeasă, se asortează cu perlele de sânge care i se rostogolesc pe pulpe. Pare că a mușcat-o și că e gata s-o înfulece.

– Da' ce-i cu tine? Ce ți s-a întâmplat? mă întrebă ea, apropiindu-și mâna să-mi mângâie cucuiul.

Mă feresc în lături.

Inima are o pornire de tandrețe, dar mânia e mai puternică. Privirea domnișoarei Acacia se împlânzește. Joe îi strânge la piept trupul moale de pasăre, ca și cum ar fi apărat-o de mine. O, Madeleine, tăblița de deasupra patului se clatină deja! Simt până-n vârful limbii bătăile inimii.

Domnișoara Acacia îl roagă pe Joe să iasă. Îi ascultă rugămintea cu politețea demodată a unui judoka, nu înainte de a o așeza pe un scaun cu atâta grijă, de parcă s-ar fi temut să nu se rupă. Gesturile lui delicate îmi sunt insuportabile.

- L-ai îmbrățișat pe Joe?

- Poftim?

- Cum ai auzit!

Am stârnit o adevărată avalanșă.

- Dar cum poate să-ți treacă prin cap așa ceva? N-a făcut decât să mă ajute să-mi scot piciorul din podeaua aia blestemată! Ai văzut doar, nu?

- Am văzut, dar ieri, el mi-a povestit că...

- Chiar crezi că vreau să mă întorc în Edinburgh cu el? Crezi că-ș putea să-ți fac una ca asta? Tu chiar nu înțelegi, pe cuvântul meu!

Teama că o voi pierde și durerea de cap se amestecă într-un vârtej electric de neoprit. O să vomit jărat, îl simt urcând pe esofag și inundându-mi creierul. Scurtcircuit sub țeastă. Pronunț sentințe definitive. Imediat ce le rostesc, aș vrea să le pot retrage,

dar fierea e prea amară. Simt că se rup, pe rând, toate lanțurile care ne legau. Corabia noastră se scufundă lovită de-atâtea cuvinte grele ca plumbul. Aș vrea să pot opri mașinăria care își scuipă resentimentele până nu e prea târziu, dar nu izbutesc.

Fără o vorbă, Joe își bagă capul prin crăpătura ușii, doar ca să-i arate domnișoarei Acacia că stă de veghe la căpătâiul ei.

– Nu se întâmplă nimic, Joe! Fii pe pace!

O tristețe nemărginită îi sticlește în privire, dar rombul gurii s-a strâns a mânie și dispreț. În ochii ei, care m-au fermecat altădată deschizându-și petalele pleoapelor, acum nu mai văd decât neguri și ploii.

E cel mai rece duș care mă readuce cu picioarele pe pământ. În oglinda spartă a ochilor ei mă văd pe mine însumi: o să distrug totul, dacă nu mă opresc cât mai repede.

Încerc imposibilul, mărturisindu-i ceea ce am vrut întotdeauna să-i ascund. Cu asta ar fi trebuit să încep, îmi dau seama, dar așa fac eu lucrurile, complet de-a-ndoaselea. E timpul să întorc foaia.

– Te iubesc fără noimă, pentru că mi-e inima bolnavă din copilărie. Doctorii mi-au interzis cu desăvârșire să mă îndrăgostesc, ceasornicul e prea fragil pentru dragoste. Mi-am pus totuși viața în mâinile tale, n-a fost vis, iubirea ta mi-a dat un leac așa de puternic, încât m-am simțit în stare să mut și munții din loc pentru tine.

La orizontul obrajilor ei nu se arată însă nicio gropiță.

– Acum, fac totul pe dos, pentru că nu mai știu cum s-o dau ca să nu te pierd și mă doare. Te iub...

– Tu chiar crezi în minciunile tale, nu te încurci! Ești jalnic de-a dreptul! îmi taie ea vorba. Sunt convinsă că nu te-ai fi purtat așa, dacă ar fi existat un dram de adevăr în tot ceea ce îndrugi... În niciun caz așa. Pleacă, du-te, te rog!

Scurtcircuitul se intensifică și pune stăpânire pe ceasornicul meu roșu. Rotițele se întretaie într-un vaiet prelung și înfiorător. Îmi arde creierul, îmi simt inima în craniu. Sunt sigur că se vede prin pupile.

– Nu sunt decât un șarlatan, asta crezi? Ei, bine, o să-ți dovedesc că nu sunt, chiar acum!

Încep să trag de acele ceasornicului cu toată puterea. Mă doare îngrozitor. Ca un turbat, apuc de cadran cu amândouă mâinile și îl zdruncin, cu gândul să-l smulg din țâțâni. O să scot piatra asta de moară și o s-o arunc la gunoi de față cu ea! Ca să priceapă, în sfârșit! Durerea e insuportabilă. La primul ac, nu se întâmplă nimic. La al doilea, la fel. În al treilea lovesc de parcă aş avea în mână un pumnal. Îi aud vocea sugrumată implorându-mă: „Oprește-te... Oprește-te odată!“ Între plămâni, un buldozer strivește totul în calea lui.

Unii oameni pretind că atunci când se apropie moartea vezi o lumină orbitoare. Eu n-am văzut decât

umbre. Cât vezi cu ochii, umbre uriașe și o vijelie de fulgi negri. Troiene de zăpadă întunecată în care mi se afundă mâinile, apoi brațele larg deschise. Sângele țâșnește peste tot, înflorind trandafiri roșii. Apoi, trandafirii se șterg, iar trupul meu se pulverizează. Sunt neliniștit și agitat deopotrivă, de parcă ar urma să fac o lungă călătorie cu avionul.

Pe dinaintea ochilor îmi trec ultimele scânteii de vis: domnișoara Acacia unduindu-se în pași de dans pe tocurile ei ascuțite, Doctorița Madeleine la căpătâiul meu, întorcându-mi ceasul, Arthur fredonând *Oh When the Saints*, domnișoara Acacia unduindu-se în pași de dans, iarăși și iarăși, la nesfârșit...

În cele din urmă, urletele înfiorătoare ale domnișoarei Acacia mă trezesc din visare. Ridic pleoapele și mă uit țintă la ea, frământând în palme două ace de ceasornic făcute bucăți. Privirea plină de amărăciune și de furie i s-a umplut de teamă. Obrajii îi pălesc, sprâncenele ridicate îi brăzdează fruntea. Ochii părjoliți de dragoste altădată, acum seamănă cu găurile întunecate ale unui craniu. Am impresia că stau față în față cu o moartă care nu și-a pierdut frumusețea nici pe celălalt tărâm. Mă cuprinde un sentiment adânc de rușine. Mă urăsc mai mult decât îl urăsc pe Joe.

Domnișoara Acacia iese din cabină. Ușa trântită îmi sună în urechi asemenea unui pocnet de armă. Din

pălărie își ia zborul o pasăre uitată pesemne de Méliès. Mi-e frig, îmi îngheață sângele în vene. S-a lăsat pe pământ cea mai friguroasă noapte din lume. Frigul o să-mi străpungă inima cu mii de andrele înghețate și curând n-o să mai simt durerea.

Micuța cântăreață îmi trece pe dinainte fără să-mi arunce un ochi și dispăre în beznă ca o cometă tristă. Aud bubuitul unui tunet și câteva înjurături în spaniolă. Creierul îmi poruncește să zâmbesc, dar mesajul se pierde pe drum.

La câțiva metri deasupra scenei, un fulger spintecă cerul în două. Umbrelele se deschid ca florile de toamnă târzie; am obosit să mor puțin câte puțin, în fiecare zi.

Apăs ceasornicul cu podul palmei și roțițele sunt năclăite de sânge. Mi se învârte capul, mi se împletesc picioarele. Cum încerc să pășesc, îndată mi se înmoaie genunchii aidoma unui schior ageamiu.

La fiecare spasm, pasărea cântătoare geme, plângându-și parcă așchiile mărunte împrăstiate de jur împrejur. Mă cuprinde un somn adânc. Mă afund în ceață, cu gândul la Jack Spintecătorul. O să sfârșesc asemenea lui, în neputința de a trăi altfel de povești de dragoste decât cu femeii moarte?

Am încercat totul pentru domnișoara Acacia, visele, realitatea, nimic nu merge. Mi-aș fi dorit, o, cât de mult mi-aș fi dorit, poate prea mult mi-aș fi dorit să meargă! Oricum, mă socoteam în stare să fac totul

pentru ea, să macin grăunțe de lună și să i le presar pe pleoape, să nu închid un ochi până la cântatul cocoșilor, să mă culc la cinci dimineața în șuieratul păsărilor, să străbat lumea în lung și în lat doar ca s-o revăd... Și uite rezultatul!

Un fulger își croiește drum printre arbori și adastă cuminte pe nisipul țărmului. Pentru o secundă, lumina se scaldă în mare. Poate că domnișoara Acacia n-a rostit ultimul cuvânt...

În clipa următoare, însă, spuma înghite fulgerul, aruncând din nou Marbella în întuneric. Spectatorii o iau iepurește la fugă prin ploaie. E timpul să-mi strâng iar bagajele înșesate cu vise.

13

I-a luat vreo două zile lui Méliès să mă târască din Marbella până în Granada. Când ajungem, în sfârșit, la marginea orașului, palatul Alhambra mi se pare un cimitir al elefanților. Din pământ se înalță colți argintați gata să mă sfâșie.

– Vino-ți în fire! Vino-ți în fire, băiete! Nu te lăsa! Nu mă lăsa! îmi șoptește Méliès.

Dar nu-l aud. Îmi plec ochii spre acele ciopârțite și mi se face frică, aducându-mi aminte de ziua în care m-am născut.

Tot ce-a avut sens pentru mine s-a spulberat în vânt. Visul să-mi întemeiez o familie și să-mi îngrijesc inima ca să trăiesc mult și bine, toate visele mele de om mare s-au topit ca fulgii atinși de flăcări. Ce ți-e și cu dragostea asta! Doar Madeleine m-a prevenit, dar n-am vrut să fac decât ce mi-a dictat inima.

Abia îmi urnesc picioarele. O vâlvătaie uriașă îmi arde pieptul, dar parcă sunt sub anestezie. N-aș simți nimic, nici dacă mi-ar trece un avion prin creier.

Acum mai am un singur dor: să fiu pe vârful dealului din Edinburgh. O, Madeleine, dacă...! M-aș arunca direct în pat. Sigur aș mai găsi sub pernă câteva vise din copilărie... și-aș căuta să nu le strivesc sub povara grijilor de adult care mi s-au cuibărit sub frunte. Aș încerca să adorm, gândindu-mă că n-o să mă mai trezesc niciodată. Și m-aș liniști ca prin farmec. A doua zi, m-aș trezi într-o stare jalnică, țicnit ca un boxer ratat, dar Madeleine ar găsi leacul să mă facă nou-nouț.

Méliès îmi întinde patul din atelier. Sângele se împrăștie pe cearșaful alb – un vârtej de petale trandafirii căzute în zăpadă. „Fir-ar să fie, am pătat tot așternutul!” îmi spun în sine, într-o zvâcnire de luciditate. Am capul greu cât o piatră de moară, creierul refuză să mai rămână închis în craniu, așa cum inima a obosit să mai stea sub cadranul ceasornicului.

– Vreau să-mi schimb inima! Pune-mi alta, m-am săturat de mine însumi!

Méliès mă privește îngrijorat.

– Nu mai suport mașinăria asta care trosnește când ți-e lumea mai dragă.

– Știi ce cred eu? Că nu lemnul ceasornicului e problema ta!

– Am senzația că îmi crește o acacia uriașă între plămâni. Astă-seară, l-am văzut pe Joe purtând-o pe brațe și mi-am ieșit din minți. Nu mi-aș fi închipuit că va fi atât de dureros. Și m-a durut și mai tare când ea a plecat trântind ușa.

– Știi, măi, băiete, că te joci cu focul când ai dat cheia inimii tale unei scânteii!

– Pune-mi o inimă nouă, să încep numărătoarea de la zero. Nu mai vreau să mă îndrăgostesc niciodată!

Zărindu-mi în ochi sclipirile de nebunie sinucigașă, Méliès își dă seama că n-are rost să mai discutăm. Mă așază pe masa lui de lucru, așa cum făcea pe timpuri Madeleine, și îmi spune să am răbdare.

– Așteaptă, o să găsesc eu ceva!

Nu izbutesc să mă liniștesc, roțițele au luat-o razna, scârțâind din toate încheieturile.

– Sunt convins c-o să găsesc o piesă de schimb... adaugă el.

– Mi-a ajuns până-n gât să tot fiu reparat, vreau ceva destul de zdravăn cât să suporte emoțiile puternice, ca toți ceilalți oameni! N-ai un ceas de schimb?

– Știi bine că n-o să te ajute la nimic. Mai întâi, ar trebui să-ți repari inima din carne și sânge. Și pentru asta, n-ai nevoie nici de doctor, nici de ceașornicar. Ai nevoie de iubire sau de timp – de foarte mult timp.

– N-am nici chef să mai aștept și nici parte de dra-
goste, așa că pune-mi alt ceas, te implor!

Méliès pleacă în oraș să-mi caute o inimă nouă.

– Până mă-ntorc eu, încearcă să te odihnești puțin!
Și nu cumva să faci vreo prostie.

Mă hotărâse să-mi întorc ceasul pentru ultima oară. Îmi fuge pământul de sub picioare. Mă apucă un sentiment de vină față de Madeleine care s-a străduit atâta să mă pună pe picioare și să merg înainte fără să mă prăbușesc. Mi-e rușine de mor.

O durere ascuțită mă înțepă sub plămâni, îndată ce vâr cheița în încuietore. Câteva picături de sânge mi se rostogolesc de-a lungul acelor, ca niște perle roșiatice. Dau s-o scot, dar e înțepénită. Cu puterile sleite care mi-au mai rămas, mă chinui s-o deblochez scociorând cu unul dintre acele rupte. Când izbutesc în cele din urmă, sângele începe să curgă șiroaie prin încuietore. Se trage cortina.

Méliès se întoarce acasă. Îl văd ca prin ceață, de parcă aş avea ochii domnișoarei Acacia.

– Ți-am găsit o inimă nou-nouță, fără cuc și cu un ticăit mai slab.

– Mulțumesc...

– Îți place?

– Da, mulțumesc...

- Ești sigur că nu mai vrei inima lui Madeleine care ți-a salvat viața?

- Sigur.

- N-o să mai fii niciodată ca înainte, știi, nu?

- Tocmai asta îmi doresc.

Nu-mi mai amintesc nimic din ce s-a întâmplat după discuția noastră, poate doar o vagă senzație de vis și o stare de mahmureală de zile mari.

Când deschid ochii în sfârșit, zăresc vechiul ceașornic pe noptieră. Ce caraghios e să-ți poți lua inima între degete! Cucul nu mai cântă. Pe căpșor i s-a așternut praful. Mă simt ca o stafie trăgând dintr-o țigară, rezemată chiar de piatra ei funerară, numai că sunt viu. Sunt îmbrăcat într-o pijama ciudată prin care zăresc două tuburi conectate la venele mele – înc-o mașinărie am de cărat cu mine!

Mă uit cu băgare de seamă la inima cea nouă. Nu are nici un ac, nu scoate nici cel mai mic sunet. Cât oi fi dormit? Mă ridic cu greu în picioare. Durerea îmi sfâșie tot trupul. Méliès nu e nicăieri. O femeie în alb stă așezată la birou. Pesemne, vreo altă „frumușică” de-a lui! Îi fac semn. Ea tresare, de parcă ar fi văzut un strigoi. Îi tremură mâinile. A dat Domnul să sperii și eu pe cineva!

- Sunt așa de fericită să vă văd teafăr! Dac-ați ști...
- Și eu! Unde-i Méliès?

- Luați loc, trebuie să vă explic unele lucruri.

- Am impresia că am stat întins timp de cinci sute cincizeci de ani, mă pot ține pe picioare cinci minute!

- Sincer, e de preferat să rămâneți întins... O să vă dezvălui lucruri importante, pe care nimeni n-a vrut să vi le spună.

- Unde-i Méliès?

- S-a întors la Paris acum câteva luni și m-a rugat să am grijă de dumneavoastră. Să știți că vă iubea foarte tare. Era fascinat de efectul ceasornicului asupra imaginației dumneavoastră. Când ați avut accidentul, a fost foarte necăjit că nu v-a dezvăluit din vreme taina pe care-o duceți cu dumneavoastră, chiar dacă nu era convins că asta avea să schimbe cursul evenimentelor. Dar acum, trebuie să aflați adevărul.

- Ce accident?

- Nu mai țineți minte? mă întreabă întristată. La Marbella, ați încercat să vă smulgeți ceasornicul cusut de inimă.

- Ah, da, îmi aduc aminte...

- Méliès s-a străduit să vă pună una nouă, ca să vă ridice moralul.

- Să-mi ridice moralul! Eram în pericol de moarte!

- Da, toți credem că-i sfârșitul lumii când ne despărțim de ființa iubită. Eu vorbesc despre inimă, în sensul mecanic al termenului. Fiți ochi și urechi, știu că ceea ce-o să vă spun e greu de crezut...

Se așază lângă mine și-mi ia mâna dreaptă într-a ei. Tremură toată.

– Ați fi putut trăi și fără ceasurile astea, și fără cel vechi și fără acesta nou. Nu au nicio legătură directă cu inima dumneavoastră fizică. Nu sunt cu adevărat proteze, ci un placebo care din punct de vedere medical n-are niciun efect.

– Imposibil! De ce-ar fi inventat Madeleine toată povestea asta?

– Din motive psihologice, fără îndoială. Poate ca să vă apere de propriii demoni. Mulți părinți fac asta, mai mult sau mai puțin.

– Înțeleg acum de ce m-a sfătuit mereu să caut un ceasornicar ca să-mi lecuiască inima, nu un doctor. Nu pricepeți o iotă din felul acesta de medicină!

– Îmi dau seama că vă vine greu să vă treziți atât de brusc la realitate, dar e timpul să vă fixăm ora, scuzați-mi expresia, dacă vreți să trăiți cu adevărat.

– Nu cred nimic din ce-mi spuneți!

– E normal, ați crezut toată viața în povestea cu inima-ceasornic.

– Și de unde cunoașteți povestea vieții mele?

– Am citit-o... Méliès a așternut-o pe hârtie. Uitați cartea!

Omul fără trucaje, așa scria pe copertă. O frunzăresc iute, parcurg epopeea noastră prin Europa, Granada, reîntâlnirea cu domnișoara Acacia, întoarcerea lui Joe...

- Nu-i citiți încă sfârșitul! mă oprește ea, dintr-odată.
- De ce?
- Mai întâi trebuie să vă obișnuiți cu ideea că viața dumneavoastră nu e legată de ceasornic. Numai așa puteți schimba finalul cărții.
- N-aș putea să cred asta niciodată, cu atât mai puțin să o accept.
- Ați pierdut-o pe domnișoara Acacia, crezând cu tărie în inima dumneavoastră de lemn.
- Tăceți!
- V-ați fi putut da seama, dar povestea ceasornicului a pus stăpânire pe dumneavoastră... Trebuie să mă credeți, neapărat. Citiți a treia parte, dacă țineți morțiș. Deși veți suferi pe moment, vă veți reveni.
- De ce nu mi-a spus Méliès toate astea?
- Méliès considera că nu sunteți pregătit să o auziți, psihologic vorbind. La ce stare aveți când v-ați întors la atelier, în noaptea cu „accidentul“, Méliès s-a gândit că e periculos să vă dezvăluie adevărul. Își făcea reproșuri că nu v-a mărturisit mai înainte... De fapt, cred că a fost el însuși fermecat de idee. Vă semăna, credea în toate iluziile. Prindea curaj văzându-vă pe dumneavoastră persistând în iluzie cu atâta convingere... Până în seara aceea tragică.
- În clipa asta, n-am niciun chef să mă întorc în trecut.
- Vă înțeleg, dar trebuie să vă povestesc ce s-a întâmplat imediat după aceea... Vreți ceva de băut?

- Da, mulțumesc; dar nu alcool, mă doare capul.

În timp ce infirmiera se duce să-mi caute un leac potrivit care să-mi potolească emoțiile, mă uit la vechiul meu ceasornic uitat pe noptieră, apoi la cel nou de sub pijamaua boțită. Cadranul este din metal, iar acele stau la adăpostul unui geam. Deasupra numărului 12 atârnă o sonerie ca de bicicletă. Ceasul îmi dă mâncărimi, ca și cum mi-ar fi fost greafată inima incompatibilă a altcuiva. Mă întreb ce trăsnaie îmi va mai spune femeia asta ciudată îmbrăcată în alb.

- În ziua aceea, începe ea, Méliès s-a dus la un ceasornicar din oraș ca să vă liniștească măcar provizoriu. Între timp, dumneavoastră ați încercat să vă întoarceți ceasul stricat. Vă amintiți?

- Da, vag.

- După cum mi-a descris Méliès, v-a găsit aproape inconștient, într-o baltă de sânge.

- Da, se învârtea tot pământul cu mine...

- Ați făcut o hemoragie internă. Când și-a dat seama, Méliès și-a adus aminte de mine și a venit în grabă să mă caute. Deși mi-a uitat sărutările foarte repede, n-a uitat talentul meu de infirmieră. V-am oprit sângerarea cu o mare precizie, dar nu v-a revenit cunoștința. A insistat să vă facă operația făgăduită. Cu o inimă nouă, zicea că vă veți trezi într-o stare psihică mai bună. O faptă la limita superstiției. Se temea că veți muri.

O ascult depănându-mi povestea, ca și când mi-ar aduce vești despre cineva știut doar din vedere. Mi-e greu să fac legătura între ceea ce-mi spune și propria realitate.

– Eram îndrăgostită lulea de Méliès, chiar dacă nu-mi răspundea cu aceeași dragoste. Am avut grijă de dumneavoastră doar ca să stau în preajma lui. Apoi, citind *Omul fără trucaje*, m-am apropiat sufletește de personaj. De atunci, am intrat în povestea cărții, la propriu și la figurat. Veghez la căpătâiul dumneavoastră din ziua accidentului.

Rămân pur și simplu înmărmurit. În emisfera dreaptă, sângele pâlpaie ca un far. „Poate-spune-adevărul“, „Poate-spune-adevărul.“

– În opinia lui Méliès, când v-ați distrus ceasornicul chiar sub ochii domnișoarei Acacia, ați vrut să-i dovedeți cât suferiți și cât o iubiți. Un gest prostesc, făcut din disperare. Dar, la urma urmei, erați doar un adolescent – mai rău, un adolescent cu vise de copil, care nu se poate abține să nu amestece realitatea cu visul, ca să poată supraviețui.

– Acum câteva minute, eram la fel...

– Ba nu, n-ați mai fost adolescentul-copil din clipa în care ați luat hotărârea să vă părăsiți inima cea veche. De asta se temea Madeleine: că o să deveniți un om în toată firea.

Cu cât îmi repet de mai multe ori în minte „imposibil“, cu atât îmi răsună mai tare în cap cuvântul „posibil“.

– Eu nu fac decât să vă povestesc ce am citit în cartea lui Méliès. Mi-a dat-o înainte de a pleca la Paris.

– Când are de gând să se întoarcă?

– Cred că n-o să se mai întoarcă niciodată. Acum are doi copii și muncește de zor să realizeze fotografia în mișcare.

– A devenit tată?

– La început ne scria în fiecare săptămână, mie și dumneavoastră. Acum, aștept luni de zile ca să-mi trimită vești; poate se teme să nu-i dau de știre c-ați murit.

– Cum adică luni de zile?

– Suntem în 4 august 1892. Ați stat în comă aproape trei ani. Știu că n-o să mă credeți. Priviți-vă în oglindă. Lungimea părului măsoară timpul trecut.

– Deocamdată nu vreau să mă uit la nimic.

– În primele trei luni, vă ridicăți pleoapele pentru câteva clipe, cel puțin o dată în zi. La un moment dat, v-ați trezit și ați îngăimat ceva despre domnișoara Acacia, apoi iar ați coborât în infern.

Cum i-a rostit numele, toate sentimentele pentru ea s-au redeșteptat cu putere.

– De pe la începutul anului, momentele de trezie au devenit din ce în ce mai lungi și mai dese. Până astăzi. Uneori se întâmplă ca oamenii să iasă dintr-o comă profundă, știati? În fond, nu-i decât o noapte

de somn foarte lungă. Ce fericită sunt să vă văd pe picioare! Méliès va înnebuni de bucurie... Oricum, s-ar putea să vă rămână ceva urme.

- Cum adică?

- Ei, nu scapi teafăr dintr-o călătorie atât de anevoioasă; să fiți mulțumit că vă amintiți cine sunteți.

Dau cu ochii de imaginea mea în oglinda de pe ușa atelierului. Trei ani. Vorbele infirmierei îmi răsună în minte. Sunt un mort viu. Ce-oi fi făcând tu în tot acest timp, domnișoară Acacia?

- Sigur sunt în viață, e un vis sau un coșmar? Sigur n-am murit?

- Trăiți! Nu mai sunteți același, dar trăiți!

Scăpat de tuburile oribile care mă ciupeau de braț, încerc să-mi adun puterile și să-mi domolesc emoțiile, înfulecând o masă copioasă.

Domnișoara Acacia mi-a pus gândurile cap la cap. Se putea întâmpla și mai rău. Nu pot să mi-o șterg din minte ca în ziua în care am împlinit zece ani. Trebuie să pornesc în căutarea ei. Nu mai sunt sigur de nimic, dar cel mai important lucru este că o iubesc încă. Numai gândul că nu e lângă mine mă pune pe jar. Viața mea n-are nicio noimă dacă n-o regăsesc.

N-am de ales, sunt nevoit să mă întorc la bălciul Extraordinarium.

- Doar n-o să plecați în halul ăsta!

Nici nu înghit ultima îmbucătură și îmi iau picioarele la spinare înspre oraș. Niciodată n-am alergat atât de încet. Aerul proaspăt îmi pătrunde în plămâni ca o lovitură de pumnal, de parcă aș avea o sută de ani.

La marginea orașului, casele Granadei își amestecă varul alb cu azurul cerului în căldări uriașe de praf roșiatic. Mergând pe o străduță, îmi zăresc umbra și mi se pare străină. Chipul de nerecunoscut se izbește de o vitrină. Pletele și barba îmi dau o înfățișare de Moș Crăciun înainte să i se rotunjească burta și să-i albească părul. Mai mult decât atât, durerile care-mi sfredelesc oasele mi-au modificat și mersul. Umerii parcă mi s-au lărgit, iar încălțările mă strâng ca și cum mi-ar fi prea mici. Când mă văd, copiii se vâra sub poalele fustelor.

La colțul unei străzi, dau de un afiș pe care stă scris numele domnișoarei Acacia. O contemplant îndelung, fremătând de dorință și de melancolie. Mă uit în ochii ei pătrunzători, deși tot nu poartă ochelari. I-au crescut unghiile și sunt date cu lac. Frumusețea ei desăvârșită de femeie mă face să arăt ca un om al peșterilor în pijama.

La bălciul Extraordinarium, îmi îndrept pașii spre trenul groazei. Îmi năpădesc sub frunte amintirile cele mai luminoase, dar gândurile negre le întunecă.

Îmi găsesc un loc într-un vagon, când îl zăresc pe Joe fumând pe culoar. Trenul pare fără sfârșit.

Deodată, la câteva rânduri în spatele meu, o văd pe domnișoara Acacia. Taci, inimioară! Nu mă recunoaște. Taci, inimioară! Nimeni nu mă recunoaște. Nici măcar eu nu mă recunosc. Joe încearcă să mă sperie ca pe un client obișnuit, dar nu-i reușește. În schimb, își dovedește pe deplin talentul de spărgător de vise, îmbrățișând-o pe domnișoara Acacia la intrarea în trenul groazei. Dar de data asta, n-o să mă dau bătut cu niciun chip! Acum eu sunt intrusul!

Domnișoara Acacia trage din țigara lui Joe. Intimitatea gestului mă îndurerează la fel ca îmbrățișarea. Sunt la câțiva pași de mine, rămân cu răsuflarea tăiată.

O mai strânge o dată în brațe, cu obișnuința cu care speli vasele, fără să te gândești prea mult. Cum să îmbrățișezi așa o fată, fără să te gândești? Tac mâlc. Dă-mi-o înapoi! O să vedeți voi ce inimă puternică am și din ce-i făcută! Emoțiile mă înăbușă, dar le țin strașnic prizoniere în adâncul sufletului.

Clinchetele vocii ei îmi picură în auz, iar strălucirea îmi orbește ochii ca un gaz lacrimogen cu aromă de căpșuni. O să mă recunoască oare?

O să am curajul să-i mărturisesc adevărul gol-golul? Și dacă lucrurile merg prost, o să am curajul să-l țin sub tăcere?

Mă întorc în trenul groazei. Domnișoara Acacia merge chiar în fața mea, asemenea unui uragan în miniatură. Îi recunosc parfumul și îl adulmec așa cum

miroși o cuvertură învechită, care mai poartă încă urmele viselor. Îmi iese din minte că e iubita celui mai înverșunat dușman al meu.

– Bună ziua, îmi spune, observându-mă.

Tot nu mă recunoaște. O povară grea îmi apasă pe umeri. Pe genunchiul ei drept remarc un hematom.

Îmi iau avânt, fără să știu unde am să mă prăbușesc.

– Tot nu purtați ochelari, nu-i așa?

– Ba da, dar nu-mi place să se ia lumea de mine pe tema asta, îmi răspunde, cu un surâs amar.

– Știu...

– De unde?

„Știu că ne-am certat din cauza lui Joe și din cauza geloziei, că mi-am aruncat inima la coș, pentru că te iubeam complet aiurea, dar vreau să o luăm de la capăt, pentru că te iubesc mai mult decât orice pe lume.“ Asta ar fi trebuit să-i spun. Cuvintele mi se învălmășesc în cap, mi se reped spre buze, dar se coidesc să iasă. În schimb, tușesc ușor.

– Ce-i cu dumneavoastră în pijama? Nu cumva ați fugit dintr-un spital?

– N-am fugit, am ieșit... Tocmai am ieșit dintr-o stare gravă...

– Păi, atunci trebuie să vă căutăm ceva de îmbrăcat, domnule!

Ne zâmbim ca odinioară. Pentru o clipă, cred că m-a recunoscut, în orice caz încep să trag nădejde.

La despărțire ne spunem „pe curând“. Mă întorc în atelierul lui Méliès, sugrumat de emoție.

– Spuneți-i cine sunteți! Nu mai stați pe gânduri! stăruie infirmiera.

– N-a sosit timpul! Încă puțin, să mă obișnuiesc din nou cu prezența ei.

– Să nu fie prea târziu... Ați mai pierdut-o o dată ascunzându-i trecutul dumneavoastră! Nu mai așteptați să vi se ghemuiască la piept și să-și dea seama că aveți un alt ceas dedesubt. Că tot veni vorba, nu vreți să vi-l scot pentru totdeauna?

– Ba da, o s-o facem și pe asta. Dar mai am nevoie de timp să mă înzdrăvenesc. Ce ziceți?

– O să vă simțiți din ce în ce mai bine... Nu vreți să vă tund și să vă bărbieresc? Arătați ca un om preistoric...

– Nu, nu chiar acum. N-aveți cumva vreun costum de-al lui Méliès care să-mi fie mare?

Din când în când, mă așez într-un loc strategic nu departe de trenul groazei, ca să ne întâlnim ca din întâmplare. Încet, încet, între noi se înfiripă o anume complicitate, care îmi amintește atât de mult de vremurile trecute, încât mă podidesc lacrimile în plin hohot de râs. În momentele de tăcere dintre noi doi, mi se pare că știe cine sunt, dar nu vrea să-mi spună. Numai că nu-i stă în fire.

Am grijă să n-o sâcâi prea tare pe domnișoara Acacia. După primul „accident“ din dragoste, mi-am învățat bine lecția. Câteodată, dintr-un vechi reflex, îmi vine să întrec măsura, dar durerea îmi taie aripile.

Știu că mă joc cu focul, tăinuind adevărul, dar mă simt în al nouălea cer când îi ronțai fărămele făpturii sub masca noii mele identități, încât numai gândul să pun capăt acestei fericiri îmi întoarce stomacul pe dos.

Joaca asta ține de vreo două luni, iar Joe nu și-a dat seama de nimic. Pantofii lui Méliès îmi zdrelesc picioarele, iar costumul mă face să arăt ca un pescar de scoici îmbrăcat în haine de magician.

Jehanne, infirmiera, crede că toate transformările mi se trag din perioada de comă. Oasele întinse ca niște arcuri timp de trei ani încearcă acum să recupereze timpul irosit. Uneori, mă chircesc de durere. Nici chipul nu mai este același. Fălciile mi s-au ascuțit, pomeții mi-au ieșit în afară.

– Ia uite cine-a venit! Omul peșterilor pus la patru ace, exclamă domnișoara Acacia când dă cu ochii de mine. Nu mai lipsește decât un frizer și ne-am pripopsit cu un om civilizată!

– Dacă-mi mai spuneți omul peșterilor, nu mă mai bărbieresc niciodată! mă pomenesc zicând, *dragando piano*, cum ar spune Méliès.

– Puteți să vă bărbieriți, eu tot o să vă numesc omul peșterilor, dacă nu vă supărați...

Necazurile încep deja să apară. Nu mă dau în vânt după ele, dar tot e mai bine decât să stau departe de ea.

- Chipul dumneavoastră mă duce cu gândul la un fost iubit.

- La un „fost“ sau mai degrabă la „un iubit“?

- La amândouă.

- Avea barbă?

- Nu, dar o făcea pe misteriosul, ca dumneavoastră. Credea în propriile minciuni, mă rog, în visele lui. Socoteam că vrea să mă impresioneze, dar el chiar credea în ele.

- Poate că, în același timp, credea și voia să vă impresioneze.

- Cine știe... Habar n-am. A murit acum câțiva ani.

- A murit?

- Da, și astăzi i-am pus flori pe mormânt.

- Și dacă a murit doar ca să vă impresioneze și să-l credeți?

- N-ar fi mers așa departe și oricum n-ar fi așteptat trei ani ca să se întoarcă.

- De ce-a murit?

- E un mister. Unii l-au văzut luptându-se cu un cal, alții spun c-ar fi ars într-un incendiu pe care l-a provocat fără să vrea. Mie mi-e teamă că a murit de furie după ultima noastră ceartă. Ne-am certat îngrozitor. Sigur e c-a murit, pentru că a fost îngropat. Și apoi, dac-ar mai fi în viață, ar fi aici. Cu mine.

Am ajuns o fantomă ascunsă în spatele bărbii.

- Vă iubea prea mult?

- Nu există „prea mult“ în dragoste!

- Nu vă iubea de-ajuns?

- Nu știu... Dar haideți să schimbăm vorba, dacă vreți să mă agățați, n-ați ales cea mai bună metodă, iscodindu-mă despre prima mea dragoste pierdută acum trei ani!

- Atunci care-i cea mai bună metodă să vă cuceresc?

- Să nu încercați!

- Mă gândeam eu! Tocmai de aceea nici n-am încercat!

Mi-a zâmbit.

Ar fi trebuit să-i spun totul. Când aveam inima cea veche ar fi fost simplu, ar fi venit de la sine, dar acum nimic nu mai e ca înainte.

Am făcut cale întoarsă spre atelier aidoma unui vampir care se culcă în sicriu, rușinat că și-a înfipt colții într-un gât sublim.

„Nu vei mai fi niciodată același“, îmi spusese Méliès înainte de operație. Remușcările și părerile de rău se învălmășesc la marginea unei genuni înnegurate. Au trecut doar câteva luni și deja m-am săturat de ritmul lent al vieții mele. Am ieșit din starea de convalescență, vreau să mă întorc în toiul luptei fără să mă mai ascund sub masca bărboasă și sub o claie de păr, chiar dacă nu regret că m-am înălțat.

Trebuie să-mi fac puțin curaj și să înfrunt momentul revederii adevărate.

Astă-seară mă bag în pat cu gândul de a scormoni prin coșul de gunoi al amintirilor și al viselor de dragoste. Vreau să văd ce-a mai rămas din inima mea de odinioară, cea în care s-au ivit primii fiori ai iubirii.

Deși inima cea nouă bate în tăcere, tot nu pot să închid ochii. Vechiul ceasornic zace pe o etajeră, într-o cutie de carton. Poate dacă-l repar, totul va fi ca înainte, Joe nu s-ar mai întoarce, nu mi-aș mai înfige cuțite între ace. Să dau înapoi timpul și să mă întorc în vremea în care iubeam senin, în care mă cufundam orbește în vise, fără să mă tem că mă pot răni! Să dau timpul înapoi până în zilele în care nu știam ce e frica, când mă urcam în racheta roz a iubirii fără să-mi pun centura. Astăzi, am crescut, gândesc mai limpede, dar nu îndrăznesc să fac marele salt spre cea care va rămâne întotdeauna ca atunci când aveam zece ani. Spart în bucăți în afara trupului meu, vechiul ceasornic mă face pe deplin să visez mai frumos decât cel nou. „Adevărata“ mea inimă. Și eu l-am făcut țândări, ca un prost! Cine sunt eu? Un fals al propriei mele ființe? O umbră străvezie?

Iau cutia din carton și scot cu grijă ceasornicul, apoi îl așez pe pat, lângă mine. Rotocoale de praf se ridică în aer. Îmi strecor degetele printre roțițe. O durere – sau amintirea unei dureri – se trezește pe neașteptate, urmată de o liniște copleșitoare.

Pentru o clipă, ceasornicul începe să ticăie, ca un schelet care învață să meargă din nou, pe urmă se oprește. Mă cuprinde o bucurie care mă poartă din vârful dealului din Edinburgh până în brațele molatice ale domnișoarei Acacia. Leg acele la locul lor cu două sforicele subțiri.

Îmi petrec toată noaptea chinându-mă să-mi repar vechea inimă de lemn, dar cum sunt un meșter neîndemânatic, nu reușesc. Dis-de-dimineată, sunt hotărât să merg la domnișoara Acacia și să-i mărturisesc adevărul. Am pus ceasornicul în cutia pe care am de gând să i-o ofer celei care a devenit o cântăreață vestită. De data asta, n-o să-i mai dau doar cheia, ci inima mea întregă, nădăjduind că va mai dori să împartă dragostea cu mine.

Bântui pe ulițele bâlciului ca un condamnat la moarte. Îl zăresc de departe pe Joe. Ne încrucișăm privirile, cu încetinitorul, cum fac actorii unui duel dintr-un western.

Nu-mi mai este frică. Pentru prima oară în viața mea, mă pun în locul lui, când a venit la trenul groazei să mi-o ia pe domnișoara Acacia. Astăzi, eu sunt cuceritorul! Mă gândesc câtă ură o fi simțind față de mine în timpul școlii, când îi vorbeam neconținut de domnișoara Acacia, în timp ce el suferea ca un martir pe crucea plecării ei. Semăn puțin cu vlăjganul ăsta! Mă uit cum se îndepărtează, până când îl pierd din ochi.

Brigitte Heim se ivește pe culoarul trenului groazei. Când îi văd părul vâlvoi ca o mătură, mă întorc din drum. Pe chipul ei de vrăjitoare gârbovită se citește singurătatea. Pare la fel de nefericită ca bolovanii pe care se chinuie să-i pună unul peste altul ca să ridice case pustii. Acum, că nu mă mai cunoaște, aș fi putut să merg să stăm de vorbă în tihnă, dar obolesc numai la gândul c-o să-i aud glasul buhăit și ideile primite de-a gata.

– Am ceva să-ți spun!

– Și eu!

Dar când spui „domnișoara Acacia“ înseamnă, de fapt, „socoteala de-acasă nu se potrivește cu cea din târg“.

– Nu mai vreau să... A, ia te uită, mi-ai adus un cadou? Ce-ai în cutie?

– O inimă făcută bucăți. Inima mea...

– Da' știi că nu pierzi timpul pentru cineva care nu vrea să mă cucerească!

– Uită-l pe mincinosul pe care l-ai văzut ieri, o să afli tot adevărul în clipa asta...

– Adevărul e că tu vrei să mă agăți cu freza asta nouă și costumul. Trebuie să recunosc, îmi place... puțin.

Îi cuprind obraji în palme. Nu și-au pierdut niciun strop din strălucirea blândă de altădată. Îmi apăs buzele pe gura ei, fără să spun niciun cuvânt. Dulceața

sărutului mă face să uit pentru o clipă de ce am venit. Din cutie mi se pare că aud un clinchet. Buzele ei îmi lasă un gust de ardei roșu. Ne mai sărutăm o dată, așa de pățimaș, așa de tandru, încât se reaprinde flacăra amintirilor – comoară îngropată adânc sub piele. „Tâlharule! Mincinosule!“, îmi șuieră o voce din partea dreaptă a creierului. „Ai răbdare! O să-i spun imediat!“, îi răspunde trupul. Mi-e inima între ciocan și nicovală. Bate din răspuțeri, pe tăcute. Mă-mbăt de bucuria pură și simplă de a-i atinge pielea, care-mi alungă din minte toate bănuielile sumbre. Atâta fericire și suferință laolaltă! De obicei, pot să fiu foarte fericit, apoi foarte posomorât, ca soarele după ploaie. Dar în clipa asta, fulgerele spintecă bolta cea mai senină de când e lumea și pământul.

– Eu am început prima... îmi spune cu tristețe în glas, desprinzându-se din îmbrățișare. Nu vreau să te mai văd. Ne tot dăm târcoale de câteva luni, dar eu sunt îndrăgostită de altcineva de mult timp. Ar fi ridicol să o iau de la capăt. Îmi pare foarte rău, dar îl iubesc încă...

– Pe Joe, știi...

– Nu, pe Jack, fostul iubit de care ți-am vorbit, cel de care îmi amintești tu uneori.

Un big-bang intersideral de senzații schimbă între ele conexiunile mele emoționale. Mă podidesc lacrimile, șuvoaie lungi și calde, de nestăpănit.

– Îmi cer iertare, n-am avut de gând să te rănesc, dar deja m-am căsătorit cu un bărbat pe care nu-l

iubesc, nu mai vreau s-o iau de la capăt! Îmi spune, înconjurându-mă cu brațele moi ca niște aripi.

Îmi ies curcubeie printre gene. Îmi iau inima în dinți și-i întind cutia în care se află ceasornicul.

– Nu pot să accept un cadou de la tine. Îmi pare, sincer, rău. Nu complica lucrurile și mai mult.

– Deschide-l totuși! E un cadou special pentru tine, dacă nu-l iei tu, nu e bun de nimic.

Îl acceptă jenată. Rupe hârtia cu degetele ei delicate, lăcuite cu grijă. Se preface că zâmbeste. E un moment neprețuit! Să-i oferi inima în dar femeii pe care o iubești nu e puțin lucru!

Zdruncină cutia, ca și cum ar vrea să ghicească ce e înăuntru.

– E ceva fragil?

– Da.

Simt că nu e în apele ei. Deschide încet capacul, își vâra mâinile și apucă vechiul meu ceasornic-inimă. Mai întâi, iese la lumină cadranul, apoi partea din mijloc și cele două ace legate cu sfoară.

Îl cercetează fără să scoată vreun cuvânt. Scotoceste prin geantă, scoate o pereche de ochelari și și-i așază pe nasul cârn. Se uită cu băgare de seamă la fiecare detaliu. Răsucescete acele într-un sens, apoi în celălalt. I se aburesc lentilele. Clatină ușor din cap. Lentilele i se aburesc și mai tare. Îi tremură mâinile. Deși nu m-ating, parcă sunt legate prin fire nevăzute de pieptul meu care le înregistrează fiecare mișcare

seismică și o imită. Zdruncinate de cutremur, amândouă ceasornicele răsună înăuntrul meu.

Domnișoara Acacia îmi agață inima pe zidul de care ne-am rezemat de-atâtea ori ca să ne sărutăm. Pe urmă, își ridică pleoapele spre mine. Buzele i se deschid și îi aud șoapta:

– În fiecare zi, am fost acolo în fiecare zi. Ți pun flori pe mormânt de trei ani încoace! De când ai fost îngropat și până în dimineața asta! De-acolo vin și acum. Dar e pentru ultima dată... De azi înainte, pentru mine, tu nu mai ești...

Îmi întoarce spatele pentru totdeauna și pornește încet pe lângă zid. Ceasornicul atârnă sus, cu acele plecate spre pământ. Domnișoara Acacia se mai uită o dată înapoi, fără mânie; într-adevăr, nu mai există. Privirea îi rămâne pierdută pe cutia de carton, ca o pasăre tristă, apoi se înalță spre alte zări ale căror porți îmi vor fi închise pentru eternitate. Tropotul pașilor ei se aude din ce în ce mai scăzut. În curând, n-o să-i mai văd trupul mlădiindu-se ca un val înspumat. În curând, gleznelor o să-i dispară sub unduirea molatică a rochiei. În curând, n-o să mai rămână din ea decât sunetul slab al pașilor. Silueta ei n-o să măsoare mai mult de zece centimetri. Nouă centimetri, șase, cât o cutie goală de chibrituri. Cinci, patru, trei, doi...

De acum, n-o s-o mai văd în vecii vecilor.

EPILOG

Ceasul mecanic al Doctoriței Madeleine și-a continuat călătoria desprins de trupul eroului nostru, dacă ne e îngăduit să-l numim astfel.

Brigitte Heim a fost prima care i-a remarcat prezența. Atârnat de zid, ceasornicul-inimă părea o jucărie pentru morți. A hotărât să-l ia de acolo, ca să-și completeze colecția de obiecte ciudate. O vreme, ceasornicul a zăcut între două cranii prăfuite din trenul groazei.

În ziua în care Joe l-a recunoscut, și-a pierdut puterea de a trezi fiori de spaimă. Într-o noapte, după ce și-a terminat lucrul, Joe s-a gândit să scape de el. A pornit spre cimitirul San Felipe, cu ceasul sub braț. În semn de respect sau din pură superstiție, nu vom ști niciodată, l-a așezat pe mormântul, acum în paragină, al micuțului Jack.

Domnișoara Acacia a părăsit bălciul Extraordinarium în luna octombrie a anului 1892. În aceeași zi,

ceasornicul a dispărut din cimitirul San Felipe. Joe și-a urmat cariera la trenul groazei, bântuit el însuși de pierderea domnișoarei Acacia, până la sfârșitul vieții.

Domnișoara Acacia a devenit celebră în cabaretele din întreaga Europă, sub numele bunicii sale. Zece ani mai târziu, când se afla în trecere prin Paris, se spune că ar fi fost văzută într-o sală de cinema unde se difuza filmul *O călătorie pe Lună* realizat de un anume Georges Méliès, considerat cel mai mare precursor al cinematografului din toate timpurile, inventatorul absolut. La sfârșitul filmului, cei doi ar fi stat de vorbă câteva clipe. El i-ar fi dat un exemplar din *Omul fără trucaje*.

O săptămână mai târziu, ceasornicul a apărut din nou pe prisma casei din Edinburgh, înfășurat într-un giulgiu, ca și cum ar fi fost scăpat din pliscul unei berze.

Inima a stat pe rogojina de la intrare vreo câteva ore, până când a fost găsită de Anna și de Luna, care au transformat casa pustie într-un orfelinat, unde își găseau adăpost chiar și copiii bătrâni ca Arthur.

După moartea lui Madeleine, coloana vertebrală i-a fost mâncată de rugină. Scârțâia la cea mai mică mișcare. A început să-i fie teamă de ploaie și de frig. Ceasornicul și-a sfârșit călătoria pe noptiera lui, alături de cartea ascunsă în pachet.

Jehanne d'Ancy nu a mai văzut ceasul niciodată, dar a găsit drumul spre inima lui Méliès. Au rămas împreună până la adânci bătrâneți, ca proprietari ai

unei dughene de lângă gara Montparnasse, unde vindeau tot soiul de invenții. Lumea l-a dat uitării pe marele Méliès, dar Jehanne a continuat să-i asculte cu drag poveștile despre omul cu un ceas în loc de inimă sau despre alți monștri învăluiți în mister.

Cât despre „eroul“ nostru, el s-a maturizat, dar nu și-a revenit niciodată după pierderea domnișoarei Acacia. Ieșea în fiecare noapte, numai noaptea, și hoinărea pe aleile bâlciului, pândind din întuneric barăcile unde se țineau spectacole. Deși devenise aproape o fantomă, nu le-a trecut niciodată pragul.

A făcut cale întoarsă spre Edinburgh, orașul rămas neschimbat, ca în amintirile lui, de parcă timpul s-ar fi oprit în loc. A suit dealul așa cum făcea când era copil. Fulgi mari, plini de apă, i se așterneau pe umeri, grei ca niște cadavre. Cu limba lui înghețată, vântul rupea în fâșii cețurile care acopereau bătrânul vulcan de la poale până la vârf. Nu era ziua cea mai friguroasă din lume, dar pe aproape.

Prin potopul de zăpadă, a auzit deodată un zgomot de pași. Pe coasta din dreapta a vulcanului i s-a părut că zărește o umbră cunoscută, cu părul înfoiat și cu un mers țeapăn, de păpușă bosumflată. „Încă o nălucire care-mi pare adevărată“, și-a spus.

Când a împins ușa casei din copilărie, toate ceasurile lui Madeleine stăteau neclintite și tăcute. Anna și Luna, mătușile lui pestrițe, au avut mari dificultăți în a-l recunoaște pe cel care nu mai putea fi numit

cu nici un chip „micuțul Jack“. A trebuit să le fredoneze o bucată din melodia *Oh When the Saints*, ca să-l primească în brațele lor lipsite de vlagă. Luna i-a explicat pe îndelete conținutul primei scrisori, care n-a mai ajuns la el niciodată, mărturisindu-i în treacăt că cele care au urmat au fost scrise de mâna lor. Înainte ca pereții să se năruiască sub povara tăcerii, Anna l-a luat de mână și l-a dus la căpătâiul lui Arthur.

Bătrânul i-a scos viața de sub pecetea tainei.

„Fără ceasornicul lui Madeleine ai fi murit în ziua cea mai friguroasă din lume. Dar după câteva luni, inima ta de carne și sânge a început să meargă singură. Ți-ar fi putut scoate ceasul, cum a făcut cu fiarele care-ți coseau rana. Așa ar fi trebuit, cel puțin. Nicio familie n-a îndrăznit să te adopte din cauza ticăitului care ieșea din plămânul tău stâng. Cu timpul, a prins drag de tine. Madeleine te vedea ca pe un obiect fragil, care avea nevoie de apărare, legat de ea printr-un cordon ombilical în formă de ceasornic.

Se temea de ziua în care aveai să devii adult. A căutat să-ți regleze mecanismul inimii astfel încât să te păstreze lângă ea. Ne-a promis c-o să încerce să se obișnuiască cu gândul că o să suferi și tu din dragoste, că așa-i viața. Dar nu s-a ținut de cuvânt.“

MATHIAS MALZIEU

Dacă v-a plăcut *Micul prinț*, gustați și din *Mecanica inimii*, o carte ca o inimă de turtă dulce pentru copii mari.

O alegorie creată din vise, imagini, scilipiri, întineric și fantasmă, însuflețită de un cântăreț-autor-compozitor unic. O carte muzicală prin poezia trăirilor, despre un băiat cu un ceasornic în loc de inimă și dragostea lui pentru micuța cântăreață andaluză.

„Ne iubim ca două bețe de chibrituri. Nu vorbim, ci ne aprindem. Nu ne sărutăm, ci provocăm «incendii». Cât sunt de înalt, de un metru șaiszeci și șase, corpul mi-e zgâlțâit de un cutremur de pământ. Inima evadează din învelișul-închisoare, se scurge prin artere, îmi ajunge în țeastă și se preschimbă în creier. Sunt tot o inimă, de la fiecare mușchi până în vârful degetelor!”

MATHIAS MALZIEU, *Mecanica inimii*

N

ISBN 978-606-8073-27-9

9 786068 073279

www.nemira.ro

mecanica inimii

LECTURA CRUCIATORII